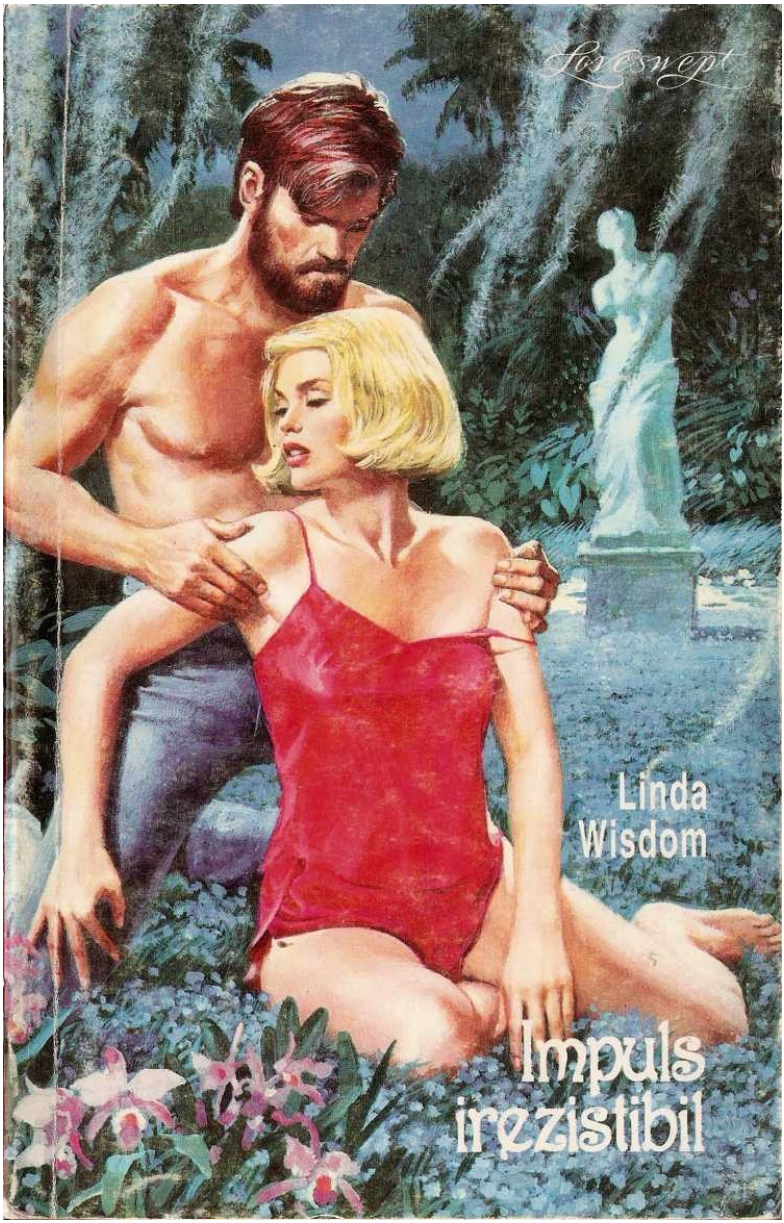

Capitolul unu

Ben Wyatt era în căutarea unei femei. Nu a unei

femei oarecare, ci a aceleia care îi incita simţurile de o vreme-ncoace, cu toate că nu o cunoscuse, nici măcar nu o văzuse vreodată.

Dar în mintea lui şi-o putea imagina: minioană, cu păr lung şi blond, cu ochii mari, albaştri, ca o prinţesă din poveşti. Cu trăsături delicate, genul de femeie pe care un bărbat s-o iubească şi s-o protejeze de lumea aspră din jur.

Acum privea la bărbatul cărunt din faţa lui, cunoscut sub numele de Cap n Jack, aşteptând să-i dezvăluie unde o poate găsi.

— De ce o cauţi? întrebă uşor dispreţuitor Cap n Jack. Pe faţa lui arsă de soare barba era crescută de câteva zile. Avea ochii de un albastru deschis, purta o cămaşă şi nişte pantaloni din bumbac, ce cunoscuseră cu siguranţă vremuri mai bune. îl măsură pe Ben din cap până-n picioare, trecând în revistă pantalonii de culoare kaki călcaţi cu grijă şi tricoul de un verde închis.

— Afaceri. Ben încercă să-şi ascundă nerăbdarea, în timp ce celălalt continua să-l privească. Părea că nu e obişnuit să dezvăluie ceva, fără să aibă un motiv bine întemeiat. Magazinele mele vând hainele pe care ea le desenează cu diferite modele, preciză Ben.

— A, da, am auzit că face treabă bună cu ele. Bineînţeles, pe mine nu m-ai prinde niciodată purtând una din acele cămăşi desenate cu flori sau peşti peste tot. Omul privi în depărtare. Ai întrebat la hotel?

— Acela a fost primul loc în care m-am dus. Mi-au spus unde locuieşte şi am încercat acolo, dar nişte puşti mi-au spus că e plecată din oraş.

— Ai încercat la Lili? Este proprietara…

— Da, dar mi s-a spus că s-ar putea s-o găsesc aici jos, pe doc. Omul zâmbi.

— S-ar putea. N-am mai văzut-o de aproape trei zile, aşa că ar fi şi timpul să apară.

Ben îşi dădu seama că nu va afla nimic mai mult de la acest bătrân om al mării. O sunase pe Kelly Andrews înainte de a pleca din Sidney, în turul obişnuit pe care-l făcea la boutique-urile sale din South Sea. Dorea să fixeze

o întâlnire cu ea. Dar ea întrebase în fugă dacă sunt ceva probleme cu mărfurile ei şi-i spusese apoi că nu are timp să-l întâlnească.

Dar, ca un australian încăpăţânat ce era, Ben nu putea accepta să fie amânat precum un comis-voiajor, din poartă-n poartă. Aşa că se hotărî să facă o excursie până la Treasure Cove, o insulă mică, devenită deosebit de cunoscută, datorită staţiunii de lux care oferea bogaţilor săi clienţi nisipuri albe, soarele arzător al Pacificului şi un mare grad de intimitate. Nu-l deranja această abatere de la turul său obişnuit, dacă îşi atingea în final scopul propus. Şi scopul era acela de a o cunoaşte pe enigmatica Kelly Andrews.

— Ai încercat la Rusty Nail? Cuvintele lui Cap n Jack îi întrerupseră gândurile.

— Rusty Nail?

— Cap n Jack aprobă din cap, arătând cu pipa într-o anumită direcţie.

— Acolo jos, la capătul docului. Nu se poate să nu-l observi. Azi e joi, aşa că e probabil acolo, lucrând în registre. Dădu din cap în timp ce-şi ridică pipa la buze şi pufni energic. Mda, pun pariu că acolo o vei găsi.

— Şi dacă n-o găsesc? Omul ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să spun. Eşti un Aussie, nu-i aşa?

— Mda.

— Mi-am închipuit eu. În general, bărbaţii vin aici să pescuiască, în timp ce nevestele şi iubitele rămân sus, pe plajă. Cum ţi-am spus, încearcă la Rusty Nail. Pariez c-o vei găsi pe Kelly acolo. Dar îţi dau un sfat, fiule: nu încerca să te apropii de ea. Kelly e rece ca gheaţa.

Buzele lui Ben tremurară anticipat. Cu cât auzea mai mult despre intangibila Kelly Andrews, cu atât îl fascina mai tare.

— Mulţumesc. Am să-mi amintesc sfatul tău.

— Şi nu bea din whisky-ul casei, strigă după el Cap n Jack. Îţi va arde stomacul.

Ben porni în direcţia indicată de Cap n Jack. Văzu un rând de magazine tipice pentru malul mării, care se

terminau cu o clădire decolorată; o tablă la fel de decolorată atârna afară, indicând că acolo era Rusty Nail, loc de desfacerea a băuturilor alcoolice.

Odată intrat înăuntru, Ben se simţi ca şi cum păşise într-un film de aventuri al anilor ’40. Camera era plină de fum, tonomatul – care ar fi jurat că e un Wurlitzer autentic, plin de beculeţe colorate – cânta muzică din timpul celui de-al doilea război mondial, iar vocile în surdină ale diverşilor clienţi erau punctate când şi când cu accente vulgare, ce depăşeau orice imaginaţie. Toate acestea, la care se adăuga aspectul exterior atât de degradat, alcătuiau tabloul tipic al unei taverne de docheri. Ben n-ar fi fost surprins să-l vadă pe Clark Gable sau pe Errol Flynn aşezaţi la una din mese.

Chiar şi barmanul arăta ca descinzând din cadrul aceluiaşi film; braţele groase îi erau acoperite cu mai multe tatuaje, iar nasul arăta că fusese de atâtea ori zdrobit încât Ben se întrebă dacă omul mai avea simţul mirosului.

Ben rămase la intrare şi privi în jur. I se părea imposibil s-o găsească pe Kelly în acest loc atât de primitiv. Nu după ce-şi crease în minte acea imagine a ei. Dar meritase, totuşi, să încerce. Acum, când venise vremea s-o cunoască în realitate, voia mai mult ca niciodată, să vadă cât de aproape era de imaginea pe care o visa.

— Acesta nu-i Sheraton, amice, îi spuse un tip solid, venind clătinându-se spre el. Omul mirosea puternic a peşte şi a prea multă bere şi se holba suspicios la Ben.

Ben se gândi că ăsta era momentul cel mai potrivit să arunce un nume şi să vadă ce se va întâmpla.

— Mi s-a spus că aici o pot găsi pe Kelly Andrews. Suspiciunea de pe chipul omului dispăru imediat.

— E acolo, în colţ.

Ben se întoarse. La trei mese, în colţ, văzu aşezate mai multe femei. Niciuna dintre ele nu arăta aşa cum şi-o imaginase pe Kelly; cu toate acestea, privind mai atent, realiză că pe una din ele ar fi dorit s-o cunoască.

— Care dintre ele e?

Omul îl privi încruntat, de parcă Ben nu vedea bine, apoi arătă cu degetul peste umărul lui.

— Cea îmbrăcată cu bluza aia maron.

Ben urmări degetul şi simţi o greutate ca de plumb în stomac. Ea erg Kelly Andrews? Nu era micuţă şi blondă, dar el nu simţi nici cea mai mică urmă de dezamăgire. Realitatea era mai, bună decât orice plăsmuire a minţii lui.

Deşi era aşezată pe scaun, el îşi dădu seama că e destul de înaltă. Bluza de culoarea scorţişoarei ascundea un piept plin şi accentua bronzul luminos al pielii. Părul de culoarea mierii era strâns într-un nod uşor; ochii ei de o culoare neobişnuită, un fel de galben-maroniu, priveau atenţi la ce se întâmpla în jur. Chiar acum, acei ochi se opriră asupra lui. Priveau fix, nemodificându-şi expresia, în timp ce el se apropia de ea.

— Domnişoară Andrews, sunt Ben Wyatt. îi întinse mâna.

Ea nu se mişcă, nu zâmbi şi nu-i dădu mâna. Continua numai să-l privească cu acei ochi seducători, care deveniseră deodată îngrozitor de reci.

— Da, am auzit că m-ai căutat, domnule Wyatt. Vocea ei era uşor răguşită.

— Nu prea mi-ai uşurat munca.

— Poate pentru că nu mi-a păsat dacă mă găseşti sau nu. Nu-şi schimbă poziţia şi nu-l invită să se aşeze. El însă îşi luă un scaun şi se aşeză lângă ea.

— Nici atunci când sunt afaceri de discutat? Cu coada ochiului, Ben îl observă pe bărbatul solid – ca un tanc Sherman – apropiindu-se, până când ajunse în spatele scaunului lui Ben.

— Vrei să te scap de el, Kelly? întrebă acesta, cu o voce gravă, al cărei accent venea parcă direct din Brooklyn.

Zâmbetul pe care ea-l aruncă bărbatului îl făcu pe Ben să se gândească la un pisoi, jucându-se cu un urs grizzly.

— Nu, Del, e-n ordine. Vrei te rog să-i aduci un whisky domnului Wyatt? ceru ea.

Omul încuviinţă din cap, apoi îşi îndreptă un deget gros spre Ben.

— Nimeni n-o supără pe Kelly, îl avertiză el, înainte de a se

— Îndepărta cu un mers greoi.

— Aveţi un adevărat cerc protector aici, domnişoară Andrews, spuse Ben uşor. Nu-şi putea îndepărta privirea cercetătoare de pe faţa ei. Era obişnuit cu femei care nu părăseau dormitorul – şi cu atât mai mult casa – fără a avea un machiaj complet; de aceea, umbra uşoară de fard şi rujul de culoarea piersicii de pe faţa ei erau o schimbare plăcută pentru el. Kelly Andrews era o femeie ce nu avea nevoie de cosmetice pentru a arăta bine.

— Într-un loc ca acesta, însă, aveţi nevoit să fiţi apărată. Kelly înclină din cap.

— Cârciuma Rusty Nail e vestită pentru încăierările ce au loc aici. Localnicilor le place, pentru că pot veni direct de pe bărci şi nimeni nu-i priveşte ca pe nişte sălbatici. Cei care locuiesc la hotel preferă băuturile decorate cu umbreluţe şi beţişoare cu ananas.

Privirea lui Ben căzu pe registrele de casă ce erau întinse în faţa ei.

— Credeam că hainele pe care le desenezi îţi aduc destui bani ca să nu mai ai nevoie de încă o slujbă.

— Mă descurc, spuse ea crispat. Asta este doar o altă latură a vieţii mele. Făcu un gest cu mâna, care cuprinse întreaga încăpere. Localul Rusty Nail e al meu. Tot ce vezi aici, uşi, lacăte şi butoaie cu bere, îmi aparţin. Aşteptă până ce Del puse paharul în faţa lui Ben.

— Mulţumesc, Del. Domnul Wyatt este un partener de afaceri, explică ea.

Ben speră că asta fusese spus în sens pozitiv. Del, însă, nu păru convins.

— Bine, zise în cele din urmă.

Ben ridică paharul şi luă prudent o înghiţitură. Buzele lui Kelly se arcuiră într-un zâmbet uşor.

— De vreme ce eşti cu mine, Del n-ar îndrăzni să te servească cu whisky-ul casei, care face obiectul glumelor

printre localnici.

— Verificam doar.

Kelly încercă să-i facă un scurt inventar. De fapt, începuse să-l studieze de cum intrase înăuntru. Ştiuse de la început cine era. Uneori câte un turist se mai rătăcea pe-acolo, privea îngrozit înăuntru, şi, practic, o lua la fugă în secunda următoare. Ben nici nu se clintise când Kane, probabil duhnind a peşte ca de obicei, s-a apropiat de el. Părea un bărbat dintr-o bucată, se gândi Kelly.

De multă vreme bărbaţii nu se mai aflau pe lista ei de priorităţi. Problema era că Ben Wyatt putea uşor să schimbe asta. Trebuia să-şi fi dat seama de la primul lui telefon că era altfel decât toţi ceilalţi cu care făcuse afaceri până acum.

Era un bărbat înalt, în jur de 1, 80 m. Avea ochii de un verde închis, precum smaraldul, iar privirea pătrunzătoare părea că vede până în cele mai mici ascunzişuri. Părul negru, deşi păstra urmele unei tunsori moderne, cădea Jung şi rebel. La fel părea şi bărbatul. Suplu, având mişcările graţioase ale unei feline. Un bărbat periculos. Foarte periculos.

Totuşi, se gândi ea, cunoscuse mulţi bărbaţi de acest fel şi scăpase neatinsă.

„Acest bărbat e altfel”, o informă partea practică a creierului ei. „Nu joacă după regulile pe care le-ai învăţat tu, demult. Faptul că a apărut aici, pe neaşteptate, dovedeşte acest lucru. Dar eu m-am schimbat. Nu există niciun motiv care să mă împiedice să iau din zbor ceea ce-mi place”, o avertizară hormonii ei.

„Bine, şi săptămâna viitoare te vei întoarce la Los Angeles şi vei lua lucrurile de unde le-ai lăsat.

Creier crud, cu adevărat crud.

Atunci, ţine-ţi creierul la afaceri şi hormonii la gheaţă.

Nimic pe faţa lui Kelly nu trădă lupta care se dădea în interior.

— E ceva în neregulă în felul în care Casey şi cu mine derulăm afacerile de l-a făcut tocmai pe şeful cel mare să

se deplaseze până aici? întrebă ea amabil, punându-şi mâinile, cu degetele încrucişate, pe masa din faţa ei.

— Absolut nimic. M-am gândit numai că, fiind în trecere prin zonă, să-mi fac timp s-o cunosc pe artista din spatele creaţiilor ce aduc magazinelor mele un profit atât de mare. În ceea ce-o priveşte pe Casey, şi-a luat concediul de maternitate mai devreme decât se aştepta, explică el.

Ochii ei exprimară o sinceră îngrijorare.

— E totul în regulă? Nu s-a întâmplat nimic cu copilul, nu-i aşa?

— Nu, numai că doctorul a crezut că-i mai bine ca ea să-şi întrerupă deocamdată călătoriile şi i-a recomandat mai multă odihnă. Speră să se întoarcă la lucru peste şase luni. I-am spus să nu-şi facă griji, deoarece va exista întotdeauna un loc liber pentru ea. Şi, cum unul din drumurile ei era aici, pentru a negocia următorul nostru transport de marfă, m-am gândit să mă ocup personal de asta.

— Hmmm, îmi place să negociez, spuse Kelly, aproape torcând, făcând ca ariditatea afacerilor să pară ceva senzual.

— Atunci putem discuta despre asta diseară, la cină, la mine la hotel? întrebă el, dorindu-şi din nou să audă acel sunet atât de senzual.

— Mâine la prânz, la ora unu, la mine, spuse ea repede, nedându-i ocazia s-o întrebe de ce nu se puteau întâlni în acea seară.

Ben, însă, cunoştea motivul şi nu mai avea nevoie s-o întrebe.

Instinctul lui de om de afaceri îi spunea că ea vrea să-l întâlnească pe terenul ei. De altfel, ideea unui prânz intim nu-i displăcea deloc.

— O să vă desenez cum puteţi ajunge la locuinţa mea. Kelly schiţă o hartă şi i-o întinse. Acum mai am de lucru câteva ore la registrele astea, aşa că, pe mâine. Politicos, dar ferm îl concedie, începând să răsfoiască atentă registrul mare din faţa ei.

— Pe mâine atunci. Ben îşi luă paharul de care abia

se atinsese şi se ridică.

Pe sub perdeaua de gene, Kelly îl urmări mergând, admirându-i mersul legănat din şolduri şi musculatura suplă ce se putea ghici pe sub haine. Spera să se poată controla în prezenţa lui. Se blestema în gând că-l invitase la ea acasă. Bunul simţ îi spunea că ar fi fost mult mai bine să-l întâlnească la restaurantul hotelului.

Rămase cu ochii larg deschişi când observă că Ben se aşezase la o altă masă, de unde putea privi la masa ei… şi la ea.

— Pot încă să te scap de el, Kelly, spuse Del cu voce joasă, punându-i în faţă un pahar cu cola dietetică.

— E-n ordine, Del. Mulţumesc. Privi în sus, zâmbind. Se va plictisi curând de ambianţa noastră primitivă şi se va întoarce la hotel. Nu cred că ăsta-i genul de local pe care-l preferă.

Kelly ar fi trebuit să-şi amintească o regulă de bază din lumea afacerilor: niciodată nu-ţi subestima partenerul. În timp ce calcula notele de plată lunare şi descifra mâzgălelile lui Del, simţi privirea fixă a lui Ben asupra ei. Nu era nicio ameninţare, niciun gând rău în acei nemaipomeniţi ochi verzi. Din păcate. Pentru că atunci i-ar fi putut ignora cu uşurinţă. Când ochii li se întâlniră şi el o privi ca şi când ei doi împărţiseră ceva foarte intim, ea încercă să se convingă că atracţia către el se datora numai unor hormoni nestăpâniţi. Se gândi că dacă nu se va controla la timp, va sfârşi prin a avea multe necazuri. Mersese deja prea departe. Gata. Va sta acolo până când el va pleca, sau până când localul se va închide. În sufletul ei se rugă pentru prima variantă.

Curând însă, Kelly îşi dădu seama că se înşelase. Ben sorbi încet băutura întreaga seară şi nu părăsi cârciuma până aproape de ora închiderii.

În tot acest timp, Kelly îi simţi privirea de parcă ar fi disecat-o. Fără să-l lase să-şi dea seama, încercă, din când în când, să-l studieze şi ea. Arăta bine, deşi într-un fel oarecum aspru. Genul de bărbat pe care l-ai fi întâlnit mai degrabă la o fermă, decât conducând un lanţ de boutique-

uri situate în hoteluri de lux, din staţiuni ce se întindeau din Australia şi Noua Zeelandă până în Hawaii.

Când Del anunţă că se serveşte ultimul rând de băutură înainte de închidere, Ben se ridică, o salută printr-o uşoară înclinare a capului şi părăsi localul fără să mai privească înapoi. Politicos, ironic, descurajant.

De obicei, Kelly se bucura de serile petrecute la Rusty Nail. În seara asta însă, era mulţumită să ajungă acasă, unde îşi va găsi, ca întotdeauna, liniştea.

Ajunsă acasă privi prin camerele întunecoase, sperând ca atmosfera caldă din interior să-i redea liniştea, aşa cum se întâmpla întotdeauna. În seara asta însă, nu fu atât de norocoasă. Nu putea uita prima întâlnire cu Ben Wyatt.

„Nu e pentru tine, fetiţo”, îşi spuse în linişte, trăgând draperiile şi privind plaja ce se întindea în faţa ei. „E genul de bărbat căruia totul îi merge din plin şi care e foarte conştient de acest lucru. Priveşte numai cât de profitabile au devenit magazinele sale. Sunt numai cinci ani de când l-a deschis pe primul şi acum are o întreagă reţea. Cu siguranţă e un tip clasa întâi”.

Exact aşa fusese şi ea odată şi iată ce i se întâmplase. Privi fix afară la dungile pe care luna le lăsa de-a lungul oceanului.

Timpul petrecut în Treasure Cove îi dăduse un nou suflu. Durerile de cap dispăruseră, ulcerul se liniştise, acum reuşea să doarmă toată noaptea, nu mai era victima acelor ore groaznice de insomnie care o chinuiseră în trecut. Renunţase la fumat, fără să simtă prea mult nevoia nicotinei.

Kelly se gândi s-o sune pe Elaine pentru o discuţie de modă veche între fete. Diferenţa de fus orar însemna că n-ar fi trezit-o din somn. Numai că Elaine o cunoştea prea bine; la urma urmei erau prietene din liceu. Ar fi simţit că nu e în ordine ceva şi cu talentul ei avocăţesc i-ar fi smuls informaţiile pe care le dorea. Şi ce i-ar fi putut spune Kelly? Că a cunoscut un bărbat minunat care a dat-o peste cap? Elaine s-ar fi bucurat la o asemenea veste. Nu, mai

bine să nu se atingă de telefon. Ceea ce îi trebuia acum era linişte. Liniştea aceea pe care o găsise când păşise prima oară pe insulă, cu aproape un an în urmă.

Fără să se gândească de două ori, Kelly se îndreptă spre camera de lucru, unde grămezi de tricouri, rochii de bumbac şi genţi de pânză aşteptau pensula ei. Picturile pe diverse obiecte vestimentare deveniseră cel mai bun drog şi, totodată, o importantă sursă de venituri. Tot ce spera era că o vor ajuta şi în această seară la fel de mult ca în trecut, când teama de ce îi rezerva viitorul o făcea să nu rămână într-un singur loc timp îndelungat.

Din nefericire, de această dată, efectul nu fu cel aşteptat.

— Eşti foarte punctual. Lui Kelly îi trebuiseră ore întregi pentru a-şi compune această atitudine rezervată şi rece. Un zâmbet cald, dar nu prea cald. Prietenos, dar nu prea prietenos. Ceva ca o aluzie, din interiorul unei femei de afaceri sigure pe sine. Visul oricărui bărbat despre femeia perfectă.

— Atâta vreme cât timpul pe această insulă are o semnificaţie mai diferită decât oriunde altundeva, m-am gândit să mă ţin strict de ceea ce indică ceasul, replică Ben, păşind înăuntru. Privi în jur la imaginea luminoasă şi aerisită pe care Kelly o dăduse camerei; albul pereţilor era accentuat de nuanţele de culoarea piersicii, verde deschis, roz cenuşiu şi albastru pal ce se regăseau atât în mobilă cât şi în obiectele decorative din interiorul încăperii. Se uită mirat la puntea îngustă şi la micul heleşteu cu peşti viu colorаţi din mijlocul camerei.

— Văd că ai optat pentru un heleşteu în living-room, în locul clasicului acvariu, spuse Ben în cele din urmă.

— Heleşteul era deja construit când am cumpărat casa. Cel dinaintea mea a cam exagerat „explică Kelly, conducându-l peste punte. Am auzit că acum îşi doreşte un rechin, dar nevastă-sa i-a spus să-şi ia gândul. În cele din urmă şi-a luat un piranha1.

Ben chicoti, privind în jos la peştii ce atingeau suprafaţa apei.

— Trebuie să fi fost avocat sau agent de schimb. Numai oamenii ăştia şi-ar putea dori aşa ceva la ei în casă.

— Se crede un tip foarte interesant, căruia îi place să discute despre tot felul de ciudăţenii. îl conduse pe terasa care se deschidea spre o plajă privată. Pe măsuţa înaltă se aflau numeroase boluri mici, cu diferite feluri de mâncare.

— Cum de ai fost aşa norocoasă să pui mâna pe o asemenea casă? întrebă el, uitându-se cu interes la felurile de mâncare apetisante.

— Fostul proprietar s-a gândit că, în ciuda faptului că o casă de weekend, va putea să-şi aducă computerele şi fax-ul cu el. Dar nu şi-a dat seama că va trebui să construiască o cameră special climatizată pentru ele. În final, a decis că locuinţa n-a meritat atâta cheltuială, de vreme ce nu va sta aici decât câteva săptămâni pe an, şi s-a hotărât s-o vândă. Acum, despre masa de

— Prânz. Ceea ce vezi sunt felurile de mâncare ce se servesc la o sărbătoare tipic mexicană şi care, garantat, îţi fac o gaură de dimensiuni apreciabile în stomac. Avem carne de vită puternic condimentată, guacomole, salsa, tortillas cu făină de porumb2, bucăţi de brânză, roşii, ceapă. Kelly arătă cu mâna spre fiecare fel. Doreşti o bere? Deschise un mic frigider şi scoase o sticlă cu bere Corona.

— Ce legătură ai cu mâncarea mexicană? Ben se aşeză şi luă sticla cu bere rece din mâna lui Kelly. Văzând că ea nu ţine la protocol, începu să se servească singur din fiecare bol. Curând însă, avu nevoie de multă bere pentru a îndepărta infernul din gura lui.

— Nu-mi spune că numele bucătăresei e Consuela.

— Nu există nicio bucătăreasă! mi place foarte mult mâncarea mexicană şi am norocul să am prieteni care îmi trimit regulat ingredientele necesare acestor mâncăruri. Luă o bucată de carne pe care o înmuie într-un sos dintr-un vas în formă de scoică.

Ben făcu acelaşi lucru, punându-şi multă salsa iute deasupra.

— Trebuie să recunosc că, după întâlnirea atât de puţin cordială de ieri, sunt surprins că ai fost dispusă să

mă întâlneşti azi. Kelly îl privi în faţă.

— Una din regulile mele este să nu discut afaceri în timpul mesei. Când m-ai sunat din Sidney şi mi-ai cerut să ne întâlnim, ţi-am spus că nu am timp. Dar tu ai apărut în prag. Şi atunci mi-am zis că e mai bine să lămurim ce avem de lămurit, astfel ca tu să-ţi poţi continua călătoria, iar eu să-mi văd mai departe de viaţa mea.

Ochii lui Ben sclipiră amuzaţi de explicaţia ei simplă.

— Îţi place să spui lucrurilor pe nume, nu-i aşa?

— Am lăsat dublele înţelesuri undeva departe, la Los Angeles. Ben ştia că ar fi mai bine să se concentreze asupra discuţiilor

— De afaceri, decât asupra dorinţei da a gusta acea bucăţică de guacomole de pe buza el inferioară. Era îmbrăcată în pantaloni scurţi de culoare galbenă şi un tricou cu flori galbene şi roşii, potrivit climei tropicale. Era deosebit de subţire, ceea ce el aprecia din ce în ce mai mult. Lui Ben nu-i fu greu să observe că nu purta sutien. Deşi era machiată cu o artă deosebită, nu reuşise să ascundă ravagiile unei nopţi de nesomn. Spera că el era cauza acelor ore de insomnie. De altfel şi el îşi petrecuse noaptea măsurând camera hotelului, deoarece somnul îi fusese alungat de chipul unei femei. De obicei lua lucrurile încet, fără grabă, şi rar era prins în mrejele unei femei într-un timp atât de scurt. Îşi dădu seama că e fascinat de o pereche de ochi de culoarea caramelului şi intuia femeia plină de pasiune ce se ascundea sub masca femeii de afaceri din faţa lui.

— Nu-ţi îmbraci propriile creaţii?

— Nu atunci când mănânc mâncare mexicană. \m obiceiul să mă murdăresc. Privind spre el, observă că o privea fix, în loc să mănânce.

— Nu-ţi place mâncarea mexicană? E prea condimentată pentru tine?

— Nicio problemă. Îmi place tot ce e „fierbinte”.

Se priviră în ochi câteva momente, fără să scoată nici unu! un cuvânt. Părea că lupta se dădea pentru cine va coborî primul privirea. Printr-o înţelegere tacită îşi lăsară

simultan privirile în jos. După a propos-ul dinainte, Ben se concentră numai asupra mâncării, mâncând cu poftă şi savurând fiecare înghiţitură.

— După mâncarea de la hotel din ultimele săptămâni, asta e o schimbare minunată, o complimentă el. Ca un musafir nedorit ce sunt, nu m-aşteptam la ceva aşa sofisticat. Îţi mulţumesc.

— Ştiu ce vrei să spui despre mâncarea de la hotel. După un timp, toată pare la fel şi începi să te întrebi unde te afli. Cred că

— Toate hotelurile folosesc aceleaşi meniuri.

— Ai călătorit mult?

— Pot spune că mi-am făcut plinul, spuse ea crispat. Ben strânse gâtul sticlei.

— Eşti o persoană foarte misterioasă.

— Da?

— Unii oameni de pe aici spun că ai fost căsătorită, alţii că n-ai fost niciodată. Am auzit zvonuri că ai fi cumpărat Rusty Nail pentru a-ţi rezolva nişte probleme financiare, dar afacerea merge mai bine ca niciodată, deşi, spre deosebire de patronul de dinainte, nu amesteci apă în băuturi. Ai făcut din Rusty Nail un local unde cei de aici se simt bine. Nu vrei să vorbeşti despre trecutul tău şi îl înghiţi cu privirea pe cel care încearcă să ridice barierele dintre tine şi trecut. Eşti misterul insulei şi multora le place să păstreze acest mister. Le place să facă speculaţii pe seama ta.

Faţa ei palidă părea sculptată în marmură.

— Se pare că ai fost foarte ocupat în dimineaţa asta, domnule Wyatt. Credeam că ai venit aici pentru afaceri. Viaţa mea personală este într-un singur fel: personală.

Ben nu părea atins de tonul ei rece.

— Încerc doar să te cunosc. Nu-i nimic rău în asta, nu-i aşa?

— Depinde de ce vrei să afli. Acum, spune-mi câte ceva despre tine.

Se lăsă pe spate, părând interesată de ce-i va spune el, dar Ben ştia că asta era numai la suprafaţă. Părea

mulţumită că a reuşit să schimbe subiectul discuţiei.

— Am treizeci şi şase de ani, n-am fost niciodată căsătorit pentru că n-am întâlnit încă o femeie care să mă fascineze într-atât încât să mă determine să fac pasul hotărâtor. Sunt unul din cei trei băieţi ai familiei, tatăl meu este forţa coordonatoare a

— Unei mari companii din Sidney. Am avut toate bolile copilăriei, iar în momentul de faţă nu există nimeni în viaţa mea. Spuse fiecare cuvânt pe un ton apăsat, făcând-o să-l privească drept în faţă. De asemenea, am o imaginaţie foarte bogată. Chiar acum îmi imaginez că noi doi ne aflăm într-un dormitor întunecos, făcând dragoste de parcă ar veni sfârşitul lumii.

Capitolul doi

— Ai dreptate, domnule Wyatt. Ai, într-adevăr, o imaginaţie foarte bogată. Kelly binecuvântă în gând calmul omului de afaceri pe care-l dobândise în timp şi care o ajuta acum să stea acolo şi să-l privească de parcă el n-ar fi spus nimic altceva decât: „E o vreme foarte frumoasă, nu-i aşa?” Mai ales când simţea din ce în ce mai acut tot aerul părăsindu-i corpul, lăsând în urmă un vid imens. Privirea lui pătrunzătoare părea că-i străpunge tricoul, până la aluniţa punctiformă de pe sânul ei drept. Poate ar trebui să încerci să scrii cărţi, domnule Wyatt.

Ochii lui Ben se opriră o secundă iar sfârcurile ce se reliefau prin bumbacul subţire, apoi o privi în ochi; tăcerea lui îi spunea că nu era atât de liniştit pe cât voia să pară.

— Briza oceanului este în general rece după-amiaza, spuse el cu un zâmbet cald şi seducător, mai ales pentru o femeie ce nu făcuse dragoste de aproape doi ani. Ai replici foarte bune, Kelly, îmi place asta la o femeie. Demonstrează că nu-i e teamă să arate că are şi creier, pe lângă o faţă frumoasă. Stătea rezemat de spătarul scaunului iar cu vârfurile degetelor îşi mângâia buzele

uşor. Nu-i scăpă faptul că privirea ei fu atrasă de această mişcare.

— Kelly refuza să ia în seamă ceea ce ar putea simţi. Ben nu avea o frumuseţe de star de cinema, iar zâmbetul lui nu era cel al reclamelor pentru pasta de dinţi. O mică cicatrice la colţul de jos al ochiului stâng îi accentua aerul extrem de masculin. Purta o cămaşă turcoaz din bumbac, pantaloni scurţi de culoarea nisipului, iar în picioarele goale avea pantofi de pânză. Kelly îşi spuse că era un bărbat căruia nu-i păsa prea mult de aspectul exterior. Afacerile lui îi spuneau însă că întotdeauna obţinea ceea ce dorea. Şi acum, el o dorea pe ea.

— Nu sunt inclusă în afacere, domnule Wyatt, spuse Kelly, pe un ton amabil.

El privi încruntat, surprins că ea vede lucrurile în felul acesta.

— Asta e separat de afacerile noastre, Kelly. Poţi să spui tot ce vrei, dar ştiu că între noi există o atracţie. Simt asta, şi dacă ai fi măcar un pic sinceră, ai admite şi tu acest lucru.

— Am trecut printr-un divorţ neplăcut acum un an şi – chiar dacă aş fi interesată, ceea ce nu sunt – nu cred că aş fi pregătită pentru o legătură cu un bărbat de genul tău, spuse ea tăios.

Ben stocă informaţia în banca lui de date.

— Nu ai de unde să ştii asta până nu încerci.

Kelly aşeză cu grijă şervetul pe masă şi se ridică.

— Cred că e cazul să vezi pentru ce plăteşti atâţia bani, spuse ea.

— El îşi ridică o sprânceană.

— Fugi?

— Nicidecum. Îmi regrupez forţele, spuse ea ieşind din cameră. Ben o urmă zâmbind. Nu-l deranja deloc să meargă în urma ei, când imaginea ce i se oferea era tot atât de ademenitoare ca aceea privită din faţă. Nu era genul care să se aprindă atât de tare după o femeie, dar ceva din ea îi spunea că dacă nu va fi a lui, va pierde ceva deosebit. Ceva ce căuta de multă vreme.

Kelly îl conduse printr-un hol îngust.

— Camera asta ar fi trebuit să fie biroul fostului proprietar. Am dărâmat pereţii şi am pus geamuri de sus până jos, ca să nu mă simt claustrată. Deschise uşa şi se dădu un pas înapoi, lăsându-l pe el să intre primul.

Ben definea întotdeauna personalitatea unui artist în două feluri: excesiv de ordonat sau excesiv de neglijent. Kelly avea câte puţin din fiecare.

Pereţii erau acoperiţi cu rafturi pe care se aflau diverse articole de îmbrăcăminte; de fiecare raft erau prinse etichete scrise îngrijit, pentru a se putea deosebi articolele şi mărimile. Lângă un perete erau aşezate una peste alta genţi din pânză groasă, nedesenată încă; cele deja pictate atârnau de un suport. Într-o altă parte a camerei erau rafturi pline cu vopsele multicolore.

Ben privi fiecare geantă, observând varietatea desenelor.

— Minunat, şopti el, atingând uşor cu degetele una din genţi.

Kelly studie geanta respectivă. Îşi amintea încă ziua când privise copiii jucându-se la malul mării, felul în care râdeau când apa le atingea gleznele. Recrease acea scenă pe faţa acelei genţi.

— Genţile mari sunt foarte căutate astăzi, pentru că oamenii le folosesc şi atunci când fac cumpărături, explică ea. Iar scena asta avea nevoie să fie desenată pe o geantă mare.

Ben privi în jur.

— De ce nu e expusă toată această muncă într-o galerie de artă? Ai un talent deosebit. N-aş vrea să pierd un artist atât de talentat, dar ceea ce faci tu e impresionant.

Ea ridică din umeri, stânjenită de laudele lui, dar plină de recunoştinţă pentru că el părea să fi uitat conversaţia intimă dinainte.

— Eram în liceu când am început să fiu atrasă de pictură. Din păcate, mi s-a spus că talentul meu e mediocru, în cel mai bun caz. Când m-am hotărât să revin

la pictură, pentru a vedea dacă am vreun pic de talent, mi-am dat seama că nu eram mediocră – eram dezastruoasă. Zâmbi trist.

Mai târziu am descoperit pictatul pe ţesături; şi m-am dedicat în întregime lui, după ce am stricat la început foarte multe lucruri. Vecinii moi spun că am cel mai colorat gunoi de pe insulă.

Ben privi la un tricou de mătase şi la câteva rochii de plajă din bumbac. Erau decorate cu desene florale în culori pastel. Nu erau două desene identice.

— Mama mea are două din rochiile tale, mai multe tricouri şi o geantă, murmură el, privind liniile delicate trase cu pensula ce alcătuiau o floare de un roşu închis, desenată de-a lungul tivului unei rochii. De fiecare dată când primim un nou transport de marfă vrea să fie prima care-ţi vede creaţiile, pentru a putea alege în voie.

Kelly zâmbi.

— Sunt bucuroasă să am o asemenea admiratoare fidelă.

Reclamele vii sunt întotdeauna cele mai bune.

— Ea este una din ele. Ben îşi întoarse faţa spre ea. Ai de gând să-mi ceri mai mulţi bani, acum când ţi-am arătat cât de mult îţi apreciez munca?

— Am lăsat treaba dificilă a negocierilor, undeva, în trecut, dar vreau totuşi să obţin ceva pentru munca mea. Zâmbi, arătându-şi toţi dinţii.

El se crispă.

— Bine. Articolele tale nu pot fi purtate oriunde şi oricând, liniile trase cu pensula se pot şterge, dar desenele fiind nişte unicate, va trebui să fixăm un preţ mai mare ca de obicei, din care în final vom obţine un profit mic.

— Cu puţină grijă, desenele mele se pot păstra într-o stare perfectă. Vopselele trasate cu pensula sunt foarte bune, şi multe femei consideră că, un lucru, cu cât este mai scump, cu atât este mai bun. Dacă nu le vrei, David Chew mi-a propus să-mi cumpere produsele. Se aplecă deasupra mesei de lucru, părând uşurată acum, când mingea era în terenul lui.

El se amuză când auzi numele principalului său concurent.

— Magazinele lui au o iluminare groaznică, sunt date în locaţii proaste, iar el nu-ţi poate oferi spaţiul pe care ţi-l dau eu.

— Mi-a promis să-mi dea reţeta mamei lui de creveţi în sos cu homar, ca gratificase.

— Dacă ai vedea cum găteşte mama mea, reţetele alea le-ai pune pe foc. Îţi dau eu una mai bună şi jumătate de procent pentru fiecare articol vândut.

— Şase.

— Două şi trei sferturi.

— Cinci şi jumătate.

Ben zâmbi. Asta era partea care-i plăcea cel mai mult la o afacere, iar faptul că negocia cu o femeie atât de atrăgătoare îl stimula şi mai mult.

— Patru şi un sfert.

Kelly nu răspunse imediat.

— Cinci şi un sfert şi mai jos de atât nu accept.

— Patru şi trei sferturi şi consideră-te norocoasă, pentru că mi-ai distrus orice şansă de a obţine un profit.

— Ce mai contează diferenţa până la cinci? Ea îşi fixă privirea pe cicatricea fină.

Ben îi întinse mâna.

— Am încheiat afacerea. Cu condiţia să fie inclusă şi cina de diseară, la mine la hotel. Ţinând cont de suma cu adevărat exorbitantă pe care ţi-o voi plăti, îţi permit să vii să ridici

— Singură cecul.

— Ţinând cont că am acceptat un preţ atât de scăzut, cred că poţi să ridici tu cecul.

— Atunci, am încheiat afacerea, spuse el.

Ea se ridică şi-i apucă mâna. De cum îl atinse, simţi căldura ce i se răspândea de-a lungul braţului. Cămaşa lui deschisă lăsa să se vadă părul negru, ondulat, care parcă cerea să fie mângâiat de degetele ei. Kelly comandă hormonilor ei să devină inexistenţi.

— Acum avem o afacere încheiată, murmură ei,

luând-o uşor în braţe şi lipind-o strâns de el.

Kelly ştiu că toată lupta ei fusese de pomană în clipa în care gura lui o acoperi pe a ei. Limba lui nu ceru voie să intre în adâncimile neştiute ale gurii ei, ci pretinse acest lucru. Iar Kelly era total lipsită de forţa necesară pentru a i se opune. Mâinile lui se plimbau pe pielea ei goală, lăsând parcă urme în timp ce-i mângâiau pielea catifelată de la ceafă şi coborau spre marginea tricoului ei.

Kelly nu mai putea respira, simţea că nu mai are aer. Era doar un vid imens în care existau numai ei doi. O parte din ea dorea să pătrundă în interiorul acestui bărbat şi să descopere ce avea el de oferit. Judecând după felul cum săruta, ar fi fost multe de descoperit. Nedorind să fie o parteneră pasivă, ea îşi plimba limba pe marginea fină a dinţilor lui; gemu uşor când dinţii lui îi apucară vârful limbii şi i-o traseră adânc în gură.

Dar nu ăsta era modul în care era obişnuită să încheie o afacere! Ceea ce îi făcea el era însă atât de delicios, atât de necesar unei femei care de mult timp gonise afecţiunea din viaţa ei, încât nu s-ar fi putut opune chiar dacă ar fi încercat.

— Kelly, şopti el, ridicându-i tricoul, astfel încât degetele lui să-i poată atinge pielea moale de pe abdomen, oprindu-se apoi

— Dedesubtul sânilor. Crede-mă, nu caut o satisfacţie de moment, dar între noi doi există ceva. Ceva împotriva căruia niciunul din noi nu poate lupta.

Ea-şi scutură capul cu violenţă. Îşi adună întreaga putere de care dispunea şi reuşi în cele din urmă să-l împingă, dându-se un pas înapoi.

— Domnule Wyatt, spuse ea, cu respiraţia tăiată. Avea faţa îmbujorată, respira greu, iar corpul îl ardea prea tare pentru a mai putea judeca. Nu cred c-am încheiat vreo altă afacere în felul acesta, dar nici c-am întâlnit până acum un individ ca tine.

Faţa lui era chinuită de dorinţă. Stătea în faţa ei, nepăsându-i că-l vede în această stare ce-o împiedica pe Kelly să-l privească drept în ochi… În cele din urmă respiră

adânc şi se forţă să-l privească în faţă.

— Cred că ar fi cazul să pleci.

Ben deschise gura pregătindu-se să protesteze, dar văzu tensiunea ce-i marca atât de profund faţa, şi nu mai spuse nimic. De ce era oare atât de descurajat de ceea ce începea să se întâmple între ei? El simţea că e mult mai mult decât o atracţie sexuală pe care o puteai potoli în câteva ore în pat. De ce ea nu-i acorda măcar o şansă?

Kelly se întoarse şi-şi încrucişă mâinile pe masă. Părea atât de vulnerabilă, încât Ben simţi o durere în inimă.

— Nu este o idee bună, spuse ea cu voce joasă.

— Mi-ai spus că nu eşti căsătorită şi mă-ndoiesc că ai fi urmărită de lege. Nu există nimic care să ne stea în cale.

„Ea tresări. „O, sigur, nimic. Cu excepţia a ceea ce ea numea bunul ei simţ”.

— De vreme ce. ne-am încheiat afacerea, nu văd niciun motiv ca să mai rămâi.

Ben făcu un pas înainte. Ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o facă să-i spună ce o tulbură atât de mult, dar, deşi nu o cunoştea prea bine, simţea că ea nu doreşte niciun cuvânt în plus. Niciun pas mai mult.

— Te voi aştepta în faţa restaurantului din hotel la ora şapte.

Simţi de asemenea că ea n-ar accepta să vină s-o ia de acasă.

Kelly nu spuse nimic. Ben luă asta ca pe un semn bun. Deşi nu-i spuse că va veni, nici nu negă acest lucru. Plecă, fără să mai rostească un cuvânt. Ştia când trebuie să se retragă.

Kelly nu-l auzi când părăsi camera, dar simţi acest lucru. Curând auzi clic-ul uşii de la intrare ce NO închidea în urma lui. Privi fix podeaua, apoi plafonul şi în cele din urmă imaginea ca o carte poştală a plajei ce se întindea în faţa casei. Se întrebă unde ar ajunge dacă s-ar arunca în valuri: v; i ar începe să înoate. Cu norocul ei, precis în Australia!

Obişnuia să aibă totul dinainte planificat. Întotdeauna

cu un pas înaintea competiţiei. Putea preveni schimbările, încă înainte de a se produce. Au fost situaţii când şi-a salvat clienţii de a pierde sute de mii, chiar milioane de dolari. Atunci unde a fost puterea ei magică de previziune când l-a întâlnit pe Michael? De ce nu a intuit murdăria ascunsă sub farmecul de suprafaţă? Şi de ce acum a trebuit să întâlnească cel mai fascinant, cel mai sexy bărbat la care n-ar fi îndrăznit să se gândească vreodată? întoarse capul, privind îndelung la telefon. Gândul de a o suna pe Elaine îi trecu din nou prin minte. Ştia deja ce i-ar fi spus prietena ei:

„Ce mai aştepţi? Viaţa e scurtă, la ce poţi lua din zbor”.

Ideea suna minunat. Kelly trebuia să recunoască că îi lipseau îmbrăţişările unui bărbat. Dar ştia de asemenea că aşa ceva nu era posibil. Nu voia să rişte, îndrăgostindu-se de un om de afaceri ce semăna atât de mult cu tatăl ei.

Imaginea tatălui ei îi umplu deodată mintea. Râzând sănătos, Ross Andrews fusese un adevărat businessman al timpului său.

Nu avusese relaţii sociale, ci doar ocazii de a stabili noi legături de afaceri. Şi pentru că a muncit douăzeci de ore pe zi, construind un adevărat imperiu, a murit de un atac de cord după a 42-a aniversare. Doctorii spuseseră că a exagerat mult prea mult. Kelly îl auzise vorbind de artere blocate, hipertensiune arterială, ulcere. Iar ea şi mama ei au rămas singure, adunând bucăţile unui imperiu fărâmiţat, mai puţin pe dinamicul său conducător. Kelly jurase că nu va permite vreodată că aşa ceva să i se întâmple soţului ei. Aşa că s-a măritat cu un actor indiferent, devenind ea o războătătoare. Bineînţeles, era fiica tatălui ei. O vară întreagă a mers la cursuri şi şi-a dat examenele cu doi ani mai devreme. Între timp avea douăzeci şi opt de «ni, dar şi un ulcer ce sângera, se lupta cu tensiunea arterială şi nu dormea decât câteva ore pe noapte. Dar a fost suficient de inteligentă să se rupă de toate astea la timp, înainte de a împărtăşi soarta tatălui ei. Şi să fie a naibii dacă se va lăsa prinsă de un bărbat care

îşi trăia viaţa cu aceeaşi viteză ca şi tatăl ei – cu un bărbat ca Ben Wyatt.

Ben se temea că ea nu va veni. Simţindu-se nerăbdător ca un adolescent la prima întâlnire, plecase din apartament cu jumătate de oră mai devreme. Îşi pierduse timpul pe la barul hotelului, sorbind dintr-un whisky cu sifon pe care nu-l dorea şi privind turiştii ce schimbau între ei impresii despre alte staţiuni şi beau băuturi colorate. Zâmbi când văzu umbreluţele multicolore şi beţişoarele cu ananas ce decorau acele băuturi. Până şi asta îl făcea să se gândească la Kelly. Se uita întruna la ceas, aşteptând momentul când se va putea ridica şi îndrepta spre restaurant. Unele femei îi aruncau zâmbete îmbietoare, dar el nu observa. Era prea concentrat asupra femeii pe care o ţinuse în braţe în acea după-amiază şi realiza cât de mult ar fi dorit s-o aibă în braţe din nou.

Nu trebuia să vină. În clipa când păşi în holul hotelului, Kelly se gândi dacă n-ar trebui să facă cale întoarsă, dar îl văzu pe Ben şi orice tentativă de rezistenţă dispăru.

— Sper că nu te-am făcut să aştepţi prea mult.

Ben o privi, observându-i părul de culoarea mierii ce îi cădea în onduleuri uşoare pe spate şi rochia de mătase de culoare crem. Flori de culoarea caisei şi de un albastru pal decorau rochia în jurul gâtului. Singura bijuterie ce o avea erau cerceii din coral ce-i atârnau de-a lungul gâtului.

— Foarte frumos! E una din creaţiile tale? El îşi mişcă capul în direcţia rochiei, inhalând parfumul uşor pe care-l degaja pielea ei.

Ea aprobă din cap.

— Una din cele mai reuşite încercări de a picta pe mătase. Nu o fac foarte des, pentru că greşelile ar putea fi foarte costisitoare.

— Ţi-a reuşit de minune. îi oferi braţul. Intrăm?

Fură conduşi la o masă ce dădea spre grădinile hotelului, unde papagali în culori strălucitoare moţăiau în semiîntunericul de afară. Priveliştea era minunată, dar ei nu se puteau sătura privindu-se unul pe altul.

Ben insistă să comande şampanie.

— Trebuie să toastăm pentru noul nostru contract. Am sunat la birou de îndată ce am ajuns la hotel; actele îţi vor parveni în câteva zile.

Buzele lui Kelly se arcuiră uşor.

— Nu pierzi niciun minut, nu-i aşa?

— Nu, atunci când e vorba de ceva important.

Ochii lui sclipiră. Părea că niciunul din ei nu vorbea despre afaceri…

— Deşi, dacă m-aş fi concentrat mai mult asupra negocierilor decât asupra picioarelor tale, ar fi trebuit să insist pentru un

— Termen mai îndelungat.

Kelly îşi scutură capul.

— Prefer aranjamentele de scurtă durată. Nu se ştie niciodată când îmi dispare inspiraţia.

— După ceea ce am văzut azi, mă îndoiesc că se-ntâmplă vreodată aşa ceva.

Ridică paharul.

— Pentru boutique-urile din South Sea. Să-ţi aducă întotdeauna un profit considerabil, spuse Kelly.

— Şi pentru cea mai încântătoare femeie pe care am cunoscut-o şi cu care sper să am o relaţie de afaceri de lungă durată, adăugă el.

— Ar fi trebuit să insist pentru şase la sută.

Zâmbetul lui stârni senzaţii ciudate în corpul lui Kelly.

— Ai fi obţinut până la urmă.

— După o asemenea decizie, biata Casey n-o să înţeleagă niciodată, succesul pe care-l vom avea amândouă când vom negocia următorul contract.

Privirea lui Ben îi fixă chipul.

— Poţi să încerci tot ce vrei, Kelly, dar eu n-am de gând să plec. Şi încă ceva: mă vei vedea mai mult chiar decât probabil îţi imaginezi.

Ea îşi umezi buzele. Nu era greu să dai două sensuri celor spuse de el.

— Ben, eşti un bărbat foarte atrăgător şi simt într-

adevăr că ar putea fi ceva între noi, dar am un motiv serios care mă face să nu vreau să mă implic într-o relaţie cu cineva. Tu vei pleca mâine de aici, iar eu n-am fost niciodată o femeie de o noapte, spuse ea categoric.

— S-ar putea să plec mâine, dar mă voi întoarce în curând.

— Nu-mi pot imagina că te-ai da atâta peste cap pentru o

— Desenatoare pe pânză.

C6 va în expresia lui nu-i plăcu. Părea că ascunde ceva.

El se întinse peste masă şi îi apucă mâna, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Ai dreptate, n-aş face-o, dar tocmai am semnat azi actele pentru a deschide un boutique aici în hotei. Voi supraveghea personal inaugurarea lui.

Deşi nu era sigură, Kelly avu impresia că inima ei încetase să mai bată pentru câteva clipe.

Ben privi în jos la degetele lor înlănţuite.

— Cel puţin ştiu că nu simţi repulsie faţă de mine.

Ea rezistă tentaţiei de a-şi face vânt. Oare de ce nu aveau aer condiţionat aici? se întrebă ea.

— Mă îndoiesc că vreo femeie ar simţi. El îşi ridică ochii.

— Atunci vrei să ne acorzi o şansă? Crede-mă, Kelly, n-am simţit ceva atât de puternic faţă de o altă femeie până acum. M-a clar peste cap la fel de mult ca şi pe tine. Nu-ţi voi cere mai mult decât poţi să dai, aşa că vrei măcar să încercăm? întrebă el. Putem merge la picnicuri pe plajă, putem să ne plimbăm, putem să mergem la film sau la teatru. Ce spui?

„Spune nu”, îi ordonă latura ei practică. „Nu e bine, Kelly. Este exact omul de afaceri care a fost tatăl tău. Priveşte numai cât de repede a încheiat contractul pentru deschiderea boutiqueului de aici din hotel. Nu-ţi spune asta ceva în legătură cu el? Ce dacă e bine făcut? Şi tata era. Şi asta nu i-a salvat viaţa”.

„Spune da”, strigară, practic, hormonii ei. „Acest

bărbat nu e Michael sau tatăl tău. Te doreşte exact cât îl doreşti şi tu. Şi nu arată a fi genul de om care să moară în pat. Recunoaşte, Kelly: ţi-l doreşti cu toată fiinţa ta. Atunci, mergi înainte”.

— Ce pot să spun? şopti ea.

— „Da”, ar fi un cuvânt bun pentru început, murmură el, ridicându-i dosul mâinii la buze. Nu-i sărută mâna, ci i-o gustă, de parcă ar fi fost ceva foarte apetisant.

Kelly îşi înăbuşi un oftat. privindu-l în ochi, citi bucurie, nu triumf. El nu-i interpreta consimţământul de parcă ar fi câştigat prima parte a jocului, aşa cum ar fi făcut Michael. Lui Michael îi plăcea întotdeauna să joace jocuri erotice.

Îşi amintea foarte puţin din ceea ce mâncaseră sau din ceea ce vorbiseră în timpul mesei. Când Ben i-a propus să se plimbe pe plajă, tot ce a putut face a fost să aprobe din cap, în timp ce

Ben semna cecul.

Kelly se opri la marginea plajei şi-şi scoase sandalele, ţinându-le într-o mână; Ben îi ţinea strâns cealaltă mână.

— Aşa trebuie să arate Paradisul spuse el răguşit. privind în sus la lună, ce trimitea în aer săgeţi argintii ce irizau suprafaţa apei.

— Este o lume în ea însăşi, aprobă ea, în timp ce se plimbau prin nisipul cald. Încercă să nu se crispeze la ideea că el o va săruta din nou. Ca şi cum nu fusese destul de crispată de când o sărutase în acea după-amiază. Descoperise atunci ce însemna să te topeşti în braţele unui bărbat. Acum se trezi că dorea din nou să vadă dacă acel şoc electric va mai apărea. Se ura pentru că dorea acest lucru.

Se plimbară de-a lungul plajei, atingându-şi din când în când şoldurile; Ben vorbea despre subiecte banale: ultima carte citită, ultimul film pe care II văzuse, ce speranţe avea pentru nou! magazin. Şi în tot acest timp ea urla pe dinăuntru, aşteptându-l pe el să facă prima mişcare.

Ben îşi privi ceasul.

— Dacă nu te deranjează, ar trebui să ne întoarcem la hotel.

Trebuie să prind avionul mâine devreme.

„Acum se va produce inevitabilul: N-ai vrea să urci puţin până sus să bem ceva?” Kelly rezistă impulsului de a zâmbi presupunerilor ei.

— E-n regulă, spuse ea.

Chiar şi în timp ce se întorceau spre hotel, Ben n-a fost altceva decât un însoţitor cuviincios. Un partener de afaceri şi nimic mai mult. l-a oferit braţul, în timp ce ea se scutura de nisip pentru a-şi pune sandalele, apoi o conduse în holul hotelului.

— Sunt foarte bucuros că am avut ocazia să ne cunoaştem mai bine, spuse el.

Ea încă spera în acea invitaţie. Doar n-avea de gând s-o sărute aici? Felul lui de a săruta ar fi atras cu siguranţă atenţia celor din jur.

Kelly n-ar fi realizat că ajunseseră deja în faţa lifturilor, dacă Ben nu s-ar fi oprit.

— Dacă reuşesc să-mi aranjez programul, mă voi întoarce în aproximativ o săptămână. Până atunci…

Îi întinse mâna, iar Kelly, împietrită, îi răspunse printr-o strângere de mână foarte formală. Ben îi oferi unul din zâmbetele sale seducătoare şi apoi, înclinând din cap, plecă.

Kelly îl privi îndreptându-se spre lift. Ochii ei nu erau singurii ochi de femeie care îl admirau, şi se urî pentru că stătea acolo şi-l urmărea eu privirea tânjind de dragoste.

„N-ai decât să te întorci peste o săptămână, domnule Wyatt. Nu aştepta însă să te primesc cu braţele deschise”, murmură Kelly, plecând din hotel, înainte de a face o prostie. De exemplu, aceea de a da buzna în apartamentul lui Ben şi de a-i spune ce are pe suflet.

Capitolul trei

— Ha, Kelly, fă-mi o bucurie pe ziua de azi! Te rog! Spune-mi că în viaţa ta a apărut un bărbat. Şi că e minunat

şi că are un frate geamăn la fel de minunat, cu mulţi bani, pe care vrea să-i cheltuiască cu draga de mine.

Kelly râse, în timp ce-şi potrivea receptorul mai! bine la ureche.

— Elaine, nu crezi că viaţa ta e destul de palpitantă fără să te mai ocupi şi de a mea? Pe lângă asta, nu cred că-i genul tău.

Elaine scoase un ţipăt care străbătu cu uşurinţă sutele de mii de mile ce le despărţeau.

— Ştiam eu! Spune-mi tot! Cine e? E nemaipomenit, sunt sigură. E la fel de bun şi în pat? Haide, Kelly. Vreau toate detaliile!

— Opreşte-te, Elaine! Kelly râse, dar râsul i se opri brusc când îşi aminti de Ben. Nu pot spune că pe-aici sunt mulţi bărbaţi disponibili. Pe lângă asta, ceea ce mă interesează e ce se întâmplă pe acolo.

— Michael încă ameninţă să te dea în judecată pentru notele de plată de la dentist, iar împuţitul ăla de avocat al lui insistă că locul tău ar fi la închisoare pentru că i-ai învineţit ochiul. De asemenea, Michael pretinde o bună parte din proprietăţile tale. I-am spus că atunci când ai renunţat la asocierea cu Gordon, din jumătatea ta s-au plătit toate taxele şi că ar trebui să fie fericit că a putut păstra casă, maşina şi pisica.

Din tonul vocii lui Elaine, Kelly îşi dădu seama cât de mult ura prietena ei să vorbească cu Michael.

— Cu toate acestea, se pare că în curând îşi va primi pedeapsa, continuă Elaine. Există zvonuri că suferă de o boală desfigurată, care-l va scoate din spectacol în curând. Am auzit că a consultat un estetician din Beverly Hills. Bietul băiat! îşi închipuie că un mic semn pe faţă îi va afecta aşa-numita carieră. La urma urmei, e renumit prin faptul că-şi dezbracă cămaşa la momentul potrivit, şi prin privirile languroase pe care le aruncă femeilor. Nimeni n-a spus vreodată că ar avea vreun pic de talent.

— Poate o să se trezească într-o dimineaţă şi o să constate că i-a apărut o cicatrice pe nas, chicoti Kelly, jucându-se cu agenda de telefon în timp ce o asculta pe

Elaine. Îşi imagină cum ar arăta faţa lui Michael plină de acnee şi zâmbi la acest gând. Ar trebui să-l sun pe scenarist să-i dau câteva idei.

— Oh, Kel, îmi lipseşti atât de mult! se plânse Elaine. Nu e nimeni care să mă înţeleagă aşa cum o faci tu. Îmi lipsesc prânzurile noastre săptămânale şi bârfele despre toate necazurile pe care le avem.

— Credeam că Ron îţi ocupă atâta timp, încât n-ai vreme să-ţi mai fie dor şi de mine.

— A împlinit patruzeci de ani şi şi-a găsit o păpuşică de optsprezece care să-l facă să se simtă tânăr din nou.

— Oh, Elaine, o compătimi Kelly. Totuşi, poate Că-i mai bine aşa. Întotdeauna părea mult prea Interesat de practica dentară, decât de orice altceva. Ai cunoscut pe altcineva? Kelly spera că întrebarea să-i abată gândurile lui Elaine de la lipsa unei vieţi sexuale. Avusese câteva partide, dar toate sfârşiseră prin a fi un dezastru.

— Numai dacă te-ai întoarce tu.

— Nu pot, spuse Kelly, blând, dar ferm.

— Pentru că ţi-e frică să nu fii atrasă din nou în cursa aia nenorocită? Lui Elaine îi lipsea poate orice, dar nu intuiţia. N

— Are cum să ţi se-ntâmple din nou dacă nu vrei asta.

— Ar fi mult prea uşor să cad din nou în vechile mele păcate. N-ar trebui decât să întâlnesc un vechi coleg sau client şi săncep să vorbesc despre afaceri sau să mă abonez iar la Wall Street Journal şi Fortune Magazine. Aici nimic nu mă presează. Nu există dorinţa de a alerga în capul, haitei. Pot mânca mâncare condimentată, fără să-nghit după aceea jumătate de sticlă de Maalox, iar nevoia de cofeină e ceva ce ţine de trecut. Reuşesc chiar să dorm toată noaptea. Sunt fericită aici, El.

— Mă bucur pentru tine, spuse Elaine sincer.

Chiar dacă îmi lipseşti al naibii de mult! Poate ar trebui să-mi arunc cariera pe geam şi să plec şi eu pe o insulă.

— S-ar putea să-ţi placă, spuse Kelly uşor.

— Da, dar ce mă fac cu toate hainele astea frumoase

pe care mi le-ai lăsat? în timp ce lumea crede că noi, femeile de afaceri, suntem lipsite de sentimente şi ar trebui să purtăm numai jachete gri, tu i-ai lăsat pe toţi cu gura căscată cu rochiile tale de mătase şi compleurile din lână fină de culoare roşie ca rujul de buze. Îmi plac atât de mult încât le-aş purta la nesfârşit. Norocul meu că purtăm acelaşi număr la încălţăminte, aşa că mă pot asorta cu toţi pantofii şi genţile tale, spuse ea râzând. Şi mai e şi deuxpieces-ul ăla de culoarea fucsiei cu toate accesoriile, pe care sunt foarte fericită că ţi l-am luat.

Kelly scoase un suspin uşor. Îşi amintea perfect acel costum. Avea o culoare ce o stimula întotdeauna. Era o creaţie exclusivă, foarte scumpă, dar ea considera că meritase toţi banii. S-a despărţit cu greu de el, dar nu voise să ia cu ea nimic ce îi putea aminti de trecut. Vocea prietenei ei o readuse la realitate.

— Pur şi simplu nu ştiu cum s-a întâmplat! Mâncam şi în clipa următoare tot sosul de Burgundia ora întins pe toată jacheta. Cei de la curăţătorie NO îndoiesc că vor putea scoate pata.

— Degetele lui Kelly strânseră creionul până când lemnul trosni.

— Îmi închipui că te-ai necăjit foarte tare.

— Să mă necăjesc? Nu mă puteam gândi decât la tine! Tu venerai, practic, acel costum. Îl considerai port-bonheur-ul tău. Mă simt ca şi cum ar trebui să-i cumpăr un sicriu şi să-l îngrop la Forest Lawn.

Kelly scrâşni din dinţi:

— Nu era decât un costum, şi-i al tău acum, se forţă ea să spună. Uite ce-i, El, trebuie să plec acum. Ai grijă de tine. Îţi voi trimite tricourile alea cu noile desene.

— Ah, grozav! Toată lumea vrea să ştie de unde le iau, dar eu n-o să le spun. Ai grijă de tine, scumpo!

Kelly se forţă să nu trântească receptorul. „Deux-pièces-ul meu, spuse ea printre dinţi. Am purtat acel costum când am dat lovitura cu contul Garibaldi. Am căutat în tot Sudul Californiei pantofi care să se asorteze şi mi-am comandat special unii când am fost în Italia… Sos

de Burgundia!”, spuse ea aproape urlând.

Când telefonul sună din nou, smulse receptorul înainte ca primul târâit să se termine.

— Ce-i? ţipă în telefon.

— Te-am dus!

— Elaine, te urăsc!

— Fii fericită că deux-peces-ul tău n-a păţit nimic, chicoti ea. Ţi-am dat doar la ce să te gândeşti, ca să uiţi de bărbatul de pe insula aia. Acum închid.

— Dacă ai fi aici, te-aş arunca în cel mai apropiat vulcan.

— Nu cred. Întâi, pentru că nu sunt vulcani pe insulă. Mi-ai spus-o chiar tu. Doi, în general, sunt solicitate virgine.

Când Kelly închise telefonul, îşi dădu seama că Elaine, cu mica ei glumă, realizase ceva. Pentru două minute, Kelly uitase de Ben. Dar numai pentru două minute.

— S-a întors.

Kelly deschise încet ochii şi privi în sus.

— Cine?

Femeia brunetă ce stătea pe chaise-lorigue-ul de lângă ea, bucurându-se de soarele de dimineaţă, o privi cu subînţeles”.

— Ştii foarte bine cine. Accentul ei franţuzesc imprima muzicalitate felului în care vorbea.

— Lili, jocurile de cuvinte nu ţi se potrivesc, o certă Kelly, întinzându-şi braţele deasupra capului. După o noapte întreagă de lucru la noile desene, ea optase pentru un pui de somn afară, pe terasă, în loc să se retragă în dormitorul întunecos, în ultimul timp paturile o făceau să se gândească la Ben, şi nu asta era direcţia spre care voia să-şi îndrepte gândurile.

Lili Martine era proprietara unui magazin de cadouri şi bijuterii din oraş. Făcuse o afacere excelentă datorită flerului ei de a intui ce vor să cumpere turiştii. Ea şi soţul ei, care conducea o companie de vase de pescuit, aveau patru copii şi locuiau puţin mai în jos de Kelly.

— Urăsc oamenii care nu-şi arată vârsta, nici atunci când ajung la optzeci de ani, murmură Kelly, punându-şi ochelarii de soare.

— Şi eu ţi-am spus să fii mulţumită că am recunoscut că vârsta mea este în jur de patruzeci de ani, îi răspunse cu acelaşi accent melodios femeia de lângă ea.

— Ai în jur de patruzeci, nu arăţi nici de treizeci şi ai mai multă energie decât o fată de douăzeci de ani. Urăsc oamenii de genul ăsta.

Lili îşi îndreptă un deget îngrijit spre ea.

— Nu încerca să scapi de mine, chérie. Avem de discutat despre un bărbat, ceea ce e mult mai important decât orice discuţie despre vârstă.

Kelly căscă, prefăcându-se indiferentă.

— Nu încerc să scap de nimic.

— Ba da, dar eu n-am să te las. Ben Wyatt este un bărbat foarte bine, foarte viril, o informă Lili. Şi e perfect pentru tine.

Kelly îşi dădu ochii peste cap.

— Este doar un partener de afaceri.

— Asta îl împiedică să devină şi iubitul tău?

Până acum, Kelly ar fi trebuit să se fi obişnuit cu modul deschis de a vorbi al prietenei sale, dar era uşor de spus şi greu de făcut, mai ales când părea că scopul principal în viaţă al lui Lili era s-o cupleze cu un bărbat.

— Poate că nu vreau un iubit! protestă ea.

— Bineînţeles că vrei, insistă Lili. O femeie nu e completă fără un bărbat. Să faci dragoste e un lucru benefic. Te menţii tânără.

Kelly o privi cu îndoială.

— Recunosc că dacă un sex bun m-ar face să arăt ca tine, ar merita să încerc, dar fără o garanţie scrisă asupra efectelor benefice nu am de gând să risc.

Lili râse puternic, ridicându-se în picioare. Luă mâna lui Kelly şi o bătu prieteneşte.

— Noi toţi vrem ca tu să fii fericită, Kelly. Şi simţim că Ben Wyatt e bărbatul potrivit pentru asta. Nu-i aşa că-i minunat că va sta pe aici mai mult timp, supraveghind

personal deschiderea noului boutique? Am auzit că, în mod norma! alţii fac asta pentru el. Trebuie să aibă un motiv serios dacă doreşte să rămână mai mult timp pe aici.

Îi aruncă lui Kelly o privire cu subînţeles. Kelly îşi ridică braţele.

— Ce se întâmplă, de fapt? N-aveţi altceva mai bun de făcut decât să puneţi pariuri pe viaţa mea intimă?

— Hm, o loterie ar putea să-i dea şi mai mult farmec. Nu uita de petrecerea noastră de mâine seară. Vino devreme. Cu un

— Semn de rămas bun, Lili o porni spre plajă.

— Poate că o să renunţ la petreceri, strigă Kelly în urma ei.

— Nu, n-o s-o faci. Ale noastre sunt mult prea haioase! Ne vedem mâine seară. Şi să nu întârzii!

Kelly ar fi trebuit să ştie că Lili se bucura că e prima care-i anunţă întoarcerea lui Ben.

Spre seară, în drumul ei către Rusty Nail, câţiva cunoscuţi o opriră ca s-o anunţe că Ben se instalase la hotel. Chiar şi Del o informă sumbru:

— Tipul cu accent ciudat s-a întors.

Stătu la masa ei obişnuită şi aproape nu-şi dezlipi privirea de uşa de la intrare. Mulţi au intrat şi au ieşit, dar nu şi bărbatul pe care-l aştepta. Spera că dezamăgirea nu i se putea observa şi se ura pentru faptul că simţea aşa.

Când se întoarse acasă, căută alinare în felul în care ştia cel mai bine – înotând până când au durut-o braţele.

Deoarece izolarea era principalul motiv pentru care cumpărase casă, obişnuia să înoate goală, mai ales seara târziu. Când ieşi din casă şi se îndreptă spre apă, nu-l văzu pe bărbatul înalt care o privea. Nici nu-i auzi respiraţia accelerată când lumina lunii căzu pe corpul ei gol. Dar îi simţi prezenţa. Înainte de a ajunge la marginea apei, ea se întoarse şi privi în jur. îi observă privirea arzătoare, dar merse înainte spre apă. El rămase pe loc, privind-o în timp ce înota, ascultând zgomotele uşoare pe care corpul ei le făcea în apă.

Tot timpul cât a înotat Kelly i-a simţit privirea fixată

asupra ei. Respirând adânc, se scufundă în apă, dar nici acolo nu se putea ascunde de el. În cele din urmă, se îndreptă spre ţărm şi păşi afară, simţind apa rece şiroindu-i pe corp. Când îşi căută prosopul, îl găsi pe Ben aşteptând-o.

— N-am vrut decât să-ţi spun „bună”, zise el liniştit.

— Întinzându-i prosopul.

Ea îl luă şi începu să se şteargă pe corp. Dacă se jena că stătea acolo, goală, în timp ce el era complet îmbrăcat, reuşea să ascundă asta foarte bine.

— Atunci… bună. Ridică mâna ca să-şi desfacă agrafa ce-i ţinea părul strâns în vârful capului, dar lien o opri. Privind-o fix, el îi desfăcu agrafa, urmărind părul care se rostogoli în jurul umerilor în valuri blonde.

— Tot timpul cât am fost plecat nu m-am gândit decât la tine. Nu numai la cât de mult te doresc, ci la cât de multe vreau să aflu despre tine, Cărţile preferate, filme, culori, mâncăruri, ceea ce gândeşti în general. Răsuci o şuviţă de păr în jurul degetelor, privind fascinat la jocul de lumini pe care luna îl făcea cu valurile. Aveam de gând să-ţi dovedesc ce gentleman pot fi şi să nu apar până mâine dimineaţă la micul-dejun, dar nu m-am putut stăpâni. Trebuia să te văd, să văd dacă visele mele erau adevărate.

Ea simţi un nod în gât.

— Şi erau?

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— Da.

Kelly îşi umezi buzele.

— Ţi-ar plăcea să iei aici micul-dejun?

Pe faţa lui se citi uşurarea că nu-i spusese să plece.

— La ce oră vrei să mă întorc?

Ea privi în sus spre el în timp ce pronunţă cele mai incredibile cuvinte pe care le-ar fi putut rosti vreodată.

— Bine spune că trebuie să te întorci?

Ben şopti ceva nedesluşit. Kelly nu era sigură dacă fusese o înjurătură sau o rugăciune. Apoi, nemaipierzând timpul, el păşi spre ea şi o luă în braţe, lipindu-şi faţa de a lui. Sărutul lui era sărutul unui bărbat flămând, care în

ultimele zece zile nu visase decât la o anumită femeie şi oaie acum dorea să se convingă că totul e mai mult decât un simplu vis.

Gura ei se deschise primitoare, în timp ce limba lui explora şi cerceta din ce în ce mai adânc.

— O să te ud, murmură ea un slab protest, când el îi dădu în sfârşit drumul.

El o luă în braţe.

— Voi putea atunci să dau totul jos de pe mine, ca să se usuce, nu-i aşa?

O duse în braţe de-a lungul plajei până la uşa de sticlă ce dădea în dormitorul ei şi-o împinse cu cotul.

— Am putea face o mare greşeală, spuse Kelly, în timp ce braţele ei se strânseră şi mai tare în jurul gâtului lui.

El păşi înăuntru şi o puse cu grijă jos. Mâinile îi rămaseră fixate pe mijlocul ei.

— Dacă vrei să plec, spune şi voi pleca.

Ea îi privi faţa în lumina pe care luna o răspândea în cameră şi îi citi atât de clar gândurile.

Era un om care credea ceea ce spunea. Ar fi fost de ajuns ca ea să spună un singur cuvânt şi el ar fi plecat, fără s-o mai deranjeze vreodată, dacă ea asta ar fi dorit. Kelly îşi aminti de ultimele zece zile, de cât de singură se simţise – o singurătate care exista de mult – dar care se accentuase din clipa în care-l cunoscuse pe Ben.

— Nu pleca.

Numai Ben ştia cât de greu îi venea lui Kelly să spună aceste două cuvinte. Numai Ben ştia cât de mult o aprecia pentru asta.

Îşi aplecă capul şi îşi plimbă gura deschisă pe pielea suplă a gâtului ei, până îi simţi pulsul. Apucă uşor cu dinţii pielea care pulsa, apoi o atinse cu vârful limbii. Pulsul ei se accelera în timp ce el continua s-o muşte uşor de-a lungul claviculei.

Kelly nu putu decât să închidă ochii, agăţându-se mai tare de umerii lui.

— Ben! îngână ea.

— N-am de gând să grăbesc nimic, Kelly, spuse el cu o voce răguşită de dorinţă. Avem toată noaptea pentru a ne descoperi unul pe altul, deşi în ceea ce mă priveşte nu cred că-mi va fi de ajuns.

Ea începu să-i descheie cămaşa, însă el făcu un pas înapoi şi o trase peste cap; apoi deschise fermoarul şortului şi păşi în afara lui. Nu purta nimic dedesubt, astfel că nu avea cum să-şi ascundă excitarea de ochii ei flămânzi. Kelly îşi umezi buzele. Ben se aplecă şi-şi frecă dinţii de limba ei, zgâriindu-i suprafaţa netedă. Dar curând nu se mai mulţumiră numai cu atât. Nu aveau cum, după ce visaseră unul la altul atât de mult timp.

Kelly îşi plimbă mâinile pe pieptul lui Ben, încurcându-şi degetele prin firele de păr moale, care se răreau spre mijloc, ca apoi să reapară mai jos, unde deveneau aspre şi dese. Îşi încolăci degetele în jurul erecţiei lui, zâmbind când el şuieră printre dinţi şi învăţând mişcările care-l făceau să devină sălbatic. Se aplecă şi-i atinse cu vârful limbii mamelonul, simţindu-l cum se întăreşte la mişcările ei. Ar fi vrut să-l atingă şi să-l guste peste tot, dar Ben n-o lăsa. Mormăind că în curând îşi va pierde controlul, o culcă cu spatele pe pat şi se întinse lângă ea. Înainte de a putea spune ceva, Ben îi acoperi sânii cu mâna şi începu să-i maseze uşor. Gura lui îi cuprinse sfârcul pe care-l supse puternic. Kelly ţipă, în timp ce senzaţii puternice i se răspândiră până în cele mai adânci părţi ale corpului. Se arcui sub atingerea lui şi-l apucă de umeri.

— Ai gustul mării, şopti el, mutându-şi gura la celălalt sân, în timp ce mâna lui coborî până la scobitura stomacului unde se

— Opri o clipă. Apoi merse mai jos, spre triunghiul acoperit cu păr ondulat de culoarea mierii. O găsi caldă şi umedă. Prinse între degetul mare şi arătător miezul tare de carne şi începu să-l maseze, producându-i şocuri în corpul ce părea să explodeze.

Kelly ţipă, în timp ce se cutremura de excitare. Nu crezuse vreodată că un bărbat, numai atingând-o cu

degetele, îi putea trezi asemenea senzaţii. Simţi căldura împrăştiindu-se peste tot, în timp ce degetele lui Ben făceau minuni.

— Nu, nu fără tine! ţipă ea, trăgându-i corpul spre ea. Nu fără tine.

El se mişcă spre ea până când şoldurile lui erau lipite de ale ei. O atinse încet, pentru a se asigura că e gata să-l primească. Apoi o pătrunse puternic şi sigur, iar Kelly explodă. Ben continuă, pătrunzând tot mai adânc cu fiecare mişcare. Lui Kelly i se păru că-l aude strigându-i numele, dar nu mai putea fi sigură de nimic, simţindu-se ruptă total de lumea exterioară. Undeva, în adâncul ei, ştia că ceea ce împărţise cu Ben era atât de deosebit încât nu va avea egal niciodată, cu nimeni altcineva. Nu era sigură dacă ceea ce simţea e fericire sau tristeţe. În acel moment însă, nimic nu mai conta, în afara bărbatului care-o ţinea în braţe ca pe cel mai preţios lucru din lume.

Kelly nu voia să deschidă ochii. Să deschidă ochii ar fi însemnat să revină la realitate, iar după noaptea trecută îi era teamă că realitatea ar putea fi foarte diferită.

A sta întinsă în propriul ei pat nu mai era la fel ca înainte. Briza de dimineaţă mişca draperiile uşoare, producând un curent de aer mai puternic decât de obicei, care aduse cu el vocile slabe ale copiilor de afară.

Încercă să se mişte, dar întâmpină rezistenţă din partea braţului petrecut peste mijlocul ei. Întoarse capul şi întâlni capul lui Ben pe perna alăturată. Avea ochii închişi, iar obrajii şi bărbia îi erau acoperite de barba crescută peste noapte. Pentru o clipă, îi aminti de un copil care doarme, dar ea ştia că el nu-i nicidecum un copil, ci un bărbat care ştia exact cum poate obţine ceea ce voia de ia o femeie. Amintirea nopţii trecute îi produse furnicături de-a lungul corpului.

Nu mai ştia de câte ori făcuseră dragoste. Ştia doar că de fiecare dată fusese mai bine.

„Ei bine, ai avut noaptea pe care ţi-o doreai cu el”, spuseră în bătaie de joc hormonii ei. „Eşti satisfăcută acum?” Nici pentru următorii o sută de ani! Era suficient

să-l privească şi-l dorea încă, şi încă, şi încă…

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, el deschise ochii şi-i zâmbi somnoros. Braţul lui se strânse în jurul ei; o trase spre el, pentru un sărut uşor, care însă s-ar fi putut transforma în mai mult de atât dacă ea nu s-ar fi tras înapoi.

— Soarele e deja sus, spuse ea răguşit, detestându-se pentru o scuză atât de stupidă.

— Putem trage draperiile, şopti ei, gâdilând-o pe gât. Eşti ca un drog foarte puternic, Kelly. Cu cât iau mai mult, cu atât doresc mai mult.

Trebuia să pună puţină distanţă între ei, cât încă se mai simţea în stare. Se strecură încet din braţele lui şi se îndreptă spre baie, îmbrăcând din mers un halat.

Ben rămase în pat, sprijinindu-se într-un cot. Cearşaful îi alunecă mai jos de mijloc, dar lui nu părea să-i pese.

— Lumina soarelui te face timidă?

Kelly îşi presă fruntea cu vârfurile degetelor, într-o încercare zadarnică de a gândi raţional.

— Mi-ar plăcea să pot da vina pe farmecul lunii, pe aerul tropical sau pe alt lucru stupid de genul ăsta, dar nu pot, spuse ea, bâlbâindu-se.

— De fapt, ce tot încerci să spui, Kelly? Nu poţi minţi spunând că n-a fost plăcut. Eu ştiu mai bine.

Ea roşi. Da, cu siguranţă că el ştia. Ea-i spusese, îi arătase de mai multe ori în timpul nopţii trecute.

— Am crezut c-o să ştiu cum să mă descurc cu o aventură de o noapte, dar văd că nu pot. Pur şi simplu, nu-i genul meu.

El se ridică brusc.

— Şi crezi că-i genul meu? Am depăşit necesitatea asta cu mulţi ani în urmă! Credeam că a fost ceva deosebit ceea ce am împărţit noi doi.

— A fost! aprobă ea, sperând că nu va izbucni în plâns. Ştia că n-armai fi putut controla situaţia dacă începea să plângă. Nici măcar nu locuim mai aproape unul de altul, continuă ea. Tu eşti aici numai pentru puţin timp,

iar apoi le vei întoarce ia ceea ce faci cel mai bine: să-ţi conduci afacerile, Mi-am spus la început că poate o legătură cu tine ar fi plăcută, dar acum nu mai sunt atât de sigură; şi prefer să ţi-o spun acum, decât mai târziu. Gesticula în timp ce vorbea, simţind cuvintele ineficiente. Apoi, se îndreptă spre baie, convinsă că numai un duş fierbinte o va ajuta să-şi limpezească gândurile.

Dădu drumul la apă şi intră în cabina de duş; întinse mâna după săpunul special din iarbă de mare şi după buretele de mare care îi plăcea atât de mult. Aici, în timp ce apa îi şiroia pe faţă, nu-i păsa dacă plângea, pentru că nu era nimeni s-o vadă.

Aproape ţipă când uşa cabinei se deschiso şi Ben, negru de furie, intră înăuntru.

— S-a terminat cu ascunzişurile, ţipă el, apucând-o de umerii acoperiţi de săpun. Şi cu minciunile. Ce s-a întâmplat noaptea trecută n-a avut nicio legătură cu farmecul lunii, cu aerul tropical şi nici măcar cu satisfacerea unor dorinţe sexuale. Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută a fost între doi oameni ce sunt

— Făcuţi unul pentru altul din toate punctele de vedere. Dacă ţi-ai deschide puţin mintea, ai vădea şi tu care este adevărul. De ce să nu profităm de şansa care ni se oferă? Ce e atât de rău în asta?

— Ce e rău e că eşti exact ca tatăl meu! îi strigă ea. Şi-a petrecut cu afacerile fiecare oră din zi, construindu-şi un imperiu, fără să se bucure de viaţă. Era atât de preocupat de fiecare nouă afacere, încât a murit fără să aibă norocul să-şi savureze succesul. Iar eu i-am călcat pe urme. Eram ca într-o cursă contra cronometru pe care trebuia s-o câştig. Până când ceva s-a întâmplat şi m-a forţat să mă opresc, realizând ce se întâmplă cu mine. Am avut noroc că m-am oprit înainte de a fi prea târziu. Dar tu ai acelaşi stil ca şi el. Nu faci decât să-ţi sporeşti numărul de magazine şi munceşti douăzeci şi cinci de ore pe zi, până când ai să mori şi tu la masa de lucru! Corpul îi tremura atât de tare, încât îşi auzea dinţii clănţănind, deşi apa caldă şiroia pe ea.

Ben îi înţelese durerea şi cauza ei. Pentru că el îi vorbise mereu despre afacerile sale şi despre noi şi noi magazine, ea îl credea un fel de maniac, obsedat de munca lui, când, în realitate, era departe de a fi aşa ceva. Ceea ce ea nu ştia era că el nu era genul de şef ce exercita control absolut, ci îşi împărţea responsabilităţile, făcându-şi timp şi pentru el însuşi.

Acum, tot ce avea de făcut era s-o convingă şi pe ea de acest lucru. O strânse cu putere în braţe.

— Cred că nu-mi rămâne decât un singur lucru de făcut, spuse el.

Ea îşi ridică privirea, o privire întunecată de suspiciune. Putea citi clar pe faţa lui ce avea să-i spună. Totuşi, femeia de afaceri din ea voia să-i audă rostind ce avea de spus, clar şi răspicat.

— Oh, da? Şi care e acela?

— Văd că va trebui să-ţi dovedesc că pe lângă muncă, atunci

— Când e necesar, găsesc şi timp pentru a mă bucura de viaţă. Cred că nu există niciun motiv care să mă împiedice să le fac pe amândouă la fel de bine – şi tocmai asta am de gând să-ţi arăt.

Capitolul patru

— Cine dracu’ se crede?

Kelly stătea în faţa oglinzii, periindu-şi cu mişcări brutale părul. Nu-i păsa că mai mult îl încurca, fiecare mişcare provocându-i lacrimi usturătoare. Durerea îi calma agitaţia. Tocmai îl dăduse afară pe Ben, spunându-i să nu se mai întoarcă, dar privirea din ochii lui o avertizase că el nu va line seama de asta.

„Să mă înveţe el pe mine că cineva poate munci şi se poate distra în acelaşi timp! N-am nevoie să mă-nveţe nimic! Eu ştiu totul despre ce înseamnă să munceşti!”

„El te-a învăţat să faci dragoste cum n-ai crezut

vreodată că este posibil, aşa că s-ar putea să ştie mai multe decât tine despre cum se poate îmbina munca şi distracţia”, şopti creierul ei trădător. „Ţi-a arătat o parte din tine despre care nici nu ştiai că există. Recunoaşte, Kelly, ţi-a plăcut. Ţi-a plăcut foarte mult”.

„Încetează să-mi spui toate astea”, ţipă ea creierului invadat de hormoni. Rezistând impulsului de a lovi cu picioarele, aruncă peria de-a lungul camerei; aceasta se lovi de perete şi căzu. Când realiză ce-a făcut încercă să-şi recapete stăpânirea de sine. Pentru o femeie care nu-şi pierdea niciodată cumpătul şi care nu izbucnea în accese de furie, de data asta mersese prea departe. Şi ştia exact a cui vină era. Se lasă pe spate încercând să gândească limpede.

„Acum am pierdut totul”, se văită ea. „Degeaba ţip la mine însămi. Am venit aici să-mi găsesc liniştea, dar mă port de parcă aş fi scăpat de la spitalul de nebuni”.

Respiră adânc, se ridică în picioare şi, aruncându-şi părul pe spate, se îndreptă spre camera de lucru. Experienţa trecutului o învăţase că adâncindu-se în muncă şi inventând creaţii noi era cel mai bun mod de a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

— De ce nu eşti aici? Kelly auzi vocea lui Lili în clipa când ridică receptorul.

Îi trebui un moment ca să realizeze despre ce era vorba.

— Petrecerea ta e în seara asta?

— Da, petrecerea e în toi, iar tu nu eşti aici, bombăni Lili.

Kelly privi în jos la tricourile şi pantalonii scurţi pe care tocmai le pictase. Câteva pete de vopsea erau şi pe picioarele ei goale.

— Lili, poţi să-mi spui tot ce vrei, dar nu mă simt în stare să vin. Am pictat toată după-amiaza, iar acum tot ce-mi doresc e o baie fierbinte şi să mă bag în pat.

— Nu, n-o să accept să-mi întorci spatele. Ţi-am spus de petrecerea asta cu săptămâni în urmă şi ai acceptat cu plăcere. Îţi dau o jumătate de oră, nu mai mult. Lili închise

telefonul, înainte ca ea să poată spune ceva.

— Cred că trebuie să mă consider norocoasă că mi-a acordat atâta timp, se consolă Kelly.

Ben rătăcea printre invitaţi, ochii lui plimbându-se de la unul la altul, privindu-i în timp ce vorbeau şi râdeau. În ochii lui de culoarea smaraldului, altă dată atât de strălucitori, nu era acum niciun pic de veselie, în timp ce căutau motivul pentru care venise aici.

— O să apară curând. I-am dat o jumătate de oră. Lili îi oferi un pahar cu şampanie. Ca de obicei, s-a luat cu treaba şi a uitat de timp.

O expresie pe care Lili n-o putu prinde trecu prin ochii lui.

— Evident, ea nu ştie că sunt aici.

Lili îşi înclină capul într-o parte. Era îmbrăcată cu o rochie albă fără umeri, care-i scotea în evidenţă bronzul strălucitor al pielii. Părul negru era strâns la spate, accentuându-i trăsăturile clasice.

— Între voi doi este ceva. Nu aştept răspunsuri pentru că ştiu că nu le voi primi. Nu mi-e greu însă să văd că altceva te interesează, în afara desenelor lui Kelly. îi atinse braţul uşor cu vârful degetelor. Beati şampania şi relaxează-te până vine.

Ben se simţea încordat ca un arc, în timp ce-şi bea şampania şi încerca să se concentreze asupra conversaţiei dintre câţiva bărbaţi.

Fiorii de pe ceafă fură primul semn. Se întoarse încet şi privi spre intrarea ce dădea în curtea interioară.

Kelly era acolo, iar lumina ce cădea din living părea să creeze o femeie zămislită numai din lumini şi umbre. Ben nu înţelegea cum de putuse să se facă şi mai frumoasă, dar într-un fel reuşise. Materialul negru se mula pe corpul ei suplu, iar cordonul prins în talie o arăta mai subţire parcă decât era. Senzualitatea ei era accentuată de mânecile lungi, transparente şi de gulerul de satin ce mărginea decolteul adânc în formă de „V”. Singurele bijuterii erau două diamante punctiforme în urechi.

Ben luă al doilea pahar de şampanie şi se îndreptă

spre ea. O mirare uşoară se putea citi în ochii lui Kelly în clipa în care el intră în raza ei vizuală. Fu singura reacţie ia vederea lui.

— Vai, vai, se pare că ştii pe toată lumea de pe insule asta, nu-i aşa? întrebă ea sec, luând paharul de şampanie pe care Ben i-i oferea. O trecură fiori când degetele îi atinseră mâna.

— Lui Lili i-a fost milă de mine pentru că nu cunosc prea multă lume pe insulă. A considerat că ăsta ar fi un bun prilej să-mi cunosc noii vecini, explică el, mergând alături de ea.

Privea oriunde, numai la el nu, în timp ce mergea prin curte, dând din cap şi zâmbind în dreapta şi-n stânga.

— Lili e renumită prin faptul că-şi bagă nasul acolo unde nu trebuie. Am avertizat-o de mai multe ori, dar ea crede că datoria ei pe lumea asta e să se amestece în vieţile altora.

— Chérie, ai venit! Lili se apropie de ea şi-şi atinse obrazul parfumat de al lui Kelly.

Un zâmbet slab apăru pe buzele lui Kelly.

— După telefonul pe care mi l-ai dat nu cred că aveam prea mult de ales. Nu-ţi place când cineva lipseşte de la petrecerile tale şi ai un talent deosebit în a-l face să se simtă vinovat pentru asta. Nu pot suporta vinovăţia.

— Draga mea, nu te-aş face să te simţi vinovată pentru nimic, doar ştii asta. Lili se dădu un pas înapoi, privind-o pe Kelly din cap până-n picioare. E minunată, nu-i aşa? Se uită în sus spre Ben cu o privire şireată. Prea minunată ca să se irosească pe insula asta pentru tot restul vieţii.

— Da. Răspunsul lui fu sec, în timp ce-o studia pe Kelly.

Ca o franţuzoaică ce era, Lili ştia când era timpul să se retragă; îi zâmbi lui Kelly, care se simţea stânjenită sub privirea insistentă a lui Ben, şi se îndepărtă.

— Încetează, Ben. Kelly privi în jur pentru a se asigura că nimeni din jur nu observă expresia din ochii lui în timp ce o sorbea din priviri. Bău puţin din şampanie,

sperând să poată opri

— Căldura pe care i-o provoca privirea lui, dar alcoolul nu făcu decât să-i intensifice focul ce-i alerga prin vene.

— Să încetez, ce?

— Încetează să mă priveşti de parcă tot ce vrei e să mă ai în pat.

— S-a întâmplat mult prea repede, aşa că acum voi sta la o mică distanţă, să-ţi las spaţiu de mişcare. Vorbea relaxat, de parcă conversaţia nu era despre nimic altceva decât despre vreme. Vreau să am posibilitatea să-ţi explorez mintea. Simt că acolo e ceva mai mult decât ceea ce se vede cu ochiul liber, Kelly. Vreau să aflu ce te-a făcut să te ascunzi pe această insulă, unde te crezi în siguranţă, şi speri că nu vei întâlni pe nimeni care să-ţi tulbure existenţa. Nu-i aşa că eşti norocoasă că am apărut eu? îi zâmbi cu zâmbetul unui mascul seducător.

Degetele ei se strânseră pe piciorul paharului.

— Nostim, dar eu nu vedeam lucrurile chiar aşa, murmură ea cu un zâmbet de gheaţă. Kelly se gândi că trebuie să fie recunoscătoare timpului petrecut în lumea dură a afacerilor. Ştia că arăta senină şi netulburată, în ciuda haosului ce pusese stăpânire pe mintea ei.

Ochii lui Ben se îngustară când văzu scutul protector de pe chipul lui Kelly. Zâmbetul ei era impersonal, privirea rece, de parcă atunci îl cunoscuse. Ben ar fi vrut din tot sufletul să poată distruge zidul ridicat de ea şi s-o facă să vadă ce ar putea avea împreună.

— Nu mă provoca, Kelly, pentru că n-o să am altceva de făcut decât să ridic mănuşa, spuse el pe un ton blând.

— Nu e nicio provocare, răspunse ea, respirând adânc.

— Ba da, tocmai asta ai făcut. Eşti hotărâtă să mă tratezi ca pe un simplu partener de afaceri şi nimic mai mult. Cu toate că nu-mi pot imagina ca vreun partener de afaceri de-al tău ştie despre

— Aluniţa de pe sânul stâng sau cum tremuri în braţele unui bărbat şi cum ţipi în momentul când el te

pătrunde. Spuse toate astea pe un ton liniştit, ignorând dinadins paloarea ce se instala pe faţa ei. Bineînţeles, s-ar putea să mă înşel, având în vedere că n-am frecventat niciodată aceleaşi cercuri de afaceri. Cu o scurtă înclinare a capului se îndepărtă, fără să privească măcar o clipă înapoi pentru a-i vedea reacţia.

Kelly încercă să se stăpânească. Nu trebuia să vadă nimeni cât de mult o afectaseră cuvintele lui. Totuşi, asta n-o împiedică să remarce cât de bine arăta, îmbrăcat cu pantalonii sport şi cămaşa cu mânecă scurtă de culoarea bronzului. Ştia că era genul de bărbat care capta atenţia celor din jur, indiferent unde s-ar afla. Ceea ce se şi întâmpla, chiar în momentul de faţă, când un cap frumos, cu părul roşu, se apropie parcă prea mult de Ben în timp ce-i vorbea aprins.

— Gelozia ta e evidentă, chérie, o dojeni Lili, punându-i mâna pe braţ. Ştii doar cum se comportă Desiree când apare un bărbat nou prin preajmă. Crede întotdeauna că trebuie să-şi etaleze farmecele.

— A, da, vrea să vadă cât testosteron poate mulge de la un bărbat, spuse Kelly pe un ton sec. Crezi că am putea ghici câte crestături are pe tăblia patului?

— Numai un computer ar putea ţine evidenţa. Acum vino cu mine să mâncăm ceva. În mintea lui Lili mâncarea putea vindeca orice suferinţă sau durere.

În tot restul serii, indiferent unde se afla Kelly sau cu cine vorbea, Ben era prin preajma ei. Nu a intervenit în niciuna din conversaţii şi nu s-a mai apropiat deloc de ea, dar coarda ei sensibilă era mereu conştientă de prezenţa lui. Asta, împreună cu amintirile nopţii petrecute împreună, erau mai mult decât suficiente pentru a-i crea o stare de nelinişte. Simţea încă foarte bine căldura pielii lui în contact cu a ei, gura ce trasa semne erotice de-a lungul întregului ei corp, cuvintele pe care i le şoptise la ureche. Erau amintiri pe care nu voia să le recheme.

Deodată simţi că nu mai poate respira, că aerul nu-i mai pătrundea în plămâni. Zâmbi forţat, murmură ceva în legătură cu fumul ce-i deranja ochii şi se îndreptă spre

plaja ce se vedea la capătul curţii. Îşi scoase pantofii negri şi-i luă într-o mână, apoi începu să meargă prin nisip spre apă, căutând parcă ceva, dar neştiind exact ce. Îşi lăsă capul pe spate, bucurându-se de briza oceanului ce-i răcorea faţa şi simţurile.

— Uimitor! O femeie care arată la fel de excitant în lumina lunii indiferent dacă are sau nu haine pe ea.

Kelly privi în dreapta…

— De ce faci asta? Şoaptele ei păreau purtate de briză.

— Pentru că îmi place să termin ceva odată început.

Kelly îşi simţi deodată foarte greu părul strâns în vârful capului. Îşi ridică o mână şi scoase acele ce-l ţineau, lăsându-l să cadă ca o cascadă de-a lungul spatelui ei. Diamantele din urechi îi sclipeau în lumina lunii.

— Ben, eşti un bărbat foarte drăguţ, ai o afacere care merge din ce în ce mai bine şi eşti un amant de necrezut, dar viaţa mea e foarte bine planificată, iar un bărbat nu are ce căuta în ea, spuse ea, pe un ton mai puţin tăios. Dacă nu-ţi convine, asta e problema ta, nu a mea. Dacă nu vrei să mai faci afaceri cu mine, e-n ordine. Tot ce trebuie să-nţelegi e că nu vreau un iubit în viaţa mea.

— Dar ai ceva împotrivă să ai un prieten? Kelly rămase fără răspuns.

— Un prieten? spuse ea în cele din urmă.

Zâmbetul lui era şiret şi plăcut. Pentru ea asta era mai periculos ca orice vorbă de dragoste.

— Ştii, un amic. Cineva cu care să stai de vorbă, când ai prea multe probleme, cu care să mergi să înoţi, să explorezi insula în zilele libere – tot felul de lucruri de-astea plăcute.

Ochii ei sclipiră amuzaţi.

— Nu ştiu de ce, dar nu prea mi te pot imagina ca pe prietenul unei femei. Pur şi simplu nu te potriveşti cu imaginea.

— De ce să nu descoperi dacă nu pot fi? o rugă încet, făcând doi paşi spre ea. Hai, Kelly, încearcă! Ce rău poate să-ţi facă?

„Ar putea să-mi distrugă toată liniştea mea interioară”, se gândi ea, incapabilă să-şi mute privirea de la el. Se simţea slabă, incapabilă să se lupte cu el.

— Fără sex. Vocea ei suna rece şi hotărâtă, de parcă negocia o afacere.

Expresia aceea şireată reapăru în ochii lui, în timp ce-i întindea mâna.

— Fără sex, aprobă el. O luă de braţ şi o conduse înapoi spre petrecere. Bineînţeles, dacă mă seduci, toate regulile cad.

Scutură mirată din cap.

— De ce nu sunt surprinsă că ai reuşit să ai ultimul cuvânt?

— Pentru că întotdeauna joc ca să câştig.

— Ăsta nu este un joc.

— Nu, e mult mai mult de atât.

În timp ce mergea alături de el, se întrebă în ce oare se băgase şi tot ce-şi dorea era să nu-şi piardă controlul când totul se va fi sfârşit.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Kelly îşi frecă ochii care-o usturau; stătuse trează până aproape de dimineaţă şi băuse prea multă şampanie. Crezuse că-şi va putea amorţi simţurile prea chinuite de imaginea lui Ben făcând dragoste cu ea. Dar nu reuşise decât să se aleagă cu o durere de cap şi nişte ochi înroşiţi de nesomn. Nu se aştepta să fie trezită de ţârâitul telefonului, iar vocea lui Ben la celălalt capăt al firului îi mângâia simţurile încă adormite.

— Cât este ceasul? mormăi ea. chinuindu-se să-şi găsească ceasul şi renunţând în cele din urmă.

— E puţin trecut de nouă. Eşti încă în pat?

— Bineînţeles că sunt încă în pat. Unde ar putea fi orice om normal la ora asta, când noaptea trecută a stat la o petrecere până la ora două pentru că gazda nu i-a dat voie să plece? Căscă lung. Sună-mă din nou peste două ore când mă voi simţi mai omeneşte.

Un geamăt surd se auzi la celălalt capăt al telefonului.

— Ce s-a întâmplat. Ţi-e rău?

— Departe de asta. Sunt excitat la gândul că eşti încă în acel pat, cu aşternuturile răvăşite peste frumosul tău corp, spuse el răguşit.

Kelly simţi o lovitură în moalele capului. Îşi schimbă poziţia, conştientă deodată că cearşaful alunecase de pe corpul ei gol.

— Uite ce e, Wyatt. Dacă ai de gând să debitezi obscenităţi, cred că ai greşit adresa, spuse ea într-un târziu.

— Obiectul gândurilor mele era departe de a fi obscen. Nu, te-am sunat pentru că am nevoie de ajutorul tău pentru nou! magazin, îi explică el. Îmbrăca-te cu ceva sport şi vin să te iau în cincisprezece minute.

— Cincisprezece minute? Dar era prea repede. El închisese deja, fără să-i lase ocazia să-l refuze.

„Dacă-şi închipuie că voi merge cu el undeva, se înşală. Oare de ce crede că-i voi satisface lui un capriciu? Am alte planuri pentru ziua de azi”.

După ceasul lui Kelly, Ben sosi în paisprezece minute şi treizeci şi şapte de secunde. Urmându-i sfatul, ea se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni scurţi kaki şi un tricou fără mâneci de un portocaliu aprins. Îşi strânsese părul în coadă, legându-l cu o eşarfă de aceeaşi culoare cu tricoul.

Dorise foarte mult să fie gata până la venirea lui şi terminase cu douăzeci de secunde înainte.

— Având în vedere câte magazine ai deschis, credeam că toiul merge ca pe bandă, îl întâmpină ea.

— Fiecare magazin e un unicat. De aceea îmi place să ascult, şi altă părere.

Îi întinse ambele mâini. Într-una ţinea o cană mare din plastic plină cu cafea fierbinte, ce răspândea o aromă ameţitoare; în cealaltă avea un trandafir superb, cu petale galbene tivite cu oranj.

Kelly privi fix, neştiind ce să ia mai întâi. În cele din urmă, se hotărî pentru trandafir.

— Aşa ceva nu există nicăieri pe insulă, spuse ea

răguşit, zâmbind în timp ce mirosea parfumul atât de cunoscut.

El părea mulţumit că ea îi apreciase darul.

— Merită să ai relaţii. Cafeaua am adus-o ca să fiu iertat că te-am trezit aşa devreme, iar trandafirul mi s-a părut că e aproape la fel de frumos ca tine. O privi cum era îmbrăcată. Se pare că am ales o culoare apropiată.

Kelly se duse să pună trandafirul în apă.

— Ştii cu siguranţă cum să cucereşti atenţia unei doamne, îi spuse ea peste umăr. Această mică atenţie o foloseşti în toate cazurile sau pentru fiecare femeie ai o tehnică diferită? Trebuie să fie dificil să ţii minte ce ai făcut în fiecare caz. Ţii totul notat într-o agendă sau foloseşti un computer?

Kelly nu se obosi să-l invite înăuntru. Ştia că el va intra, oricum. Era deja în spatele ei când ea căuta în bucătărie un vas pentru flori. O privi în timp ce umplea vasul cu apă şi aranja trandafirul înăuntru.

— Nu mă pasionează să colecţionez femei şi nici nu le ţin evidenţa în ceva ce-ar semăna cu o agendă, răspunse el pe un ton tăios… Şi nu, nu este ceva obişnuit pentru mine, pentru că viaţa mea socială e destul de limitată. Se pare că-ţi face o plăcere nebună să mă tot înţepi cu glumele tale. De acum încolo ar fi bine să ştii că nu-ţi mai merge. Am o piele destul de groasă.

Ea luă cana din mâna lui şi sorbi o înghiţitură din licoarea fierbinte. Închise ochii, savurând cofeina ce i se răspândea prin corp. Spera să-i dea putere să se poată controla în prezenţa lui Ben.

— Nu-mi face o plăcere nebună să te înţep cu glumele mele, murmură ea. Tot ce încerc să-ţi arăt e puţină indiferenţă. Îmi închipui însă că o să vină vremea când vei realiza că nu-ţi împărtăşesc interesul şi te vei îndrepta spre pajişti mai verzi.

Ben îi luă ceaşca din mână şi o puse alături, apoi o luă în braţe.

— Mă încânţi cu provocările tale, Kelly. Mie nu mi se pare că eşti chiar atât de indiferentă. O strânse tare în

braţe, plin de dorinţă, realizând că nu purta nimic altceva pe sub tricoul subţire. Îşi stăpâni mâinile cu greu, dorind de fapt să şi le strecoare sub bluza ei şi să simtă din nou acea piele minunată. Uimitor cum o femeie indiferentă răspunde atât de rapid, nu-i aşa? O privi cu ochi strălucitori.

— Nu este nimic altceva decât un răspuns involuntar. Se ura pe sine pentru că vocea îi devenise mai răguşită ca de obicei. Unde era masca femeii de afaceri?

Ben privi în jos spre sânii lui Kelly care urcau şi coborau odată cu respiraţia ei agitată.

— De aceea eşti atât de îmbujorată şi încerci din greu să nu mă atingi? De ce ţi s-a încălzit pielea şi ţi s-a accelerat respiraţia? Răspunsurile involuntare sunt uimitoare, nu-i aşa?

— Dacă îşi pusese în gând s-o înnebunească, reuşise din plin. Îşi puse palmele pe pieptul lui şi-l împinse cu putere.

— Cred că e timpul să plecăm.

— Ţi-e teamă că dacă mai stăm o să te conving să te duc în pat? Ea trecu în viteză pe lângă el.

— Să nu crezi că nu mi-am dat seama că vrei altceva decât să stai de vorbă, spuse ea sec. Hai să vedem care sunt aşa-zisele tale probleme legate de magazin. Se îndreptă spre uşa de la intrare convinsă că el o urmează.

Nu fu deloc surprinsă să descopere că Ben închiriase unul din jeepurile personalului de la hotel. Se gândi că nu-i fusese dificil să roage dulce pe unul din angajaţii hotelului – o femeie, bineînţeles – să-i permită să se folosească de maşină. De fapt, îşi spuse ea cu ciudă, lui nu-i fusese greu nici s-o convingă pe ea să-l însoţească acum.

— Care e de fapt problema pe care pretinzi că o ai? începu ea direct, odată ce maşina se puse în mişcare. Îşi coborî ochelarii de soare pe ochi şi-şi îndesă o şapcă de baseball pe cap.

Pentru o clipă, Ben îşi luă privirea de la drumul din faţă. Nu cunoscuse până acum nicio femeie care să arate atât de vibrant sau care să pună atâta dragoste de viaţă în

tot ceea ce face. Se întrebă din nou ce motiv putuse să o aducă pe această insulă.

— După cum ţi-am mai spus, fiecare magazin e diferit de celelalte, iar felul în care e decorat se inspiră din specificul insulei pe care se află. Cel din Waikiki urmăreşte ultimele tendinţe ale modei, cel din insula Kona nu ţine atât de mult la linia modei, fiind puţin mai tradiţional, iar cel din Tahiti este cel mai tradiţional. Vreau să explorez insula să văd ce-i este specific şi să mă inspir. Cred că tu ai fi un ghid perfect.

Ea se lăsă pe spate.

— Asta e treaba unui decorator. Nu ai căutat unul la faţa

— Locului?

— M-am interesat prin zonă şi mi-am dat seama că marea lor majoritate nu cred că şi clientul are uneori dreptate. Şi să am un decorator permanent e mai dificil decât mi-am închipuit. Strâmbă uşor din nas. Ultimul decorator pe care l-am avut a plecat după ce i-am spus că magazinele trebuie să aibă un aer tropical, specific insulei, şi nu atmosfera New York-ului. Ea optase pentru ceva de genul roşu aprins şi negru, lumini puternice şi muzică heavy-metal.

— Asta sună mai aproape de Hollywood! spuse ea îngrozită de idee. Sper că ai trimis-o înapoi de unde a venit, la New York.

El îşi frecă uşor nasul.

— De fapt, a crescut undeva departe, în Noua Zeelandă. Kelly râse.

— Atunci înseamnă că a văzut prea multe filme din epoca disco.

— Cred că ar fi bine s-o am în vedere în caz că vom deschide vreodată un magazin la Hollywood.

— Asta ar fi o greşeală capitală.

— De ce?

Ea se răsuci pe scaun şi-şi sprijini spatele de uşă.

— Întâi, pentru că sunt mult prea mult magazine de îmbrăcăminte acolo. În al doilea rând, hainele pe care le

vând magazinele tale se potrivesc altui gen de viaţă, o viaţă mai liniştită. A, sunt sigură că turiştii care le cumpără când sunt în vacanţă le poartă şi când ajung înapoi acasă, dar acolo arată ca un unicat. Atunci când prietenii lor vin prin zonele astea, se opresc în mod special să vadă ce alte unicate mai ai pentru ei. Menţine-te în domeniul ăsta şi o să poţi în continuare să vinzi la preţurile cele mai mari. Dacă te vei îndrepta spre o piaţă largă, deja saturată de mărfuri, vei pierde exclusivitatea care-ţi aduce

— Acum acest uriaş profit. Nimic nu le place femeilor mai mult decât să plătească un preţ mare pentru ceva ce cu siguranţă, prietenele lor nu au în şifonier.

— Te pricepi foarte bine la comerţul cu amănuntul. Asta ai făcut înainte să vii aici? întrebă el brusc, dar nu suficient de repede ca să scape observaţiei lui Kelly.

Ea îi aruncă genul de zâmbet pe care o mamă îi are pentru copilul ei.

— Data viitoare când încerci să pescuieşti, foloseşte şi momeala.

El o privi de sus până jos insistând numai o clipă în plus pe picioarele ei goale. Se întrebă dacă unghiile ei mai erau vopsite în acea nuanţă atât de sexy de culoarea piersicii, pe care şi-o amintea din acea noapte. Continuă cu gândurile referitoare la acea noapte şi-şi mai aminti o groază de lucruri: felul cum o ţinuse în braţe, felul în care ea ţipase când a atins punctul final, felul în care îl privise de parcă nu mai exista nimeni în afară de el pe lumea asta. Înjură în gând pentru că ea ignora ceea ce trăiseră ei doi în noaptea aceea şi ar fi putut trăi din nou dacă ar fi doborât zidul de încăpăţânare pe care-l ridicase împotriva lui. Totuşi se gândi, ca la un semn pozitiv, la faptul că ea acceptase acum să vină cu el.

— Ce noi creaţii ai de gând să desenezi pentru magazinul ăsta? întrebă el, gândindu-se că e timpul să orienteze discuţia spre afaceri. Va vorbi despre chestiunile personale mai târziu, Când vor fi într-o atmosferă mai potrivită.

— Mi-ar plăcea să lucrez mai mult pe mătase, chiar

dacă e puţin mai riscant, răspunse ea, schimbând subiectul la fel de uşor ca şi el. M-am gândit să pictez pe sarong-uri, fuste şi bustiere. Poate şi pe rochii, pe partea de jos sau de-a lungul tivului. Am găsit nişte nuanţe de galben foarte frumoase, care se potrivesc la orice. Uneori angajez croitorese locale talentate, pentru a-mi croi modele pe care nu le găsesc.

— Am observat cât a evoluat munca ta de la primele desene. Pari că ai căpătat mai mult curaj, că foloseşti tehnici mai diferite. Una din secretarele mele a urmat câteva ore de design şi a spus că nu ai nişte reguli anume.

— Nu există reguli, explică ea. Îmi urmez intuiţia şi fac ceea ce pare potrivit pentru fiecare articol de îmbrăcăminte în parte. La fel procedează un sculptor atunci când lucrează în lemn sau în piatră.

Kelly descoperi că, stând cu spatele lipit de portiera maşinii, putea să studieze profilul lui Ben prin ochelarii de soare, fără ca el să observe. Un pic cam ascuţit, se gândi ea. Se îndoia că el fusese vreodată la dentist, la saloanele pentru bronzare artificială sau că avea un antrenor care să vină de trei ori pe săptămână pentru a-i menţine corpul în formă. Era evident că nu era genul de bărbat preocupat de toate tâmpeniile astea, aşa cum făceau alţii ca să arate mai atrăgători pentru sexul opus. Cunoştea bărbaţi care-şi făceau manichiura mai des decât ea.

Toate astea o îngrijorară. De prea mult timp era fericită fără un bărbat în viaţa ei – până în noaptea în care a făcut dragoste cu Ben. Şi ori câte argumente ar fi găsit în mintea ei mult prea logică, în noaptea aceea ei au făcut dragoste, nu numai sex.

Ce o fascina atât de mult la Ben? Se temea că răspunsul se afla mai degrabă în inimă decât în logicul ei creier.

Capitolul cinci

Kelly traversă spaţiul cu iarbă înaltă şi grasă şi se

aşeză pe marginea lacului de unde putea privi la cascada ce cădea în valuri argintii. Sprijinindu-se în mâini se lăsă pe spate.

— Trebuie să recunosc că sunt impresionată de talentul tău de decorator, domnule Wyatt, spuse ea tărăgănat, arătând cu mâna spre lac. Şi pretinzi că ea nu era talentată. Uite, ţi-ar fi putut transforma magazinul într-o oază tropicală, cu lac cu tot. Spune-mi, ar fi folosit imagini holografice sau ar fi desenat doar pe fundal ceva de modă veche pentru a sugera lacul?

Ben scoase un coş de picnic din spatele jeepului şi îl aşeză în iarbă.

— În momentul de faţă totul e făcut cu oglinzi. Acest loc l-am descoperit ieri, în timp ce mă plimbam pe insulă, explică el deschizând coşul. Nu m-ar deranja să creez o asemenea atmosferă în boutique, dar atunci cred că n-ar mai vrea clienţii să plece.

Ea zâmbi, iar zâmbetul se urcă spre ochi.

— Nu toţi. Numai cei ce preferă o imitaţie a unui lucru real.

— Ca aceia ce au casă pe plajă, dar folosesc piscina din curtea interioară. Ar fi mai bine să vii până nu mănânc tot, o necăji el.

Kelly veni şi îngenunche pentru a inspecta conţinutul coşului. Începu să exclame în timp ce descoperi salată de fructe proaspete, bucăţele de pui cu ananas, rulouri cu susan şi alte lucruri extraordinar de tentante.

— Totul arată prea bine pentru a fi mâncat, spuse ea, admirând

— Prânzul pe care Ben îl etala înaintea ochilor ei. Dar mă voi forţa.

— M-am gândit că dacă te-am lipsit de micul dejun să-mi răscumpăr greşeala cu un prânz special. Deschise sticla de vin alb, umplu două pahare şi-i întinse unul. S-ar putea să nu fie la fel de bun ca prânzul tău mexican, dar sper să fie de-ajuns.

— Să nu fie la fel de bun? Glumeşti! Luă o bucată de

mango şi muşcă din ea. De cele mai multe ori, în caz că-mi amintesc de prânz, mănânc câteva fructe sau beau câteva pahare de suc, sperând să-mi ajungă până la cină.

El se cutremură. Nu-i de mirare că era aşa de subţire!

— Asta nu-i prea sănătos. N-oi avea eu cele mai buhe obiceiuri în ceea ce priveşte alimentaţia, dar încerc totuşi să mănânc trei mese acceptabile pe zi. Altfel mi-e imposibil să lucrez. Cel puţin aşa susţine secretara mea.

Râsul ei uşor îi păru ca o ploaie de vară.

— Crede-mă, e mult mai sănătos decât ceea ce consumam înainte. Nu trăiam decât cu cafea şi ţigări zile întregi. Nu luam în seamă că stomacul mă ardea şi nu mai dormeam nopţile. Ignoram răul pe care-l făceam corpului meu. Acum mănânc numai lucruri sănătoase, chiar dacă îmi permit uneori să mănânc mai mult, la câte o petrecere.

Umplu două farfurii cu câte puţin din fiecare şi îi întinse una lui Ben. Uneori mă mai prostesc şi mănânc tort, când nu-mi mai pot stăpâni pofta de ciocolată. Necazul e că de obicei mănânc totul dintr-o înghiţitură, iar în cazurile când pun mâna pe nişte bomboane Goo Goo Clusters nimeni nu se mai poate pune între mine şi aceste bunătăţi. Ochii ei sclipiră amuzaţi.

— Goo Goo cum?

— Goo Goo Clusters. Caramel şi alune, învelite în ciocolată cu lapte, explică ea. Le-am descoperit acum câţiva ani când am fost într-o călătorie de afaceri în Vestul Mijlociu. În California nu se

— Găsesc în toate magazinele dar caut şi uneori am noroc. Sunt adevărata mea slăbiciune.

Ben alese o bucată de carne de pui din farfuria lui şi i-o întinse lui Kelly. Ea se aplecă şi o prinse cu grijă între buze.

— Şi eu care credeam că eu sunt adevărata ta slăbiciune, murmură el, alegând de data aceasta o bucată de papaya.

Ea îi ignoră intenţia şi se concentră asupra propriei farfurii cu mâncare. Se aşeză mai comod, încrucişându-şi

picioarele în faţa lui.

— M-ai minţit, nu-i aşa? Nu aveai de gând să vorbim despre magazinul tău. O spuse ca pe un fapt împlinit.

— Adevărat, răspunse el fără cea mai mică urmă de vinovăţie. Am vrut să te am numai pentru mine, să nu discutăm afaceri şi ăsta părea locul cel mai potrivit unde să stăm de vorbă fără să fim deranjaţi.

Kelly nu putea să simtă nici cea mai mică supărare la o destăinuire atât de sinceră.

— Am auzit că bărbaţii din Australia sunt duri şi încăpăţânaţi. Cu siguranţă că nu faci excepţie, spuse ea, adăugând apoi uşor: îţi mulţumesc.

El o privi zăpăcit.

— Pentru ce?

— Pentru că măcar ai fost sincer. Puteai foarte bine să găseşti un răspuns plauzibil, dar n-ai făcut-o. Mi-ai spus adevărul, deşi ştiai că rişti. Aş fi putut deveni atât de furioasă încât să-ţi cer să mă duci imediat acasă. Bineînţeles, nu înainte de a termina de mâncat. Termină de mâncat fructele şi-şi îndreptă atenţia spre pui. Ai făcut un lucru bun că ai adus mâncarea. Nu pot fi furioasă pe un bărbat care mă hrăneşte.

Lui nu-i venea să creadă ceea ce auzea. Tocmai când credea că găsise un oarecare echilibru, ea îi dădea totul peste cap.

— Nu poţi?

— Bineînţeles că nu. îl ferici cu unul din zâmbetele ei care întotdeauna i se suia la cap ca un vin bun. Pentru că n-am de gând să mă ridic şi să plec, lăsând toate astea aici. Mai ales că nu mi-am mâncat încă desertul. Nici nu-mi închipui să renunţ la specialitatea aceea cu cremă de cocos, care pur şi simplu se topeşte în gură. Dar pentru că meriţi totuşi o pedeapsă, va trebui să renunţi la bucata ta de prăjitură.

Ben nu ştia dacă să râdă sau doar s-o privească în continuare.

— Accept orice pedeapsă, dar nu renunţ la prăjitură. Kelly zâmbi larg, sigură pe ea.

— Vom vedea.

— Aşa încheiai afacerile înainte? Cred că erai dată naibii în sala de consiliu.

Ea se opri din mâncat. Privi în jos la farfurie; trăsăturile îi erau ascunse de şapca trasă pe ochi.

— Ce te face să crezi că am lucrat în lumea afacerilor? Poate că am fost funcţionară, dactilografă, achizitoare de marfă. Poate secretară.

Ei scutură din cap.

— Director executiv, poate, dar nu eşti genul care să primeşti ordine când poţi foarte bârfe să le dai. Eşti prea echilibrată, prea sigură pe tine. Se vede în felul tău de a fi şi în felul în care ai negociat contractele anterioare cu noi. Numai cineva obişnuit cu dedesubturile terminologiei contractelor ar putea încheia afacerile aşa cum ai făcut-o tu. Nu ai nevoie să te gândeşti înainte de a spune ce vrei. Ştii ce vrei şi faci totul ca să obţii tot ce-ţi stă în putinţă.

Kelly se simţea îngrijorată. Nu ştia exact de ce, din moment ce nu avea nimic de ascuns. Dorea numai să uite acea parte a vieţii ei şi să şi-o continue pe cea nouă.

— De ce e atât de important să ştii ce am făcut înainte? Te asigur că n-are nicio legătură cu ceea ce fac acum. Camerele de consiliu şi desenele pe pânză nu pot fi amestecate, crede-mă.

El se aplecă spre ea şi-i aranjă o şuviţă de păr după ureche.

— Ce e atât de rău în a vorbi despre trecutul tău? E o crimă că vreau să ştiu totul despre tine, Kelly? Şi, te rog, nu te închide iar în tine, îi porunci blând, citindu-i gândurile pe faţă. Ciudat, se gândi ei, cât de uşor o putea citi acum. Părea că întotdeauna intuise ce se petrece în spatele ochilor de o culoare atât de neobişnuită. Eu sunt mai mult decât dispus să-ţi spun tot ce vrei să ştii despre mine. Îşi deschise braţele, ca pentru a-i arăta că nu are nimic de ascuns.

Ea îi luă în serios oferta.

— Bine, spune-mi despre prima fată pe care ai sărutat-o.

— Brianne Milier. Avea şase ani, iar eu eram un adult de şapte, care o învăţa să se joace de-a doctorul. Nu i-au plăcut sărutările mele şi m-a îmbrâncit. Nu mi-am revenit niciodată, termină el.

Kelly îşi strânse buzele ca să nu izbucnească în râs.

— Prima prietenă.

— Mildred. Era o foarte dulce iguana... Era! insistă el, când îi văzu strâmbătura de dezgust.

— Prima femeie de care te-ai îndrăgostit. Se sprijini într-un cot, convinsă că era un subiect despre care niciun bărbat n-ar fi discutat cu o altă femeie.

Ochii lui se întunecară, părând ca de jad, când gândurile i se întoarseră în trecut.

— Lisa Burrows. Păr lung, negru, ochi albaştri, mari, o voce foarte melodioasă. Părea că adună lumina soarelui pentru a ne-o reda în zilele cu nori. Kelly se ridică. Declaraţia lui Ben despre prima iubire adevărată nu era ceva ce dorea să audă.

Ben continuă:

— Făcea ca lumea să pară ceva magic şi-mi doream mereu s-o văd mai mult de o oră pe zi. Vocea lui suna magic. Preda geografia.

— O profesoară? vocea ei suna ascuţit.

— M-ai întrebat despre prima femeie de care m-am îndrăgostit. Cred că aveam vreo paisprezece ani pe atunci, dar eram foarte îndrăgostit, declară el cu o expresie solemnă. Era singura materie la care aveam note bune, pentru că nu voiam s-o dezamăgesc. Ziua când ne-a anunţat că s-a logodit a fost cea mai tristă din viaţa mea, dar curând mi-am revenit şi am putut iubi din nou.

Ultimele cuvinte le rosti cu o voce înceată, dându-le un sens care coloră puternic obrajii lui Kelly. Ben triumfă. Vedea că ea ştia prea bine la ce se referise şi acum nu-i mai era atât de uşor să se ascundă după acea mască rece şi calmă. îi luă mâna şi o mângâie leneş. Pielea ei era moale, degetele lungi, unghiile îngrijite erau vopsite în culoarea scorţişoarei. Când îi întoarse palma descoperi o pată roz în pliul unui deget.

— Uneori vopselele nu se spală cu uşurinţă, explică ea, cu voce răguşită.

Ben îi ţinu mâna, în timp ce-şi lăsa capul pe spate pentru a o putea privi mai bine.

— N-am întâlnit niciodată o femeie care să-ncerce atât de mult să-şi ascundă sentimentele, îi spuse el.

— Nu face pe deşteptul cu mine, Ben, murmură ea, îndoindu-şi degetele în palma lui. Nu faci decât să complici şi mai mult lucrurile.

O strânse şi mai tare de mână şi o trase spre el, până când faţa ei ajunse deasupra lui.

— Inima ta bate mai tare, pielea ţi-e din ce în ce mai caldă, iar sfârcurile ţi s-au întărit la gândul de a face dragoste cu mine.

— Pentru o clipă ea simţi că-şi pierde echilibrul, în timp ce încercă cu greu să-şi regleze respiraţia. Simţi în nări parfumul de mosc amestecat cu mirosul de lămâie al săpunului pe care-l folosise probabil în acea dimineaţă.

— Pentru un om de afaceri ai o imaginaţie fantastică, spuse într-un târziu, forţându-se să rostească cuvintele.

El zâmbi.

— Chiar am? Gândeşte-te la asta, Kelly: noi doi întinşi în iarba suficient de groasă pentru a fi o saltea de lux. Eu scoţându-ţi hainele. Tu scoţându-le pe ale mele. Având amândoi ocazia să vedem ceea ce n-am văzut noaptea trecută. Lumina lunii e bună pentru a face dragoste, dar lumina soarelui e şi mai bună. Iar ziua de azi e perfectă.

Un lichid gros începu să-şi croiască drum prin corpul lui Kelly. Începu să vizualizeze ceea ce el tocmai spusese: unul scoţându-i hainele celuilalt, ea atingându-l în felul în care o făcuse noaptea trecută, el atingând-o pe ea, înnebunind-o de dorinţă… până când nu se gândi decât la corpul lui unit cu al ei.

— Ben, fu tot ce putu rosti de data asta. Ţi-am mai spus că nu e o idee bună.

— Ce? Să facem dragoste? Sau numai să vorbim despre asta? Spune-mi, Kelly, ce e atât de rău în a ne oferi unul altuia plăcere?

Ochii ei coborâră până întâlniră umflătura masculinităţii lui ce părea să pulseze când degetele ei ezitante atinseră întâi materialul aspru al pantalonilor, pentru ca apoi să alunece încet spre locul ce o hipnotiza.

— Nu mă tortura, Kelly, spuse el răguşit, apucând-o tare de bărbie şi silind-o să-l privească în faţă.

— Nu voi nega că sunt încă foarte tulburată de ceea ce se-ntâmplă între noi, pentru că încerc să înţeleg ceva ce n-am mai

— Simţit până acum, murmură ea, zâmbind când văzu că ochii lui se luminează de speranţă. Sunt sinceră, Ben, pentru că nu-mi place să fug de adevăr. Tresări în interiorul ei a minciuna atât de evidentă. Fugise de adevăr odată pentru că o parte din ea nu voia să-i ţină piept. Dacă ar fi ştiut numai că nu era necesar să fugă atunci, se gândi ea; deşi fusese cel mai bun lucru pe care-l făcuse vreodată.

Ben îşi răsuci corpul, urmând-o pe Kelly jos, în iarbă;

— Când sunt în preajma ta, descopăr că e greu să am răbdare, spuse el, scoţându-i şapca. îi desfăcu agrafa ce-i ţinea părul strâns. Îi răsfiră părul cu degetele, până când îl împrăştie în dezordine pe iarbă.

— Sună ca şi când ai avea nevoie de tratament.

Ei se concentră asupra şuviţelor de păr încurcate printre degetele lui.

— Nu cred că vreau să fiu vindecat.

— Ben, ţi-am spus şi înainte: nu sunt pentru legăturile de-o zi, îl avertiză ea. Nu vreau însă niciun fel de angajament, pentru că 6 prea devreme chiar să ne gândim la aşa ceva. Dar n-o să-ţi permit să mă grăbeşti. Am o groază de lucruri de rezolvat cu mine însămi şi o legătură cu un bărbat care conduce o afacere atât de solicitantă ca a ta nu are ce căuta în viaţa mea.

El se încruntă la tonul ei rece.

— Pentru o femeie atât de intuitivă ca tine, s-ar părea că ai nişte pete oarbe în ceea ce-i priveşte pe oameni. Îţi place să clasifici oamenii, Kelly, dar se pare că uiţi că unii oameni nu se potrivesc în categoria în care tu vrei să-i bagi. Gândeşte-te puţin: dacă aş fi omul de afaceri care

pretinzi că sunt, n-am lua masa aici, ci ia restaurantul hotelului. Asta în cazul în care m-aş fi deranjat să-mi pierd timpul invitându-te la masă. Se ridică de lângă ea şi se lăsă pe spate. Între noi este ceva. De ce te lupţi atâta să negi

— Asta?

Întrebarea lui o făcu să vadă roşu. Ridică şapca de basball din iarbă şi şi-o îndesă pe cap, nepăsându-i că părul i se împrăştie sălbatic în jurul feţei. Sări în picioare şi începu să meargă înainte şi înapoi.

— De ce te chinuieşti atâta şi insişti asupra unui lucru imposibil?

— Pentru că nu vreau să te pierd.

— Nu poţi pierde ceva ce n-ai avut.

— Dar te-am avut.

Replica lui spusă pe un ton foarte liniştit o ţintui locului.

Respiră adânc de câteva ori, sperând să-şi calmeze furia.

— Nu este cinstit!

El îşi ridică o sprânceană.

— Cel puţin nu negi că s-a întâmplat şi nu dai vina pe hormoni sau pe lumina lunii. Dar atunci, ai încercat să dai vina pe hormoni, nu-i aşa?

— Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii, murmură ea.

— Atunci spune-mi-le. Fă-mă să înţeleg de ce mă tot ţii la distanţă. Tonul lui blând atinse ceva în interiorul ei. Kelly, nici nu-mi pot aminti când a fost ultima dată când am simţit aşa ceva pentru o femeie, deşi mă întreb dacă am simţit vreodată. Şi ştiu că şi tu simţi la fel. Văd asta în ochii tăi, în felul în care mă priveşti. Nu sunt încrezut, sunt doar foarte derutat. Sunt sigur că nu sunt primul bărbat care simte aşa în ceea ce te priveşte, spuse el trist, începând să strângă resturile şi să le pună la coş.

Kelly nu suporta să se simtă atât de ridicolă. Se întoarse şi privi spre apă, pentru că nu era sigură că va putea spune ce avea de spus dacă-l privea în faţă.

— Există un motiv foarte puternic pentru felul în care mă

— Comport, Ben. Şi nu e numai din cauza tatălui meu. Am lucrat în domeniul atât de „important şi de dinamic al marilor finanţe. Deţineam partea cea mai mare dintr-o firmă de Consulting în domeniul finanţelor din Los Angeles, care avea clienţi de pe tot globul. Puteam încheia afaceri de milioane de dolari fără să mişc un deget. Mintea mea ce înmagazina neîncetat cifre şi nume era comparată cu un computer, spuse ea cu voce scăzută. Am fost una din puţinele femei implicate în afaceri specifice bărbaţilor, dar îmi plăcea. Îmi plăcea atât de mult tensiunea afacerilor, încât aproape că asta m-a omorât. După toate probabilităţile, ar fi trebuit să fiu moartă până acum.

Ignoră în mod deliberat expresia împietrită de pe faţa lui.

— Motivul pentru care am ajuns aici este că doctorul meu mi-a spus că nu mai am mult de trăit. M-am dus la un consult din cauza durerilor de cap şi a insomniilor, de care suferam de mai mult timp. Când mi-a spus că mai am optsprezece luni de trăit, am simţit de parcă un zid s-ar fi prăbuşit peste mine. Tot ce ştiam atunci era că nu voiam să aştept să mor la biroul meu, cu toată lumea din jur spunându-mi că mi se întâmplă la fel ca tatălui meu pentru că am în sânge aceeaşi nebunie legată de lumea afacerilor. Am simţit că trebuie să fac ceva înainte de a fi prea târziu.

Kelly simţi şocul lui Ben când se ridică şi veni în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri.

— Ce-a spus doctorul că ai? Vorbea greu, de parcă cineva îi scotea cuvintele cu forţa din gură, de parcă voia să nege ceea ce de-abia aflase. Se putea oare ca femeia pe care tocmai o găsise şi de care se-ndrăgostise atât de tare să-i fie luată într-un timp atât de scurt? Există întotdeauna speranţa, Kelly. Doctorii din toată lumea pot veni cu soluţii. Ai consultat şi pe alţii? Eşti o luptătoare, ştiu asta, deşi te cunosc de puţin timp. Nu eşti

— Persoana care să stea şi să-şi aştepte sfârşitul.

Ea scutură din cap şi râse, dar râsul nu avea nicio urmă de veselie.

— Mi s-a spus clar că nu există nicio speranţă şi nu-

mi place să-mi fac false iluzii. De aceea am ales să plec undeva unde să nu mă cunoască nimeni. N-ar fi fost tocmai amuzant să stau şi să fiu controlată şi examinată până în ultimul meu ceas, de către o armată de medici. Dar totul s-a dovedit o greşeală, în favoarea mea aş spune. Mi-au amestecat analizele cu ale unei alte femei cu nume asemănător cu al meu şi mi s-a pus diagnosticul ei.

Se întoarse spre el, privindu-l drept în faţă.

— În timp ce mi se întâmplau toate astea – şi înainte de a afla că nu voi muri – mă aflam în faza finală a unui divorţ. Eram obosită şi stresată şi mi-am spus că trebuie să plec înainte ca să vină să mă ia salvarea. Aşa că am vândut partea mea din companie şi am lăsat totul în seama avocatului, care întâmplător îmi este cea mai bună prietenă.

Îi atinse mâna, dorind să-l facă să înţeleagă de ce se purtase astfel.

— De un lucru eram sigură: nu voiam să mor la masa mea de lucru şi nu voiam să văd mila din ochii nimănui când aveau să afle despre boala mea. M-am simţit mult mai bine printre străini şi curând am aflat mai multe despre mine decât mi-aş fi închipuit vreodată. După ce-am hoinărit câteva luni prin Sudul Pacificului, m-am stabilit aici. Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că aparţin acestui loc. Abia de curând am aflat despre greşeala din rapoartele medicale, aşa că încă nu mi-am revenit şi o plâng pe femeia care nu a avut norocul meu. Acum înţelegi de ce mă comport aşa? M-am născut a doua oară şi n-am de gând să ratez şansa asta.

El dădu din cap, incapabil încă să cuprindă toate informaţiile pe care abia le aflase.

— Întotdeauna am fost un ticălos, zise el într-un târziu. Ţi-am spus că vreau din tot sufletul să fim prieteni. Dar de fapt ce fac? încerc să te împing în pat. Nu-i de mirare că ai vrut să mă ţii la distanţă. Comportamentul meu e ceva moştenit. Noi, bărbaţii din Australia, mergem direct înainte spre ceea ce vrem, fără să ne gândim la consecinţe. E-n regulă, de-acum vom face cum vrei tu.

Când depăşesc limita, nu trebuie decât să-mi atragi atenţia. Şi dacă n-o s-o faci… Zâmbetul lui larg îi spuse că dacă n-o va face nu va fi decât vina ei.

— Eşti incorigibil. De ce las să se întâmple toate astea? De ce stau şi înnebunesc ascultându-te? întrebarea ei era pur retorică.

— Poate pentru că arăt bine şi nu-mi poţi rezista? spuse el, ridicând dintr-o sprânceană.

Kelly îşi puse o mână în şold şi-şi înclină capul pentru a-l putea privi mai bine. Trebuia să recunoască. Niciun bărbat n-o tulburase în aşa măsură cum o făcea el.

— Poate. Nu-i venea să creadă că recunoscuse acest lucru cu glas tare. Sincer, domnule Wyatt, cu un astfel de caracter ar fi trebuit să ai un cap cât Texasul de mare!

— Ah, ah, ah, Australia, o corectă el, Texasul nu se poate compara ca mărime cu Australia.

— Cum aş putea uita! Buzele ei nu se puteau abţine să nu zâmbească. Cum reuşeşti, Ben? Cum mă faci să vreau să te ucid, pentru ca în clipa următoare… Vocea i se pierdu.

— Să vrei să faci dragoste cu mine? Sau poate numai câteva sărutări fierbinţi? El riscă şi-şi puse mâinile pe şoldurile ei. Ea nu se mişcă, dar el nu dorea să rişte mai mult. În ceea ce-i privea, avea tot timpul din lume.

Kelly însă nu se putu stăpâni. Îşi ridică mâinile şi i le puse în jurul gâtului, ceea ce o apropie de el până când sânii ei îi atinseră pieptul.

— Iar începi.

— Iar sunt arogant?

— Şi băgăcios, şi egoist, şi… Se uită în sus, nemaigăsind cuvinte.

— Şi sunt cel mai bun lucru din viaţa unei femei: Nu eşti fericită că tu eşti acea femeie norocoasă? îşi ridică mâinile de pe şoldurile ei şi i le puse pe mijloc.

Ea îl lovi cu degetul în piept.

— Dacă aş avea puţină minte m-aş întoarce şi aş fugi cât mai departe de tine.

O uşoară scânteie îi lumină ochii. Ben nu era sigur

dacă va începe iar să gândească în felul, ei nesuferit de logic şi raţional, dar nu avea de gând să lase să se întâmple acest lucru.

— Nu fugi, murmură el, înclinându-şi capul şi trecându-şi limba peste buza ei. Simţi gustul vinului pe care-l băuse şi parfumul uşor care îl ameţea atât de tare întotdeauna.

— Stai, mai spuse el.

Buzele ei se desfăcură la atingerea lui.

— Şi să mă joc?

Gura lui se lipi de buzele ei.

— Şi să te joci. Cu mine. Sunt un partener minunat.

Kelly îşi înfipse degetele în ceafa lui, în timp ce simţea că se va prăbuşi sub forţa sărutului. Mâinile lui Ben pătrunseră pe sub tricou pentru a mângâia pielea ei mătăsoasă ce se încălzi la atingerea degetelor lui.

— În clipa când am realizat că nu aveai sutien dedesubt, am vrut să mă întorc acasă şi să te am numai pentru mine, spuse el cu o voce răguşită. Dar acum ştiu că ăsta e genul de bărbat pe care nu-l vrei. Voi fi sincer. De obicei, nu mă atrag femeile independente. Dar tu eşti cu totul altceva. N-am de gând să te las

— Să-mi scapi printre degete acum.

Ochii ei îi priviră pe ai lui, căutând minciunile pe care era obişnuită să le găsească în ochii bărbaţilor. Nu era nici urmă de aşa ceva.

— Atunci suntem chit, pentru că nici eu nu sunt obişnuită cu bărbaţi atât de sinceri.

— Eşti de acord să investigăm asta mai profund? Buzele lui se frecau uşor de ale ei.

Zâmbetul ei îi mângâia gura.

— Cred că e cel mai bun lucru ce ne rămâne de făcut, nu-i aşa?

— În toate privinţele.

Capitolul şase

— Ai obţinut aprobarea definitivă pentru acest spaţiu sau unul din angajaţii tăi se ocupă de asta? Kelly stătea în mijlocul magazinului gol, privind de jur-împrejur, pentru a cuprinde tot spaţiul.

— De fapt se ocupă unul din şefii de departament care e responsabil cu găsirea de noi spaţii când hotărâm să ne extindem. Ben se afla într-un colţ, sprijinit de perete, cu mâinile încrucişate pe piept.

— Cât plăteşti pentru el? Plăteşti pentru metru pătrat sau plăteşti o taxă pentru întregul spaţiu?

Ea se cutremură când auzi suma.

— Şi ai semnat actele? El scutură din cap.

—.

— Mâine după-amiază. A trebuit să aştept, pentru că proprietarul hotelului a vrut să fie de faţă. Deşi toţi ştiu în această parte a globului că pot conta pe cuvântul meu la fel de mult ca şi pe semnătura mea.

Mintea ei continuă să lucreze ca un adevărat computer. Făcu înconjurul încăperii.

— Ai la tine o copie a contractului?

Ben îşi înclină capul pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— O am în apartament.

Ea dădu din cap şi o porni spre uşă.

— Bine, vreau să văd în ce rahat te-a băgat managerul tău.

Ben nu avu de ales decât s-o urmeze spre holul hotelului. Puţin mai devreme, când îi sugerase să arunce o privire spaţiului pentru magazin, nu crezuse că ea va dori s-o facă imediat. Strânseseră resturile de la picnic şi se îndreptaseră direct spre hotel.

— Kelly, oamenii din departamentul meu juridic sunt foarte buni şi studiază fiecare contract cu multă atenţie, îi reaminti el, în timp ce intrau în lift. Introduse cartela pentru unul din cele două etaje cu apartamente de lux.

— Avocaţii au tendinţa să vadă numai ce vor ei să vadă sau ceea ce ştiu că vrei tu să vadă. Nu văd neapărat ceea ce e bine pentru tine, îl informă ea. Crede-mă, mă

pricep, pentru că prietena mea cea mai bună e avocat şi chiar ea mi-a spus asta. Mi-a spus că gluma cum că rechinii nu-i atacă pe avocaţi din respect profesional e adevărată.

Uşa liftului se deschise silenţios spre un hol pavat în întregime cu marmură, din care se intra direct în camera de zi. Kelly nici nu clipi în faţa luxului din apartament. Traversă holul şi se îndreptă spre o masă sculptată.

— Dai multe mese, oficiale aici? Se duse la bar, de unde luă

— Două sticle cu apă minerală, pe care le turnă în două pahare de cristal.

— Nu, dacă pot să le evit. Ben dispăru într-unul din dormitoare de unde se întoarse cu o servietă din piele. Scoase un teanc de hârtii pe care le puse în faţa lui Kelly.

— Vei vedea că totul e foarte, legal şi în avantajul meu.

Kelly căută în poşetă şi scoase o pereche de ochelari pentru citit.

— Poţi să-mi dai o foaie de hârtie?

Se adânci imediat în cuvintele complicate din faţa ei şi nici nu observă când o agendă şi un stilou apărură lângă cotul ei.

Ben o urmări în timp ce citea cu atenţie fiecare pagină, oprindu-se din când în când pentru a nota câte ceva. Ştia că o are acum în faţă pe femeia de afaceri care probabil intimidase mulţi bărbaţi. Se bucură că el nu putea fi uşor intimidat şi se întrebă cum de nu auzise de ea până atunci. Fusese probabil prea ocupat cu extinderea magazinelor pentru a se mai preocupa şi de lumea finanţelor. Era o încântare s-o privească, să-i studieze reacţiile feţei care de altfel erau puţine, dovedind că ştie ce trebuie să arate şi ce nu. Câte alte feţe ale lui Kelly mai avea de descoperit? Până acum descoperise mai mult decât s-ar fi aşteptat vreodată de la o femeie.

Lui Kelly îi luă mai mult de două ore ca să studieze contractul. Când termină, îşi scoase ochelarii şi-i puse pe masă. Îşi încrucişă mâinile în faţa ei şi luă o expresie

serioasă.

— Hai să discutăm despre toate micile şi neplăcutele clauze, peste care departamentul tău juridic pare să fi trecut cu vederea, începu şa fără nicio introducere. îl informă despre o serie de taxe cuprinse în contract care trebuiau plătite de hotel şi nu de către el. Sublinie cu stiloul în însemnările ei părţile cu care nu era de acord, punându-i mereu întrebări.

— N-aveam nici cea mai mică idee cât de puţin ştiu despre latura asta a unei afaceri, murmură el, impresionat de profunzimea gândirii ei şi jenat de cât de puţin se pricepea să-i răspundă la întrebări. N-aş fi crezut că am dat mână liberă oamenilor mei în atâtea probleme, fără ca eu să am habar. Clătină din cap. Cred că de când afacerea s-a extins atât de mult, atenţia mea s-a limitat la nivelul companiei în general, fără să mai pot controla ce face fiecare în parte.

Kelly îşi privi însemnările.

— Primeşti săptămânal de la personalul tău un raport scris cu ceea ce se întâmplă în companie?

Ben se suci în scaun.

— Îmi dau raportul lunar.

Ea ghici motivul stânjenelii lui.

— Le citeşti vreodată?

— Cam o dată pe an. Am încredere în oamenii mei. Dacă n-aş avea, n-aş putea părăsi biroul pentru anumite perioade de timp, argumentă el.

— Având în vedere cât de repede s-a dezvoltat afacerea ta, e bine că ai încredere în angajaţii tăi, dar, de asemenea, trebuie să-i şi controlezi înainte de a fi prea târziu. îi ignoră stânjeneala. Nu te critic, Ben. Insist numai asupra unor greşeli pe care şi eu le-am făcut în trecut şi asupra unor lucruri învăţate de la tatăl meu. Unul dintre sfaturile lui a fost acela ca săptămânal, dacă nu chiar zilnic, să cer rapoarte scrise de la toţi directorii pentru ca să fiu la curent cu tot ce se întâmplă. Chiar dacă sunt scrise de mână, tot e ceva. Dacă le-ai fi citit de la început, n-ai fi admis unele din clauzele contractuale.

Bătu cu degetul în masă.

— Voi fi sinceră, Ben. Ele nu sunt în favoarea ta. Deşi sună bine din punct de vedere legal, nu sunt deloc bune din punctul de

— Vedere al venitului unei afaceri. Îţi vor afecta drastic profiturile, pentru că vei avea de făcut plăţi acolo unde n-ar trebui să faci.

Ben clătină din cap.

— Cum de reuşeşti? Ea ridică din umeri.

— Practic.

— Nu, nu la asta mă refeream. Cum de reuşeşti să mă faci să mă simt ca un idiot, pentru ca în clipa următoare să-mi flatezi orgoliul personal?

Ea zâmbi.

— Din nefericire, nu există situaţii identice în marile afaceri, aşa că o femeie trebuie să înveţe încă de la început ce are de făcut. Şi, după cum ţi-am spus, l-am avut pe tatăl meu ca profesor, din clipa în care a descoperit că ara înclinaţii pentru finanţe. A fost cel mai bun îndrumător în legătură cu ce trebuie să învăţ în plus faţă de ce am învăţat la facultate. Tata m-a învăţat câteva lucruri esenţiale din domeniul juridic şi tot ceea ce e legat de finanţe şi contabilitate. Compania mea era implicată în afaceri mari, încât pentru mine contractele de genul acestuia sunt foarte obişnuite. Experienţa mea s-a îmbogăţit de-a lungul timpului. Începu deodată să se simtă puţin tulburată la gândul că sugestiile ei ar putea avea un efect nedorit. Când se oferise să se uite prin contact, nu se gândise că poate el nu va fi de acord cu sfaturile ei. Totuşi, îi zise ferm:

— Nu-mi cer scuze pentru că ţi-am spus adevărul.

— De ce să-ţi ceri scuze? întrebă el. Din tot ce mi-ai spus rezultă că o să economisesc nişte bani, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap, arătând preocupată.

— Aşa-i.

— Şi asta este categoric în favoarea mea? Spera că nu arăta tulburată de întrebările lui.

— Oare omului ăsta nu-i plăceau veştile bune?

— Bineînţeles, răspunse ea.

Ben sări de pe scaun şi o smulse de la locul ei. O ridică în braţe şi începu s-o învârtească prin cameră.

— Ben, lasă-mă jos. Încep să ameţesc, spuse ea râzând, înfigându-şi degetele în umerii lui ca să-şi menţină echilibrul.

O puse jos, dar îşi păstră mâinile pe mijlocul ei.

— Kelly, îţi iroseşti un incredibil talent ascunzându-te aici, cu desenele tale cu tot, când ai putea să lucrezi cu mine. Poate că nu ar fi ceva de nivelul a ceea ce ai făcut înainte, dar îţi garantez multe şi amuzante avantaje.

În clipa în care termină de vorbit şi-i văzu expresia îngheţată, ştiu că făcuse o mare greşeală.

— Credeam că, după tot ce ţi-am spus mai devreme, ai înţeles care sunt sentimentele mele faţă de lumea afacerilor. Vocea ei calmă era mai tăioasă decât orice ton sarcastic ar fi folosit. Îşi luă ochelarii şi poşeta.

Înainte ca Ben să poată da o explicaţie, ea plecase deja. Privi în jos spre foaia din agendă plină de însemnările ei. Duse paharul la bar şi-şi privi faţa în oglinda ce atârna în spatele barului.

— Ştii ce, prietene, ar trebui să gândeşti înainte de a deschide gura asta mare. N-ai mai avea atâtea necazuri, bombăni el, întorcând capul.

— Tipul ăla de la bar spune că vrea să-ţi ofere ceva de băut, zise Del, postându-se în faţa mesei lui Kelly.

Ea privi în sus, apoi prin încăpere, spre locul pe care-l indicase Del, înclinând din cap. Un bărbat îmbrăcat cu nişte pantaloni subţiri, de culoare albă, şi o cămaşă de un galben verzui ţipător, înclină capul şi-i zâmbi, în timp ce-şi ridică paharul în semn de invitaţie.

— Sunt uimită că oamenii nu orbesc când privesc la cămaşa aia, murmură ea. Nu i-ai spus că nu accept de băut de la nimeni?

Del aprobă din cap.

— I-am spus că eşti patronul şi că nu bei. Dar a insistat să vin să te întreb dacă totuşi nu vrei să beţi ceva împreună. Vorbeşte despre relaţia cu clienţii şi alte

rahaturi din astea. Voia să vină chiar el să-ţi spună, dar i-am zis că n-ar fi o idee bună. Privi urât spre bărbat. De aceea am venit eu.

Kelly îşi strânse buzele ca să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Del, mă aperi mai bine decât un câine-lup. Fă-mi un serviciu: mulţumeşte-i şi explică-i că stau aici ca să muncesc – atinse cu degetul registrul de pe masă – nu ca să întreţin atmosfera.

Del dădu din cap şi se întoarse la bar. Indiferent ce-i spusese noului client, reuşi să-i şteargă zâmbetul libidinos de pe faţă. Acesta se încruntă spre Kelly şi apoi se întoarse cu faţa la bar.

— Bărbaţi, murmură ea, întorcându-se la hârtiile ei şi pierzându-se în descifrarea mâzgălelilor lui Del.

— Îmi va fi iertat gestul dacă îngenunchea şi-mi cer scuze pentru ce-am spus? Pot să mă şi târăsc dacă e nevoie.

Kelly îşi roti pixul printre degete, înainte de a-l pune jos.

— Dă-i drumul, târăşte-te. Un bărbat implorând chiar că-mi face ziua mai bună.

Ben întoarse scaunul şi se aşeză, punându-şi braţele pe spătarul lui.

— M-aş târî, dar am un spate urât. Privi în jur. E o seară plină.

— Obişnuiţii de la pokerul lui Cap n Jack se opresc întâi pe aici, pentru câteva beri care să le dea curaj. Kelly se aplecă spre el şi-i mărturisi: Jack îi serveşte cu drojdia pe care o face în casă. Cel mai bun lucru care se poate face cu ea e să îndepărtezi petele de vopsea.

— Hei, amice, n-ai aflat? Doamnei nu-i place să fie deranjată. Cuvintele răsunară de-a lungul camerei. Câinele ei de pază mi-a spus asta.

Ben privi spre bar.

— Un admirator? Kelly se strâmbă.

— Unul din efectele nedorite ale acestei afaceri. Prinse privirea lui Del şi-şi înclină capul în direcţia bărbatului.

Ben privi cu interes cum Del se apropie de bărbat şi-i spuse ceva ce-l înfurie. Trânti paharul atât de violent încât barul se cutremură. Se ridică şi se îndreptă spre uşa de ia ieşire, dar brusc se întoarse şi o porni spre Kelly.

Kelly privi şi murmură câteva cuvinte nepotrivite pentru o doamnă.

— Impresionant vocabular! o complimentară Ben.

— Într-un loc ca acesta, foloseşte. Se lăsă pe spate şi privi la bărbatul care se apropia.

— Te crezi grozavă, nu? îi aruncă acesta batjocoritor, legănându-se de pe un picior pe altul. Te crezi prea bună ca să bei cu mine, dar stai de vorbă cu derbedeul ăsta. Doamnă, câştig mai mulţi bani în şase luni, decât faci tu vreodată într-un an. Individul ăsta – arătă cu degetul mare în direcţia lui Ben – n-are probabil niciun chior.

Ben se ridică.

— Uite ce-i, amice, ţi s-a spus să pleci.

— Oh, grozav, un Aussie. De când Mei Gibon a devenit celebru, voi sunteţi ca un ghimpe pentru noi.

— Ieşi afară şi să nu te mai întorci vreodată, îi ordonă Kelly, cu voce calmă.

— Uită-te la el, e un derbedeu! Ben privi în jur.

— Un derbedeu! bombăni el spre Kelly.

— O.K., acuma chiar că ieşi afară! Del apăru în spatele bărbatului şi-l apucă de braţ. Când bărbatul îi smuci braţul, Del îl înconjură cu amândouă braţele în jurul pieptului şi-l strânse atât de tare încât acesta se făcu roşu ca focul.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! Bărbatul reuşi să se elibereze şi se întoarse pe jumătate, lovind puternic cu pumnul înspre Del; acesta însă se feri şi pumnul ateriză în capul unui pescar ce se uita curios la ce se întâmplă. Pescarul reacţionă imediat, dar lovitura îl nimeri pe Ben.

— Oh, nu, nu din nou! gemu Kelly, dându-se rapid la o parte şi punând un scaun între ea şi cei care se băteau – dintre care, constată ea, făcea parte şi, Ben.

Zece minute lungi au trecut până când Harry James, poliţistul oraşului, împreună cu două ajutoare au venit să

calmeze lucrurile.

— Cum a început, domnişoară Andrews? întrebă Harry, odată bătaia oprită, iar bătăuşii – inclusiv Ben – duşi la închisoare.

Kelly scutură din cap.

— Ceva ca-n filmele lui John Wayne. Unul a încercat să-l lovească pe altul, dar a lovit din greşeală pe altcineva, care a replicat lovind din nou în cine nu trebuia. După care, n-a mai fost chip să-i opresc. Privi în jur la mesele şi scaunele răsturnate, la sticlele şi paharele sparte, la oglinda crăpată. Dacă idiotul care a început totul plăteşte despăgubiri, nu fac reclamaţie.

Harry încuviinţă în timp ce scria.

— Şi dacă refuză?

— Atunci poate fi oaspetele tău cât ai chef să-l ţii. Am să vin mai târziu să plătesc cauţiunea pentru Del. Ştii că nu suportă claustrarea. Îşi adună registrele şi le puse în servietă, apoi încuie uşa şi închise localul.

— Şi domnul Wyatt?

— Ce-i cu el?

— Plăteşti şi cauţiunea lui? Nu arăta prea bine când a fost luat de aici.

— Ultimul lucru pe care l-am auzit vreodată ar fi că un ochi vânăt ameninţă viaţa cuiva.

Se strâmbă la expresia complice a bărbatului. Ar fi trebuit să-şi închipuie că toată insula făcea speculaţii pe seama ei şi a lui Ben. Se mai strâmbă o dată şi spuse:

— Mă voi mai gândi la asta. Harry chicoti.

— Fii fericită că nu se-ntâmplă în fiecare seară, îşi închise agenda. Eu cel puţin sunt.

— Veniţi pe insulă, unde găsiţi linişte şi unde vă puteţi relaxa, îi spuse Kelly lui Harry, în timp ce mergea alături de el. Sper că n-o să am localul închis pentru câteva zile. Probabil că toată lumea a aflat ce s-a întâmplat şi unii se duc să plătească cauţiunile pentru a-şi elibera prietenii şi rudele. Vor avea despre ce vorbi un timp.

— Dacă speri că vor vorbi despre bătaie mai mult decât despre tine şi Ben Wyatt înseamnă că uiţi ce-i

important pentru oamenii de aici. Harry zâmbi larg. Cred că Lili deja face pariuri despre când o va cuceri domnul Wyatt pe femeia visurilor lui, care întâmplător eşti tu.

— Sper că vei candida la viitoarele alegeri, ca să pot să nu te votez, strigă ea în urma lui.

Simţindu-se puţin nemulţumită de remarcile lui Harry, Kelly se îndreptă spre închisoare. Plăti cauţiunea pentru Del; bărbatul solid arăta spăsit ca un copil când părăsi clădirea.

— Nu sunt mai vinovat decât ceilalţi, mormăi el. Trebuia să mă aştept că va încerca ceva de genul ăsta.

— Nu e pentru prima oară şi amândoi ştim că nu e nici ultima, îl linişti ea. Mâine începem să curăţăm, bine?

El încuviinţă din cap.

— Ştii, Wyatt ăla a făcut treabă bună în timpul bătăii. Nu i-a fost nicio clipă teamă c-o s-o încaseze.

— Del?

— Mda?

— Mai spune un cuvânt în plus despre Ben Wyatt şi eşti concediat.

El zâmbi larg, nepărând speriat de ameninţarea ei.

— În timp ce eram cu toţii în celulă, i-a spus tipului ăluia că dacă se mai apropie o singură dată de tine, el personal îi va rupe toate oasele.

Kelly se opri din mers.

— Ar fi trebuit să te las să te chinuieşti acolo!

— Domnul Wyatt a spus că dacă tu nu-mi plăteşti cauţiunea, o plăteşte el.

— Continuă tu în felul ăsta şi poţi să te întorci la închisoare şi să aştepţi să-ţi plătească el cauţiunea, îi spuse ea peste umăr.

— Te duci acasă? întrebă Del.

— Având în vedere seara pe care am avut-o, cred că e cel mai înţelept lucru pe care-l pot face.

În timp ce trecea pragul casei, Kelly îşi simţi muşchii contractaţi. Îşi lăsă geanta şi servieta pe un scaun şi se duse spre bucătărie să-şi ia ceva de băut. Când se îndreptă spre terasă, nu fu surprinsă găsindu-l pe Ben deja întins pe

chaiselongue.

— Vrei puţină gheaţă pentru ochi? spuse ea, arătând spre locul care devenise negru-albăstrui. N-am nicio bucată de carne să-ţi ofer.

— Nu, mulţumesc, nu e umflat, îşi schimbă doar culorile. Trebuie să recunosc, Kelly, ştii cum să distrezi un bărbat. Nu-mi

— Amintesc de când nu mai m-am distrat aşa bine într-o singură zi.

— Din fericire, distracţii de genul ăsta nu au loc prea des, spuse ea, aşezându-se pe un scaun din apropiere şi desfăcând capacul unui wine-cooler.

Era un beţiv ordinar care credea că în preţul unei băuturi intră şi alte servicii. O să constate că preţul e mai mare decât se aştepta.

— Cât de mare?

— I-am spus poliţistului că dacă plăteşte despăgubiri nu fac reclamaţie. Sorbi puţină băutură din sticlă.

Ben gemu, în timp ce durerea i se citi pe faţă. Kelly îl privi cu compătimire.

— Îmi pare rău că ai picat la mijloc, spuse ea.

— Buşitul poate fi uşor pentru corp, dar nu-i deloc distractiv.

Luă sticla din mâna ei şi bău cu sete.

— Mai am câteva înăuntru, dacă vrei una pentru tine.

— Nu, mulţumesc, a ta are gust mai bun.

Kelly îşi îndoi picioarele sub ea în timp ce-l studia, pe Ben. Era mult mai aspru decât bărbaţii cu care era obişnuită, nu numai fizic – dar şi temperamental. Atunci de ce era atât de atrasă de el? Pentru că era ca nimeni altcineva sau doar pentru că tânjea după compania unui bărbat? Ceva îi spunea că era mult mai mult decât vreuna din explicaţiile de mai sus.

— Rămâi la cină, spuse ea simplu.

Ben privi spre ea surprins, dar foarte încântat de invitaţia ei bruscă.

— Mi-ar face plăcere.

Ea nu-şi întoarse capul de la privirea lui iscoditoare.

— Şi mie.

Capitolul şapte

— Uite, fă ceva folositor, în loc să stai aşa, ca o mobilă. Pune masa în timp ce eu pregătesc ceva de mâncare. Kelly trânti farfuriile şi tacâmurile în mâinile lui Ben. E un Chardonnay bun în frigider, dacă vrei să faci tu onorurile. Eu am ghinion cu dopurile astea de plută. Nu ştiu cum, dar pur şi simplu le pulverizez în vin. Nu arată prea apetisant.

— Şi crezi că eu mă descurc mai bine? Duse totul pe masa de pe terasă şi le aranjă, completând aranjamentul cu şerveţele colorate.

— Bineînţeles că te descurci. E în firea bărbaţilor să se priceapă la desfăcutul sticlelor de vin şi de şampanie. Râse, în timp ce punea pe grătar fileuri de peşte şi începu să pregătească o garnitură de spaghete.

— Orgoliu feminin! o necăji el.

— De prima clasă şi sunt foarte mândră de asta! spuse ea. Voi, bărbaţii, aveţi parte numai de distracţii. Oricine ştie că treaba unui bărbat e să cureţe rigolele după ploaie, să ducă gunoiul, să aprindă lumânările din pomul de Crăciun, să tundă iarba, adică tot ce e mai frumos, în timp ce noi, femeile, trebuie să ne luptăm cu aspiratorul şi să spălăm vasele. Scotoci într-un sertar şi scoase un tirbuşon pe care i-l dădu lui Ben.

— Cine vorbeşte de feminism de prima clasă! Voi vă plângeţi

— Că noi, bărbaţii, vă ţinem desculţe, însărcinate şi să munciţi la bucătărie, în timp ce nouă ne intră în nas şi în ochi tot felul de prostii când tundem iarba sau curăţăm copacii de crengi.

Comentariul lui Ben se dorise nostim, dar rămase agăţat parcă în aer, parcă punându-i pe gânduri. Priviră fix unul la altul câteva secunde lungi. Kelly fu prima care

rupse tăcerea, motivând că trebuie să controleze peştele de pe grătar.

— De ce nu te duci să torni vinul, sugeră ea, cu o voce uşoară, dar privind încă în altă direcţie. Paharele sunt în dulapul din dreapta. Restul va fi gata în câteva clipe.

Lui Ben nu-i păsa prea mult de mâncare. Voia să cerceteze Ceea ce tocmai se întâmplase. Ar fi vrut ca ea să-i vorbească, să-i spună exact ce gândeşte. În schimb, putea vedea cu uşurinţă acea expresie de închidere în sine de pe faţa ei. Se gândi însă să lase lucrurile aşa deocamdată.

— De când am venit aici, am mâncat mai mult peşte decât am mâncat vreodată, ceea ce m-a surprins, pentru că n-am fost niciodată înnebunită după peşte, explică ea, storcându-şi zeama de lămâie peste bucata ei. Poate pentru că aici poţi să-l iei direct din barcă şi e mult mai gustos când e proaspăt.

— Los Angeles nu e chiar în mijlocul deşertului, sublinie Ben.

De fapt, sunt pieţe unde se vinde peşte chiar din apă, nu-i aşa?

— Adevărat, dar e prea mare bătaie de cap să te duci jos, în docuri, numai ca să cumperi peşte, şi oricum, nu e la fel ca aici. Poţi foarte bine să mănânci şi la restaurant. Aici, îl cunoşti personal pe pescar şi târguitul cu el face parte din plăcerea de a cumpăra. La Los Angeles munca şi viaţa sunt luate foarte în serios. N-ai timp numai pentru tine, ca să savurezi totul. După un timp începe să devină puţin cam obositor. Privea fix, în timp ce se juca cu mâncarea de pe marginea farfuriei.

— Sună de parcă ai fi ars până la capăt, spuse el. Se întâmplă

— Multor oameni în poziţia pe care ai avut-o. Ai avut noroc că ai scăpat cu mintea întreagă, în timp ce munca şi viaţa ta particulară erau zdrobite în mii de bucăţi.

Kelly privi spre el, îngustându-şi ochii.

— Ceva îmi spune că ai făcut cercetări suplimentare în ceea ce mă priveşte. Vocea ei plăcută devenise deodată

rece. Ai luat în glumă ceea ce ţi-am spus?

— Am fost curios şi am încercat să umplu golurile pe care mi le-ai lăsat. Privi în jos la bucata de peşte înfiptă în furculiţa lui şi ştiu exact cum se simţea peştele acela.

— Şi?

— Şi, ai o reputaţie impecabilă de om de afaceri, nu promiţi niciodată nimic dacă nu te poţi ţine de cuvânt. Niciun om de afaceri care se respectă nu s-ar lăsa condus de chipul tău frumos, pentru că ar pierde cu siguranţă, declară el. Unii spun că singura greşeală pe care ai făcut-o a fost căsătoria. Fostul tău soţ pretinde că i se cuvin mai mult de jumătate din bunurile din timpul căsniciei, susţinând că el te-a ajutat ca să închei nişte afaceri şi te-a prezentat multor persoane influente. Dar, din câte am înţeles, el era cel ce avea setul de obiceiuri sociale specifice Hollywood-ului, nu tu. Necazul a fost că i-a mers gura prea departe: nu şi-a putut dovedi afirmaţiile. Dar în final a primit ce a meritat, pentru că l-ai dat afară din viaţa ta. Sunt curios asupra unui singur lucru: chiar l-ai pocnit în faţă pe scările tribunalului? Şi apoi l-ai lovit şi pe avocat?

Kelly încuviinţă din cap.

— Dacă vrei cu adevărat să-l enervezi pe un actor îi învineţeşti locul cel mai de preţ: faţa. Şi, în plus, eu i-am stricat şi o lucrare dentară foarte scumpă. N-am înţeles până atunci satisfacţia pe care o are un bărbat când îl loveşte pe altul. Mâna m-a durut ore în şir după aceea şi aveam degetele vinete, dar a meritat din plin.

— Luă paharul şi sorbi puţin vin. N-aş ezita s-o fac din nou, dacă aş simţi că e necesar. Nu-mi place să fiu controlată, domnule Wyatt. Dacă vrei să afli ceva, întreabă-mă. Dacă refuz să-ţi răspund e pentru că nu consider că are legătură cu problemele noastre.

— Ceea ce vrei să spui de fapt este că nu e treaba mea. Zâmbetul ei se întinse spre ochi.

— Este un alt mod de a pune problema. Ben se lăsă pe spate în scaun.

— N-am cerut un raport scris despre tine, Kelly. Ceea ce am aflat a fost ceva ce ştia multă lume. Recunosc că mă

faci curios. Ai un fel de a vorbi foarte direct, neobişnuit în lumea afacerilor, unde se face orice ca să se ocolească adevărul. Sunt obişnuit cu oameni care spun ceva când, de fapt, gândesc altceva. Sunt sigur că ai întâlnit şi tu genul ăsta, cel puţin o dată sau de două ori.

— Mult mai mult decât o dată sau de două ori, dar asta nu înseamnă că mi-a plăcut. Dar nu mai contează acum când nu mai particip la aşa ceva. Garderoba mea de om de afaceri aparţine acum altcuiva, mi-am vândut Jaguarul şi i-am dat fostului soţ casa. Ce fac acum fac strict pentru mine şi sunt foarte fericită cu noul meu mod de viaţă. Asta-i tot ce contează.

— Deşi fugi mereu de viaţa ta de dinainte.

Ea scutură cu putere din cap la auzul remarcii lui uşor ironice.

— Nu fug de nimic.

Degetele lui Ben se strânseră pe piciorul paharului.

— Ai fugit pentru că ai crezut că nu poţi privi adevărul în faţă.

Ţi-a fost frică, Kelly.

Faţa ei se contractă de furie.

— Nu mi-a fost niciodată frică de nimic. Accentuă pe fiecare cuvânt în timp ce ochii ei trimiteau săgeţi.

— Ţi-e frică de lucruri pe care nu le poţi controla, insistă el blând. Ai crezut că plecând de acolo nu ţi se poate întâmpla nimic rău şi nimeni nu va afla că ai şi o parte vulnerabilă.

Mâinile ei întinse pe masă se încleştară.

— Ţi-am mai spus, nu voiam mila nimănui!

— Nu de milă ţi-era teamă, ci de ideea că unora le va păsa de ceea ce ţi se întâmplă – şi altora nu. Ţi s-a părut mai uşor să evadezi, decât să stai şi să încerci să afli care îţi sunt prietenii adevăraţi atunci când ai nevoie de ei. Ceea ce ai făcut nu e ceva greşit, Kelly. Şi nu pot spune că nu mă bucur că ai fugit. Întinse mâna peste masă şi o acoperi pe a ei. Pielea ei era rece ca gheaţa. Sunt fericit că te-ai oprit când ai ajuns aici. Altfel, s-ar fi putut să nu te întâlnesc. Putem spune că soarta a lucrat în favoarea

noastră.

— „Soartă” e un cuvânt şi nimic mai mult.

— Aşa credeam şi eu înainte. Dar nu mai cred. Mai ales acum când se pare că toţi de pe insulă ne privesc şi aşteaptă să vadă ce se va întâmpla, sperând într-un deznodământ cât mai fericit.

— Asta pentru că oamenii de aici cred că toată lumea trebuie să fie îndrăgostită. Sunt prea mulţi francezi stabiliţi aici. E bine ştiut că dragostea ocupă un loc important în stilul lor de viaţă. Buzele ei se contractară nervos.

Ben se ridică de la masă şi merse spre scaunul ei. Printr-o răsucire a mâinii o ridică în picioare şi o conduse spre marginea terasei unde de pe chaise-longue aveai o imagine splendidă a oceanului. Se aşeză şi o trase şi pe ea până când corpul ei se arcui după al lui.

— Vasele. Kelly îşi mişcă corpul pentru a găsi o poziţie mai comodă.

— Nu pleacă nicăieri. îi luă capul în mâini şi-l lipi de pieptul lui. Am avut o zi agitată şi merităm câteva clipe de linişte. Pe

— Lângă asta, îmi place să te ţin în braţe.

Ea-şi întoarse capul pentru a-l putea privi în faţă. În lumina lunii trăsăturile lui colţuroase păreau argintii.

— Nu renunţi niciodată, nu-i aşa? Zâmbetul lui o încălzea.

— Nu, niciodată. Numeşte-o încăpăţânare de australian. îi datorez nenumărate bătăi în timpul şcolii. Mama era expertă în bandajat tăieturi şi zgârieturi şi în oblojitul ochilor vineţi. Nu mă certat niciodată pentru că am venit acasă cu hainele rupte. M-a îmbrăţişat numai şi mi-a spus că e mândră că mă lupt pentru părerile mele. Mi-a mai sugerat să iau nişte lecţii de box.

— Cred că mama ta e o femeie minunată.

— Un adevărat stâlp al familiei. Ben îşi strânse braţele în jurul lui Kelly. O să-ţi placă.

— Eşti din nou sigur pe tine. Închise ochii. Băgăciosule!

— Încă un punct câştigat pentru mine. De data asta ai spus-o afectuos. O sărută pe o sprânceană, apoi dedesubtul ochiului stâng. Încep să mă apropii de tine, nu-i aşa?

— Încet ca un virus, îi replică ea, dar nu era pic de supărare în vocea ei, în timp ce buzele i se arcuiră într-un zâmbet cald. Nu-şi amintea când se simţise ultima dată atât de relaxată în prezenţa unui bărbat. Ideea ca un bărbat s-o trateze cu atât de multă dragoste era încă ceva nou pentru ea.

— Michael credea că tot ce avea de făcut era să zâmbească şi orice femeie îi va cădea în braţe, îşi închipuia că imaginea pieptului lui masculin şi a dinţilor albi strălucitori compensează faptul că nu era atât de bun în pat. Chicoti brusc. Nu pot să cred că am spus aşa ceva! Probabil că am băut prea mult vin.

Braţele lui se strânseră în jurul ei.

— Mulţumesc că mi-ai dat de înţeles în felul tău specific că nu te-a satisfăcut niciodată.

— Kelly îşi schimbă poziţia până când ajunse întinsă lângă el, cu mâinile încrucişate în faţă şi bărbia sprijinită de pieptul lui.

— Deşi în general am un mod direct de a vorbi, ăsta e un subiect pe care nu-l prea discut. Nu pentru că ar fi ceva dureros. Nu mai sunt îndrăgostită de el pentru simplul motiv că n-am fost niciodată. Cred că, la un moment dat, când am simţit că e timpul să mă aşez la casa mea, el era prin preajmă. A fost şi atracţie fizică, dar nu dragoste, ceea ce nu i-a dat sorţi de izbândă încă de la început. Divorţul a durat mai mult chiar decât căsnicia însăşi. Nu-i de mirare că am simţit nevoia să las totul şi să plec.

El îşi plimbă palma în sus şi în jos pe spatele ei simţind cum tensiunea dispare încetul cu încetul.

— Am avut astăzi o discuţie cu cei de la departamentul meu juridic şi cu directorul hotelului. Contractul va suferi câteva modificări înainte de a-l semna, şi asta mulţumită ţie.

— Ce pot să spun? Sunt un geniu! Povesteşte-mi

despre casa ta, îl rugă ea, cu o voce somnoroasă.

— Care din ele? Am o casă frumoasă în Sidney, cu vedere la apă. E mai mult din sticlă, foarte modernă, cu tot ce ai nevoie. Şi mai am una departe, într-o zonă puţin populată, unde am oi şi cai, şi unde pot călări cât vreau fără să întâlnesc pe nimeni, îi spuse el, mângâind-o încă drăgăstos pe spate. Se întrebă cât mai avea până să înnebunească, simţind greutatea şi splendoarea trupului ei peste el.

— Ferma ta are o grădină cu flori?

— Ar trebui să am pe cineva care să stea tot timpul acolo pentru a îngriji florile, iar eu nu mă duc decât când am câteva zile libere, ceea ce nu se-ntâmplă prea des, explică el. Dar am de gând să mă retrag acolo.

— Ăsta e unul din primele lucruri care mi-au plăcut aici. Peste tot sunt flori luxuriante care miros atât de dulce. Şi mai e modul

— În care oamenii ştiu să se bucure de viaţă! Nimeni nu se grăbeşte la întâlniri sau la prânzuri de afaceri. Nimănui nu-i pasă dacă va fi promovat după atingerea ţelului propus, sau cât de uşor i-a fost până a realizat ceva. Eu, practic, am moştenit partea mea din companie la moartea tatii dar, totuşi, a trebuit să demonstrez că pot păstra locul ăsta. A trebuit să muncesc mai mult ca oricine pentru asta. Ştii, femeilor nu li se permite nicio slăbiciune. N-aveam voie să am dureri de cap, ciclu sau o zi proastă. Râse sec. Nu-i de mirare că eram aşa de epuizată când am venit aici.

— Dar acum eşti o altă femeie! O femeie care se îmbracă cu haine obişnuite şi care înoată goală în ocean noaptea târziu, fără să-i pese dacă o vede cineva. Care-şi desenează visele pe pânză pentru a le împărtăşi altora.

Ea îşi ridică capul suficient de mult până reuşi să-i atingă bărbia cu buzele. Pielea lui aspră ca nisipul îi excita simţurile. Gustul uşor sărat o tenta să încerce mai mult. Deşi era cunoscută ca fiind agresivă în afaceri, Kelly nu era obişnuită să fie aşa cu un bărbat. Dar acum era diferit, pentru că-l simţea pe Ben conducând-o în tăcere. Degetele

ei trasau linii la întâmplare pe pieptul lui. îi masă sfârcul, simţindu-l cum se întăreşte pe sub cămaşă, începu să-i desfacă nasturii şi să-i dea la o parte cămaşa, pentru a-i simţi pielea.

— Pielea ta e întotdeauna atât de caldă, şopti ea, punându-şi o palmă pe pieptul lui şi simţind părul aspru înţepându-i pielea. Observă cum respiraţia i se acceleră în timp ce mâna ei descria mişcări circulare pe abdomen. De parcă ai avea o sobă ce arde în interior.

— Aş spune mai degrabă că are legătură cu tine, dragoste, spuse el răguşit. Mă faci să fierb pe dinăuntru.

— Chiar? Buzele ei urmau traseul descris de palmă.

— Ştii bine că da.

— Şi te plângi?

— Numai dacă te opreşti. O apucă de umeri şi o trase spre el până când îi întâlni privirea. Simţi că-şi pierde orice speranţă când văzu râsul jucăuş din ochii ei.

— Sper că-ţi dai seamă că nu sunt doar un obiect de joacă pe care-l arunci deoparte ca pe-un pantof uzat.

— Nu-ţi face griji. Promit să ţin cont totdeauna de tine, toarse ea, zgâriindu-l cu unghiile pe pieptul gol.

— Asta e bine, pentru că aştept de la tine să-mi satisfaci toate dorinţele, continuă el, cu vocea încă uşor decepţionată, de care ei îi plăcea atât de mult. Asta înseamnă o familie numeroasă, să spunem patru sau şase copii, Am preferat întotdeauna numerele cu soţ.

— Şase? Exclamaţia el fu urmată de râs. Asta înseamnă cincizeci şi patru de luni de graviditate!

— Bineînţeles, o să fie şi pauze între copii. Pentru a avea timp să ne tragem sufletul, continuă el.

— Cât eşti de generos!

Lui Ben nu-i scăpă sarcasmul din tonul ei.

— Unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi e excelent luminat, aşa că l-am putea transforma uşor în camera ta de lucru, îşi continuă el ideea, nescăpându-i intenţia ei deloc ascunsă de a-l înnebuni în timp ce-şi freca şoldurile de ale lui în mişcări circulare. N-ar fi nicio problemă să instalăm un luminator dacă ţi-ar plăcea.

— Eşti din nou încrezut, îl avertiză ea fără căldură în voce. Nu încetezi niciodată, nu-i aşa? Deodată, ea realiză că nici n-ar fi dorit ca el să înceteze. Postura de Kelly – femeia era ceva nou pentru ea. Şi era ceva ce-i plăcea.

— Îmi place să planific totul dinainte. Ben se mişcă atât de încet, încât Kelly nici nu-i bănui intenţia până când se trezi

— Întinsă de-a lungul chaise-longue-ului, cu el peste ea, şoldurile lui potrivindu-se atât de bine cu ale ei. El o luă în braţe.

— În afară de asta. De vreme ce nu eşti genul de femeie care cedează uşor, va trebui să te conving ce pradă minunată sunt şi că nu poţi trăi fără mine. Sunt chiar dispus să fiu sclavul tău sexual. Zâmbi, descoperindu-şi dinţii albi.

Degetele ei îşi croiau drum printre firele lui de păr mătăsoase de pe ceafă.

— Hmmm, ideea ta e îngrozitor de trăsnită, şopti ea. Şi interesantă. Va trebui să suporţi eşarfe de mătase şi pene multicolore de vreme ce eşti sclavul unei femei.

— Nu sunt obişnuit să cedez în faţa dorinţelor unei femei, dar s-ar putea să mă convingi să încerc orice, îi şopti el în timp ce muşca din lobul urechii. Atât timp cât tu eşti posesoarea eşarfelor şi a penelor. Sau ai putea să mă legi de pat cu eşarfe de mătase şi să porţi numai penele. M-ai înnebuni, dar nu m-ar deranja.

— Penele mă fac să strănut. Trebuie să găsesc altceva cu care să te provoc.

— Mi-ar plăcea. Cu ce altceva m-ai putea înnebuni? Ai putea purta doar jartiere, ciorapi, şi tocuri înalte. Întotdeauna am crezut că ciorapii ăia negri – plasă, pe care îi poartă servitoarele franţuzoaice la fuste scurte, sunt foarte sexy.

— Nu-mi amintesc să fi văzut nicio servitoare franţuzoaică îmbrăcată cu aşa ceva, se gândi ea, savurând acest joc sexual. Deşi, dacă mă gândesc bine, am văzut una acum câţiva ani într-o piesă de teatru purtând ceva de genul ăsta.

— N-ai văzut niciuna în realitate şi pretinzi că ai trăit în California! o necăji el, trăgând-o cu dinţii uşor de lobul urechii. Îmi închipuiam că micuţele servitoare franţuzoaice atât de sexy sunt obligatorii acolo.

— Rezerva ei de aer devenea din ce în ce mai limitată şi simţea moleşeală în genunchi. Era mulţumită că stătea culcată.

— Nu prea ieşeam, în afara obligaţiilor de afaceri.

— Ai dus o viaţă pustie, Kelly. Îndatoririle de afaceri sunt folositoare numai într-un singur sens. Altfel te poţi duce la fel de bine la dentist, pentru o extracţie dentară, în timpul liber.

Kelly încruntă uşor din sprâncene, amintindu-şi parcă ceva.

— Mă surprinde că n-ai discutat nimic despre noul tău boutique în seara asta, având în vedere cât e de important pentru tine.

El păru surprins.

— Trebuia?

Ea ridică din umeri.

— Păi, mâine ai întâlnirea cu proprietarul şi cu directorul hotelului pentru a finaliza contractul. Credeam că vrei să vorbeşti numai despre asta.

Ben se dădu înapoi. Pe faţa lui se citea furie şi confuzie.

— Mă aflu pe o insulă tropicală, ţin în braţe o femeie frumoasă şi tu crezi că am de gând să vorbesc despre afaceri? N-am de gând să las să se piardă această atmosferă plină de romantism, de lumina lunii şi briza oceanului! Acordă-mi puţină încredere, Kelly! Am într-adevăr priorităţi şi în ceea ce mă priveşte afacerile sunt undeva departe pe listă în momentul de faţă.

Ea îi studie trăsăturile, uimită de cât de uşor îi putea citi emoţiile, de parcă l-ar fi cunoscut de mult timp. Uneori aşa şi simţea. Se mira cum de-a ajuns atât de departe în afaceri cu o faţă atât de deschisă.

— Cine spune că afacerile mele sunt ca o carte deschisă? Abia atunci realiză că-şi exprimase gândurile cu

voce tare.

— Sunt numai surprinsă cât de uşor eşti de citit.

— Poate că tu faci parte dintre puţinii care mă pot citi atât de

— Uşor, sublinie el. Şi dacă se-ntâmplă aşa, nu sunt decât câteva motive.

Ştia că n-ar trebui să-ntrebe, dar nu se putu abţine.

— Şi care sunt acele motive? El ridică un deget.

— Unu, pentru că eu îţi permit acest lucru. Doi, pentru că oricât de nebunesc ar suna, suntem două suflete destinate să fie unul.

Ultimele cuvinte fură rostite în şoaptă, în timp ce gura lui se lipi de a ei.

Fu unui din puţinele momente din viaţa lui Kelly când nu mai avu ce să spună. Se temea că el ar putea avea dreptate. Se temea că dându-i-se lui Ben în felul în care el o dorea, viaţa ei s-ar schimba atât de ireversibil încât n-ar mai fi niciodată la fel ca înainte.

Capitolul opt

— Kelly doarme şi nu poate să răspundă acum la telefon. La semnalul sonor, lăsaţi-vă numele şi un număr de telefon; ea vă va suna când va reuşi să se trezească, bombăni Kelly în receptor, supărată că fusese trezită din somnul în care căzuse abia spre ziuă.

„Beep”.

— Nu te juca, chérie, se auzi vocea melodioasă a lui Lili, urmată de un hohot de râs. Am sunat să-ţi spun că a sosit un pachet pe numele tău cu avionul de dimineaţă. Drăguţă cum sunt.

— L-am acceptat în locul tău.

Kelly se uită strâmb, în timp ce se chinuia să descifreze cifrele indicate de acele ceasului. Nu putea crede că era trecut de zece! Rar dormea atât de târziu.

— Nu aştept nimic, cel puţin pentru următoarele

două săptămâni.

— Nu cred că ăsta e ceva ce aşteptai, replică Lili. După cum ţi-am spus, am primit pachetul în locul tău. Te rog vino, ca să pot vedea şi eu ce e înăuntru.

— Lili, dar încă nu m-am trezit, protestă Kelly, rezistând impulsului de a-şi pune perne pe cap şi a continua să doarmă. Eşti liberă să deschizi pachetul şi să-mi spui ce este dacă eşti aşa disperată să ştii. În afară de asta, probabil e ceva de la Elaine. Aminteşte-ţi de cremele pe care mi le-a trimis ultima dată, destinate a-ţi îngriji pielea pentru următorii zece ani şi care s-au dovedit a fi un sprijin de numai şase luni. Probabil e un nou pachet cu astfel de creme, pe care voi fi bucuroasă să ţi le dau ţie.

— Mă îndoiesc că pachetul ăsta are ceva de a face cu îngrijirea pielii, excepţie făcând cazul în care ar fi un preparat special, ce necesită păstrare la gheaţă, încheie Lili.

Păstrare la gheaţă? Kelly sări din pat.

— Lili, te rog, n-am dispoziţie pentru ghicitorile tale.

— Atunci scoală-te odată, îmbracă-te şi vino până aici să vezi ce surpriză ai. Nu deschid corespondenţa oamenilor nici chiar atunci când ei mi-o permit. Lili închise înainte ca ea să mai poată spune ceva.

Kelly puse receptorul jos şi se trânti din nou între perne. Încăpăţânându-se, se întinse în pat şi închise ochii. Trecură câteva secunde până îi deschise din nou. Înjură şi dădu aşternuturile la o parte. Lili avea dreptate. Voia să ştie ce era în pachet. Mai ales ce putea fi păstrat la gheaţă. „Elaine, dacă iar sunt creme pentru îngrijirea pielii, jur că iau primul avion spre Los Angeles şi te forţez să mănânci conţinutul fiecărei cutiuţe şi al fiecărui tub în parte”, murmură ea către prietena ei de departe. Se sculă şi se îndreptă spre baie. Un duş era tot ce o putea trezi.

Trecuse puţin mai mult de o oră când Kelly deschise uşa magazinului lui Lili. Deşi fusese gata în mai puţin de jumătate de oră, luase micul dejun foarte tihnit, băuse câteva ceşti de cafea, ca să nu dea senzaţia că s-a grăbit. Ceva în vocea lui Lili îi stârnise curiozitatea, dar nu avea

de gând să o arate.

— Îmi pare bine că ţi-ai făcut timp în cele din urmă ca să vii până aici, o întâmpină Lili, trecând printre perdelele mătăsoase de culoare roz-sidefiu ce separau magazinul de camera din spate.

— Nu ai menţionat că ar fi o urgenţă. Kelly păru interesată de multitudinea de sticluţe din cristal pentru parfum. Sunt noi? Arată adorabil. Îmi place în mod special asta neagră.

— Nu sunt noi şi tu ştii asta. Vino cu mine. Fără să se uite înapoi, Lili dispăru, convinsă că va fi urmată de Kelly. În mod intenţionat nu te-ai îmbrăcat cu ceva mai ca lumea, spuse Lili exagerându-şi dezaprobarea din privire în timp ce studia şortul decolorat şi tricoul lui Kelly.

— Insistentă, foarte insistentă, bombăni Kelly, urmând-o.

Lili arătă spre o cutie mare de carton, îngrămădită într-un colţ.

— Nu cred că ăsta e de la Elaine, declară Kelly, citind adresa de pe etichetă şi negăsind trecută identitatea expeditorului. Mai ales că ea de obicei sună ca să mă anunţe că mi-a trimis ceva.

— Un iubit de demult, poate? Lili stătea într-un mic fotoliu de catifea de lângă birou.

Kelly îşi dădu ochii peste cap.

— Mă îndoiesc. Iar tot ce ar putea să-mi trimită Michael ar fi o citaţie de la tribunal. Citi indicaţiile de pe cutie. Dar ce e cu gheaţa?

— Lili se aplecă şi-i întinse un cutter.

— Nu există decât un singur mod de a afla.

Kelly tăie cu grijă banda care lipea cutia şi apoi o deschise. Un strigăt de încântare îi scăpă de pe buze, în timp ce privea înăuntru.

— Nu-mi vine să cred! Şi gheaţa a fost pusă ca ele să nu se topească. Scoase afară o cutie, apoi alta. Deschise una din cutii şi luă din ea ceva învelit într-un plastic argintiu. Rupse repede plasticul şi muşcă din bomboana de ciocolată.

Lili privi disperată.

— Dulciuri pentru micul dejun?

— Nu orice fel de dulciuri – Goo Goo Clusters! spuse Kelly cu gura plină de amestecul de caramel, alune şi ciocolată cu lapte.

Sunt bomboanele mele preferate. Se opri. Şi foarte puţină lume ştie asta. Le privi uimită. Mult mai romantic decât nişte flori, murmură ea, ridicându-şi capul. Ben ştie ce mult îmi plac şi le-a cumpărat pentru mine, fără niciun fel de indiciu că ar fi de la el. Nu înţelegi?

Lili îi zâmbi cu toată faţa.

— Sunt femeie. Bineînţeles că înţeleg. Şi sunt bucuroasă că şi tu înţelegi.

— Mi-ar fi putut trimite grămezi de flori, dar ele nu ar fi însemnat cine ştie ce, pentru că flori se găsesc peste tot pe insulă. Iar bomboanele scumpe de ciocolată nu sunt chiar genul meu. Dar astea, astea nu le găseşti oriunde, explică ea.

— Dacă nu te-aş cunoaşte aşa de bine, aş spune că eşti îndrăgostită de el.

Mâna lui Kelly încremeni, în timp ce ducea restul de bomboană spre gură.

— Oh, nu. Asta-i ceva ce nici nu intră în discuţie. Îşi ridică

— Ambele mâini, de parcă s-ar fi apărat de ceva. Apoi strânse în grabă cutia cu bomboane şi se ridică…

— Mulţumesc că ai primit pachetul în locul meu. Ţi-aş lăsa câteva bomboane ca răsplată dar, din păcate, asta e ceva ce nu împart cu nimeni. Treci pe la mine mai târziu şi o să-ţi dau unul din noile tricouri. Are desenat un pastel cu o cascadă. Pictase acea scenă după dimineaţa petrecută cu Ben la picnic. Dar în niciun caz nu i-ar fi spus-o lui Lili. Prea făcea caz de toată povestea asta!

Kelly puse cu grijă pachetul în jeepul de afară. Lili o urmă.

— Nu-mi pasă ce spui. Eu ştiu ceea ce văd. Voi doi o să aveţi copii frumoşi, strigă ea după Kelly. Şi eu vreau să fiu naşa lor.

Kelly ambală atât de tare motorul, încât se temu să nu se strice ceva.

— Nu te aştepta la aşa ceva! îi strigă ea. Lili nu încetă să zâmbească.

— Vom mai vedea, murmură ea, întorcându-se în magazin.

Kelly îşi depozită repede comoara în frigider şi apoi sună la hotel. I se spuse însă că domnul Wyatt e într-o întâlnire de afaceri. Lăsă un mesaj, ceea ce i se păru cel mai bun lucru.

— La treabă, doamnă, îşi ordonă ea, îndreptându-se spre camera de lucru. La urma urmei, ai un contract pe care trebuie să-l respecţi.

Nu-i trebui mult pentru ca să se piardă în ceea ce desena. Începu să schiţeze pe un tricou de culoarea untului cu o pensulă plină de vopsea în nuanţa bronzului. În timp ce lucra îşi mişca ritmic şoldurile în ritmul muzicii de pe compact-disc. Pierdu orice noţiune a timpului concepând noile desene. Din când în când, se dădea câţiva paşi înapoi pentru a-şi admira munca.

— Ai făcut o treabă grozavă, Andrews, se lăudă ea.

— Eu întotdeauna am spus asta.

— Kelly se întoarse şi-l văzu pe Ben stând sprijinit de uşa ce dădea spre plajă.

— Am sunat, dar cred că n-ai auzit, îi explică el. La început, am crezut că nu eşti acasă, dar apoi am auzit muzica şi mi-am zis să încerc.

Ea-i făcu semn cu mâna.

— Vino să vezi ce opere de artă am creat pentru magazinul tău.

Dacă eu spun asta, înseamnă că sunt cu adevărat bune.

Ben intră în cameră şi se uită în jur la tricourile ce atârnau prin cameră. Unele aveau abia câteva linii schiţate, altele erau terminate. De data asta nu mai erau scene de pe plajă sau peisaje tropicale. Cele mai multe aveau desene geometrice, în culori fie pastelate, fie sclipitoare. El privi tricoul de culoarea untului cu care

Kelly începuse lucru! admirând îmbinarea nuanţelor de bronz-auriu şi arămiu.

— Astea sunt nemaipomenite, şopti el, atingând mânecile unui tricou decorat pe margine cu steluţe de culoarea cuprului. Foarte îndrăzneţ, excitant şi senzual. Îşi ridică privirea şi ochii lui îi întâlniră pe ai ei, cu o căldură evidentă, la şi cea care le-a creat.

Ea nu se feri de privirea lui. Oare ce-o făcuse să creadă că va putea nega ceea ce simţea pentru bărbatul acesta? De ce încercase acest lucru, când în adâncul ei nu o dorise niciodată cu adevărat.

— Am vrut să fac ceva diferit.

— Şi ai reuşit. Dădu drumul la tricou pentru a o putea apuca şi a o trage spre el. Mai mult chiar.

Braţele lui Kelly găsiră cu uşurinţă locul firesc în jurul gâtului lui, unde degetele ei puteau să se încurce printre firele mătăsoase de păr de pe ceafă.

— Atunci, îţi place ceea ce vezi? îl întrebă ea răguşit, în timp ce-şi legăna şoldurile într-un fel provocator.

— Mâinile lui se opriră pe mijlocul ei.

— E ceva mai mult decât atât. Mult mai mult. Dar ai ştiut asta de la început. Iubito, dacă continui aşa, o să obţii mai mult decât ai sperat.

Ea se opri din legănat, dar nu se mişcă de lângă el, rămânând cu şoldurile lipite de ale lui. Îşi lăsă capul pe spate.

— Ţi-am mulţumit pentru Goo Goo Clusters?

— Încă nu.

— Atunci îţi mulţumesc acum. Ştii într-adevăr cum să ajungi la inima unei femei, domnule Wyatt. Ultima dată am mâncat aşa ceva acum două luni, aşa că mi-ai făcut o surpriză minunată.

Cumva, am simţit că te vei bucura mult mai mult decât pentru nişte fiori sau o cutie de bomboane obişnuite.

Îşi aplecă capul şi simţi parfumul uşor pe care îl răspândea pielea ei.

— Ştiai că pielea ta străluceşte ca lumina lunii? Spune-mi, peste tot miroşi aşa minunat? murmură el.

— E din cauza loţiunii pe care o folosesc. Este îngrozitor de scumpă, dar cred că o merit. Începu să râdă. Ben interpretă asta în modul cel mai bun cu putinţă. Gura lui o acoperi pe a ei pentru un sărut uşor.

— O să-mi notez cum se cheamă şi îţi voi cumpăra o iadă întreagă, şopti el printre buzele ei deschise.

Kelly se dădu înapoi.

— Bomboane poţi să cumperi câte vrei. Loţiunea de corp mi-o pot cumpăra şi singură, spuse ea pe un ton dulce, dar ferm.

El devenise deja expert în a şti că făcuse o gafă.

— Din nou m-a luat gura pe dinainte?

— Nu, dar eu îmi am regulile mele şi sunt lucruri pe care nu-mi place să mi le cumpere un bărbat, chiar atunci când vrea să mă câştige.

— Ben zâmbi, fără a fi supărat de cuvintele ei. El ştia prea bine deja ce independentă era Kelly şi că nu era genul de femeie pe care s-o câştigi cu daruri.

— Scumpa mea doamnă, mă îndoiesc că un camion plin cu diamante şi smaralde ar putea să-ţi câştige afecţiunea, spuse el zâmbind.

— Ai stil, nu glumă! declară ea. Dar s-ar putea să te înşeli – un camion plin cu diamante şi smaralde ar putea să mă mişte puţin, medită ea înclinându-şi capul. Eu nu te opresc să încerci.

Ceea ce Ben ar fi dorit să încerce în clipa de faţă era să o ducă în cel mai apropiat pat. Respiră adânc, de câteva ori.

— M-am gândit să mergem la un picnic pe partea cealaltă a insulei şi apoi să înotăm.

În ochii ei se citi bucuria, dar brusc aceasta dispăru.

— Am încă atât de mult de lucru, murmură ea privind prin cameră. De obicei îmi propun să lucrez un anumit număr de articole într-o anumită perioadă de timp şi acum sunt puţin în urmă. Ar fi minunat Ben, dar nu pot. Nu azi.

— Chiar dacă spun că nu-mi pasă dacă o parte din marfă e livrată mai târziu? o ademeni el. N-am fost niciodată sclavul timpului.

Ea scutură uşor din cap.

— Nu fac afaceri în felul ăsta. Chiar dacă locuiesc pe o insulă tropicala care îşi are propriile ei coordonate temporale, eu totuşi ader la unele mai convenţionale. Dar am putea negocia un compromis.

Speranţele lui reînviară.

— Eu sunt dispus.

— Un picnic la cină, în loc de unul la prânz. Mă ocup eu de mâncare, dacă aduci tu vinul.

Cină, întuneric, puţină lumină de lună… Da, erau nişte avantaje, se gândi ei.

— La ce oră să vin să te iau?

Kelly privi în jur, cântărind cât mai avea de făcut până la sfârşitul zilei de lucru şi adăugând şi un timp pentru curăţenie.

— Vino la şapte, spuse ea, punându-i mâinile pe piept şi împingându-l blând afară din cameră. Şi acum pleacă şi lasă-mă să lucrez ca să pot termina la timp!

Ben o sărută profund înainte de a pleca. Odată dispărut, Kelly se sprijini de masa de lucru, ţinându-se strâns, în timp ce genunchii îi tremurau.

— Cred că în sfârşit am aflat ce înseamnă cu vântul „fierbinte”.

Tipul e mortal.

Ben considera punctualitatea o virtute, mai ales când era vorba de o femeie frumoasă. Ajunse în faţa uşii lui Kelly cu două minute înainte de şapte, întrebându-se dacă fusese aşa nerăbdător şi când era adolescent. Se cam îndoia de aşa ceva.

— Vii înăuntru sau nu te-ai trezit încă? Vocea amuzată a lui Kelly îi aduse la realitate. Cina noastră, după cum am promis. îi băgă sub nas un coş de picnic plin, apoi închise uşa după ea. Mi se pare mie, sau ai aşteptat atât de mult până să-ţi deschid că ai căzut în transă?

El se strâmbă.

— Mai degrabă aş spune că priveam înapoi la tinereţea mea nebună, recunoscu el, şi mă întrebam dacă am fost vreodată atât de nerăbdător la o întâlnire.

— Şi?

— Şi mă îndoiesc, de vreme ce atunci n-am cunoscut nicio fată ca tine.

Privi la ea, minunându-se cât era de frumoasă. Purta o rochie fără bretele, în tonuri de bej şi maron, stropită în partea de jos cu puncte de culoarea scorţişoarei. Îşi răsucise părul în vârful capului într-un nod lejer, prins într-o agrafă în formă de Carapace de broască ţestoasă, pe care orice bărbat cu sângele aprins ar fi fost tentat să o deschidă. Şi sângele lui Ben nu putea fi mai încins de atât. îi apucă mâna, împletindu-şi degetele cu ale ei, în timp ce în cealaltă mână ţinea coşul de picnic. Ieşiră din casă şi se îndreptară spre jeep.

— Nu ai fi vrut să mă cunoşti atunci, declară ea.

Eram cam prostuţă în adolescenţă, continuă, în timp ce el o ajuta să urce în jeep. Eram osoasă, numai coate şi genunchi, şi purtam bretele. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă mama nu m-ar fi dat la un curs de gimnastică, unde ni s-a spus că fetele înalte şi deşirate ca mine pot fi de fapt nişte lebede graţioase sub învelişul de răţuşcă urâtă.

— Nu mi te pot imagina-nesigură pe tine. Din prima clipă când mi-au căzut ochii pe tine am văzut o femeie sigură pe ea, care n-ar permite nimănui să-i stea în cale.

Kelly râse şi scutură din cap.

— Acum, da. Cu mult timp în urmă eram departe de a fi aşa. Eram singura fată mai înaltă decât toţi băieţii din clasă şi mereu mă împiedicam în picioarele mele prea lungi. Un instructor de la şcoala aceea mi-a fost de mare ajutor; m-a învăţat să merg fără să mă împiedic şi m-a făcut să înţeleg că a fi înaltă nu-i ceva chiar atât de rău, mai ales când ai în preajmă băieţi mai înalţi ca tine. Părinţii mei îmi spuneau acelaşi lucru, dar credeam că-mi spun asta numai pentru că sunt copilul lor. După un timp am realizat că aveau dreptate.

Se opri, arătând deodată stânjenită.

— Sunt convinsă că nu te aşteptai să bat câmpii în felul ăsta. El îşi puse mâna pe mâinile ei.

— Cum altfel ne-am putea cunoaşte unul pe altul? Crede-mă, o să vină vremea când îţi voi povesti şi eu despre faptele mele mai

— Puţin admirabile.

— Ca de exemplu? îl întrebă ea, aşa cum el de altfel şi sperase. Ben răsuci cheia în contact şi demară.

— Ca de exemplu, de vremea când aveam zece ani şi am închis armăsarul unchiului meu în grajdul cu iepele premiate.

Kelly rămase cu gura căscată.

— Oh, nu!

— Oh, da! Tata a avut grijă să nu pot sta în fund pentru o vreme, spuse el cu un aer trist. Tot restul vacanţei am curăţat grajdurile iepelor, dar nu m-am mai apropiat de un cal. În final, făcusem nişte muşchi grozavi.

— După care, sunt sigură, erau înnebunite toate fetele, comentă Kelly, indicându-i un drum desfundat. ia-o pe acolo. E un drum plin de gropi pentru că nu e prea umblat, dar duce la o fâşie de plajă care e unul din secretele cel mai puţin cunoscute ale insulei.

Ben privi cu atenţie prin parbriz.

— Eşti sigură că e un drum?

— Nu fi aşa sceptic. Ţi-am spus: e unul din secretele insulei, neştiut de turişti.

Ben începu să râdă şi scoase un geamăt când jeepul trecu peste primele gropi. Mâinile i se încleştară pe volan.

— Eşti sigură că merită? ţipă el.

Ea se prinse cu mâinile de bord pentru, a-şi păstra echilibrul.

— Vei vedea singur în curând.

Jeepul era aruncat dintr-o parte în alta, zdruncinându-şi pasagerii, în timp ce Ben încerca fără succes să ocolească gropile de pe drum.

— Nicio plajă nu merită aşa ceva, mormăi el, încetinind când văzu că drumul pur şi simplu dispare din faţa lor.

— Oh, ba da.

— Kelly coborî şi-i făcu semn cu mâna.

— Du-te şi vezi, şi spune-mi dacă preţiosul tău fund nu a meritat câteva vânătăi pentru a vedea aşa ceva.

Ben se îndreptă spre direcţia indicată de ea.

Făcând câţiva paşi realiză că drumul se pierduse în nisip şi auzi zgomotul valurilor.

— Ei, ce zici? A meritat toată zdruncinătura? întrebă Kelly din spate.

El nu se întoarse. Privea uimit la imaginea din fata ochilor, o imagine pe care o mai văzuse o dată – pictată pe geanta de pânză a mamei lui. De multe ori admirase munca lui Kelly, dar nu ştiuse niciodată că imaginile desenate existau în realitate.

— Oh, da, spuse el cu răsuflarea tăiată. Merită chiar mai mult.

Capitolul noua

Fără să-şi poată dezlipi privirea de la peisajul de ilustrată din faţa lui, Ben se aşeză şi-şi scoase pantofii de pânză pe care-i purta.

— Cred că nimeni n-o să se plângă dacă ne lăsăm pantofii aici. îi puse la marginea nisipului.

— Până acum n-au fost reclamaţii, pentru că broscuţele de pe insulă se culcă pe înserat. Veni lângă el aducând cu ea o pătură. N-am vrut să te simţi nefolositor, aşa că am lăsat coşul şi vinul în maşină, ca să le aduci tu.

Lui Ben nu-i venea să se dezlipească de imaginea idilică din fata lui.

— O.K., murmură el, înainte de a se îndrepta spre maşină. Când se întoarse ducând coşul şi sticlele cu vin, o găsi pe

Kelly îngenuncheată în mijlocul păturii, netezindu-i marginile. îl privi cu un zâmbet luminos, în timp ce Ben puse coşul jos.

— S-ar putea să nu gătesc aşa grozav ca bucătarul-şef al staţiunii, dar cu siguranţă nu vei muri de foame. M-

am gândit că e mai bine să aduc mâncare care se poate mânca cu mâna, spuse ea, deschizând coşul şi scoţând ce era înăuntru.

— Am aflat deja asta în ziua când ai pregătit acea excelentă masă mexicană, îi aminti el, aşezându-se lângă ea. Stăteau faţă-n faţă, cu picioarele încrucişate, scoţând legumele din coş şi tăindu-le cu un cuţit special.

— Asta e un apropo că mănânc mâncare mult prea consistentă? Ben ridică o ţelină şi-i tăie frunzele pe care începu apoi să le mestece.

— Am mâncat prea multă mâncare grea în ultimul timp. Şi nici tu nu cred că ai renunţat la sosurile alea grozave, care au un gust atât de bun pentru că conţin nouăzeci la sută unt. Aşa că, în seara asta, mâncăm numai mâncare sănătoasă pentru organism. Kelly se lăsă pe-o parte, sprijinindu-se într-un cot. Deci spune-mi, ai semnat şi ai ştampilat toate actele legate de spaţiul pentru magazin?

El încuviinţă din cap, în timp ce deschidea o sticlă cu vin, cu o îndemânare pe care ea nu se putu abţine să n-o admire.

— E totul bătut în cuie. Nu se va mai pierde niciun pic de timp, pentru că boutique-ul e foarte necesar pentru hotel, de când celălalt s-a închis. Cred că n-au găsit nimic potrivit până n-am apărut eu, spuse el fără urmă de aroganţă.

Ben ştia că magazinele lui vând mărfuri de calitate, dar nu se lăuda cu asta, considerând că vânzările fac o reclamă mai bună decât orice ar fi spus el.

— Unii pereţi vor fi zugrăviţi mâine, iar pe alţii se va lipi tapet. Kelly simţi deodată o senzaţie neplăcută în stomac. Dacă totul mergea atât de repede însemna că Ben va pleca în curând. Se gândi că ar fi putut să fi plecat deja, din moment ce contractul fusese semnat.

— Mai am de căutat pe cineva pentru funcţia de director şi trebuie să mă asigur că marfa va fi livrată la timp pentru deschiderea magazinului, explică el, părând să nu observe tensiunea lui Kelly.

Simţi că fălcile o dor de cât de încleştate erau.

— Şi?

El turnă vin în două pahare de plastic.

— Şi când totul va fi gata mă voi întoarce la biroul meu, cu regretul că n-am putut petrece mai multe seri pe plajă cu o femeie frumoasă.

Kelly răsuci paharul în mână. Având în vedere ce seară călduroasă era, ei îi era neobişnuit de frig.

— Uimitor cât de repede se petrec lucrurile, odată pus totul în mişcare, murmură ea. Cred c-am făcut o treabă mult prea bună cu contractul tău. Unii sunt prea buni în meseria lor. Poate ar fi trebuit să-ţi las câteva puncte pe care să le negociezi.

— Cred că nu-l cunoşti pe René, patronul hotelului, explică Ben. E unul din puţinii francezi care nu include termenul „a negocia în vocabularul său. Pentru el fiecare afacere se încadrează în nişte tipare precise, iar contractele lui le crede perfecte şi indiscutabile.

Ea privi la mâncarea rămasă, fără pic de poftă. Se ura pentru că simţea aşa. îi fusese foarte bine în ultimul timp fără să aibă pe cineva de care să-i pese şi nu-i plăcea ideea că, deodată, cineva însemna atât de mult pentru ea.

— Când te întorci în Australia?

— În aproximativ o săptămână, dar voi fi de faţă la deschiderea magazinului. Se întinse spre ea, privind-o în faţă, apoi îi luă mâna liberă şi-şi împleti degetele cu ale ei. Îţi va fi dor de mine?

Ea privi oriunde, numai spre el nu.

— Nu-i frumos să pui întrebări capitale.

— Nu-i frumos nici să le ignori. îi ridică degetele şi le frecă în mod intenţionat de buzele lui desfăcute. Fă-mi pe plac, Kelly. Spune-mi că o să-ţi lipsesc foarte mult şi că n-o să poţi dormi liniştită până nu mă întorc.

Kelly îşi schimbă poziţia astfel încât putea privi de sus la faţa lui.

— O să-mi lipseşti foarte mult şi n-o să pot dormi liniştită până nu te vei întoarce.

— Mai spune-o o dată şi pune şi puţin sentiment, o

invită el, plăcându-i jocul.

Kelly îşi aplecă capul. Gura ei aproape o atingea pe a lui. Chiar în lumina asfinţitului, el îi putea vedea rujul de culoarea bronzului.

— Ce vrei să auzi, Wyatt? rosti ea, sprijinindu-şi mâinile pe umerii lui, ceea ce lăsa o distanţă ispititoare între ei. Că eşti cel mai bun lucru din viaţa mea şi că nici nu vreau să-mi imaginez viitorul fără tine? Că eşti unul dintre cei mai buni amanţi pe care i-am avut?

— Unul dintre cei mai buni?

Ea continuă, fără să-l ia în seamă.

— Că viaţa nu va mai fi la fel din clipa când vei pleca? Fii realist, Wyatt. Femeile nu mai spun asemenea lucruri. Tot ce le rămâne de făcut e să adune cioburile şi să-şi vadă mai departe de vieţile lor.

Încercă să se ridice, dar mâinile lui Ben o prinseră şi refuzară să-i dea drumul.

— Unul dintre cei mai buni? repetă el. N-ai putut măcar să minţi şi să spui că eu am fost cel mai bun?

Ochii ei fură luminaţi de un râs jucăuş.

— Şi să-ţi flatez eul personal? în niciun caz!

O apăsă în jos pentru ca ea să simtă că nu eul lui era cel ce lua proporţii.

— Fă-mi pe plac, Kelly.

Îşi frecă nasul de urechea lui, muşcându-l uşor în acelaşi timp.

— Eşti unul dintre cei mai sexy bărbaţi în viaţă pe care am avut norocul să-l întâlnesc. Ai mâini de artist care ştiu să mângâie minunat, iar vocea ta produce frisoane încântătoare pe spatele unei femei, şi… Râse uşor, înainte de a începe să-i şoptească la ureche cuvinte sexy şi sugestii erotice. Ca şi cum asta n-ar fi fost suficient pentru a-i creşte tensiunea până în pragul unei explozii, degetele ei începură să coboare pe pieptul lui, oprindu-se numai cât le era necesar să desfacă fiecare nasture şi să dea la o parte cămaşa, până când ajunseră la marginea pantalonilor. Ocoli fermoarul care era umflat de erecţia lui.

— Nu este uimitor efectul pe care-l pot avea

cuvintele asupra cuiva? se minună ea, descriind cu mâna cercuri în acea zonă.

— Kelly! Cuvântul ţâşni ca un şuierat de frustrare. Degetele lui îi strânseră încheietura mâinii, părând la fel de tensionate ca şi vocea.

— Taci din gură, Ben, şi lasă-mă s-o fac în felul meu, şopti ea, în timp ce se juca leneş cu fermoarul, înainte să înceapă să-l tragă încet.

— Mă omori!

— Nu-ţi face griji, n-am pierdut încă niciun pacient.

Kelly descoperi repede că a seduce un bărbat nu era numai foarte plăcut, dar şi extrem de excitant. Cu cât excitarea lui Ben creştea sub mâinile ei pricepute, cu atât ea-l dorea mai tare. Se descoperi preluând conducerea, deşi nu făcuse aşa ceva niciodată. Dar cu Ben totul părea potrivit, natural.

Îşi frecă uşor nasul de colţul ochiului lui şi apoi îi atinse fiecare pleoapă cu mici sărutări, şoptindu-i cât de mult îl dorea.

Ben căută orbeşte fermoarul de la rochia lui Kelly şi înjură când nu întâlni decât mătasea subţire.

— Cum stă chestia asta pe tine?

Înjură din nou când mâinile lui îi mângâiară piciorul în sus spre coapsă şi simţi că ea nu avea nimic altceva decât pielea goală şi netedă. Fu fericit că nu constatase mai devreme lipsa lenjeriei, pentru că ar fi înnebunit cu siguranţă.

Ea zâmbi în timp ce-şi freca buzele de ale lui, despărţindu-le astfel ca limba ei să poată pătrunde înăuntru.

— Cu ajutorul voinţei.

Înainte ca Ben să-şi piardă definitiv minţile, el descoperi sursa voinţei într-o bandă de elastic în partea din spate a rochiei. Trase de ea în jos pentru a-i descoperi sânii. Palmele lui îi cuprinseră într-o caldă mângâiere, în timp ce degetele începură să-i maseze sfârcurile întărite. Deşi tot ce-şi dorea era s-o întindă lângă el şi să potolească flăcările din ce în ce mai puternice, el simţi că pentru Kelly

era important să termine ceea ce începuse. Nemaivorbind că sărutările şi mângâierile ei îi plăceau atât de mult. inspiră adânc când gura ei deschisă îi încălzi pieptul, începând să traseze linii fierbinţi pe piele şi mutându-se de la un mamelon la celălalt, pentru ca în final să coboare uşor spre partea de jos. Îşi înfipse mâinile în părul ei, simţind că un curent îi străbate corpul când ea îşi atinse ţinta. Simţi că tot corpul îi e cuprins de flăcări. Clipi, pentru ca transpiraţia să nu-i intre în ochi, şi simţi că se prăbuşeşte într-o prăpastie căreia nu-i cunoscuse până atunci decât marginile. Dar încă nu-i era de ajuns. Adunându-şi ultimele puteri pe care le mai avea în corp, îi aduse faţa până la faţa lui şi o întinse lângă el. îi trase repede rochia în jos şi o aruncă pe nisip peste hainele lui.

Lumina lunii trasa linii argintii pe corpurile lor goale, în timp ce se căutau flămânzi unul pe altul, iară şi iară, atingându-se şi mângâindu-se, gustându-se cu gurile întredeschise, dar mereu amânând acea ultimă mişcare pentru a prelungi extazul cât mai mult cu putinţă. El îşi aşeză palma pe triunghiul întunecat de păr dintre coapsele ei şi începu să mângâie miezul tare, găsind-o umedă şi primitoare. Ea gemu, rostindu-i numele, şi-şi mişcă picioarele în semn de invitaţie. Ben privi în jos spre faţa ei şi-i văzu ochii deschişi fixaţi asupra lui.

— Eşti sigură?

Deşi simţea că-şi pierde controlul, el simţi nevoia s-o întrebe, pentru a şti dacă şi ea îl doreşte tot atât de mult. Ea-i puse palma pe obraz.

— Mă contrazic de prea multă vreme, şopti ea. În loc să protestez mereu, ar fi trebuit să ştiu că nu sunt omul care să intru în ceva ce mi-ar face rău. Te doresc, Ben. Foarte mult. îi mângâie organul întărit înainte de a-l conduce în adăpostul ei primitor. Se strânse în jurul lui, trăgându-l şi mai adânc.

Ben închise ochii. Ca şi prima dată, se simţea de parcă de-abia ajunsese acasă. Totul îi părea atât de potrivit, atât de perfect, încât n-ar mai fi vrut să plece. Dar corpul lui nu voia să se odihnească, savurând momentul.

Buzele lui îi atinseră o sprânceană.

— În timp ce creierul meu ar vrea s-o facă încet şi uşor, corpul meu doreşte altceva.

Kelly îşi petrecu mâinile şi picioarele în jurul lui.

— Nu e momentul pentru încet şi uşor, Ben. Ne dorim unul pe altul prea mult. Şoldurile ei se mişcară însoţindu-i cuvintele ca o invitaţie, de parcă el ar mai fi avut nevoie de aşa ceva.

— Simţurile ei o luară la goană, într-o multitudine de direcţii. De data asta nimic nu semăna cu prima lor noapte. Nu pentru că acum anticipaseră totul atât de mult, ci pentru că de data-asta emoţiile lor erau mult mai mult implicate. îl strigă pe Ben, simţind nevoia să fie cu el, să ştie că el este lângă ea.

— Sunt aici, iubito, spuse el cu respiraţia întretăiată, pătrunzând-o şi mai adânc. Nu te voi părăsi.

Corpul ei se încordă, apoi se arcui simţind întreaga lume explodând în jurul ei. Atunci făcu ceva ce n-ar fi crezut niciodată. îi spuse bărbatului de lângă ea cât de mult îl iubeşte, cu toată puterea sufletului ei.

— S-a vărsat chiar tot vinul în nisip?

Vocea lui Kelly suna somnoroasă, în timp ce stătea întinsă în braţele lui Ben. El privi peste umărul ei.

— Numai sticla pe care am desfăcut-o.

Ea chicoti, strângându-se mai aproape de el.

— Bieţii crabi se vor îmbăta.

— Şi sătura, pentru că mâncarea a luat acelaşi drum.

Fără să-i dea drumul din braţe, Ben căută a doua sticlă care era în nisip, lângă pătură. În cele din urmă fu nevoit totuşi să se mişte de lângă corpul ei minunat pentru a putea scoate dopul de plută.

— Ar fi trebuit să cumpăr un vin mai ieftin, cu un dop care se înşurubează, mormăi el, luptându-se cu tirbuşonul până scoase dopul. Paharele lor erau pline de nisip aşa că îi întinse sticla lui Kelly. Ea bău însetată, apoi i-o dădu înapoi lui şi-l privi în timp ce golea conţinutul. Apoi se sui pe genunchii lui Ben şi-şi petrecu picioarele în jurul mijlocului lui. Faptul că încă erau dezbrăcaţi nu părea

deloc s-o deranjeze.

— Acum, spune-mi ceva, îi şopti ea în ureche. Nu este mult mai plăcut să faci aşa ceva, decât să stai într-un birou neaerisit?

— Avem un excelent sistem de aer condiţionat, sublinie el, deşi se putea gândi cu greu la ceva atât de comun ca biroul lui când ţinea în braţe o femeie goală minunată, ce părea să-i retrezească părţi din corp pe care le credea mai mult decât dornice de odihnă.

Kelly îşi mişcă şoldurile pentru a vedea efectul.

— Pariez că secretarea ta nu-ţi stă pe genunchi când îi dictezi.

— Barb m-ar pocni dacă i-aş propune aşa ceva.

Îşi frecă nasul de gâtul ei, inhalând parfumul uşor al pielii, amestecat acum cu al lui. Fără îndoială, nu există nimic pe lume atât de minunat, se gândi el, iar corpul lui părea să fie întru totul de acord.

— Am impresia că nu eşti chiar atât de obosit, murmură Kelly, muşcându-l drăgăstos de lobul urechii.

Abia mult mai târziu Kelly realiză cât noroc au avut că nu au fost descoperiţi de alte persoane dornice să exploreze acest colţ mirific al insulei, încă simţindu-se curajoşi, alergară în apă, stropindu-se unul pe altul şi rostogolindu-se în valuri ca doi delfini.

— Vrei să spui că oricine ar fi putut să apară pe neaşteptate aici? în ciuda nopţii calde, Ben simţi un fior rece pe spate.

Kelly râse şi se avântă spre el, punându-şi braţele în jurul lui.

— Ţi-am spus, e un loc căutat, dar numai de cei care îl cunosc. De fapt, se zice că mulţi copii au fost concepuţi aici, mărturisi ea.

Gândul la Kelly purtând copilul lui era tulburător şi minunat în acelaşi timp. Ben ştia însă că nu-i momentul nici măcar să se gândească la aşa ceva. Trebuia s-o convingă de alte câteva lucruri înainte.

— Vino cu mine, Kelly. Vino să cunoşti şi lumea mea. Vino să afli că nu-s chiar atât de rău când mă îmbrac ca un

om de afaceri

— Şi lucrez la compania mea. îi simţi retragerea chiar înainte de a o vedea cum se închide în ea însăşi.

— Te grăbeşti, Wyatt, murmură ea, luând o înghiţitură de vin.

— Ţi-o cer. El n-avea de gând să-şi ascundă nerăbdarea din voce.

Kelly se aplecă şi-şi mai turnă puţin vin.

— Poate cândva voi veni să te vizitez.

— Nu asta ţi-am cerut şi o ştii al naibii de bine.

Ea privi în sus şi citi cu uşurinţă furia amestecată cu frustrare din ochii lui.

— Dacă vrei să mă vezi, ştii unde mă găseşti.

N-ar fi putut alege o replică mai puţin potrivită.

Ben împinse la o parte coşul de picnic şi se apropie de ea atât de mult încât pieptul lui îl atingea pe al ei.

— Uite ce e, Kelly, îi spuse el. Ce vrei de fapt de la mine? Te face fericită să vezi că mă înnebuneşti? Frisonezi la gândul de a mă pune mereu la încercare? îţi place să mă ironizezi mereu, încât mă faci să nu ştiu dacă vreau să te strâng de gât sau pur şi simplu să plec cât mai departe de tine! De ce tot jocul ăsta?

— Vorbeşti de parcă mi-ar plăcea să te provoc în mod intenţionat.

El se îndepărtă, de parcă corpul lui nu mai putea suporta să stea aproape de ea.

— Poate că da. Poate că ai ceva împotriva bărbaţilor şi eu sunt nenorocitul pe care l-ai ales să sufere pentru păcatele altora. Murmurând înjurături cu respiraţia întretăiată, se ridică şi se îndreptă spre apă. Umerii lui se înălţau şi coborau în încercarea de a-şi recăpăta calmul, în timp ce privea fix peste apă.

Kelly îi privi spatele câteva clipe, înainte de a se ridica şi de a porni spre el. Se opri în spatele lui, la o distanţă de la care îl putea atinge.

— Nu m-am considerat niciodată o persoană răzbunătoare, spuse ea cu voce caldă, rezistând impulsului de a-i atinge, de a-i simţi muşchii relaxându-se sub mâinile

ei. Nu, Ben, nu te pedepsesc pentru greşelile altcuiva. Nu e genul meu. Mi-e frică, Ben. Mi-e frică că dacă voi părăsi insula îmi va fi luat noul meu mod de viaţă, noua mea identitate. Şi mă mai tem că atunci când te voi vedea în postura ta obişnuită îmi voi aminti de tatăl meu, de felul în care a fost odată şi că asta mă va face să sufăr enorm. Cât timp suntem aici eşti un om obişnuit de care e uşor să te îndrăgosteşti. Acolo vei fi omul de afaceri ocupat de dimineaţa până seara şi curând mă vei suna spunându-mi: „latră-mă, iubito, dar a intervenit ceva. Voi întârzia puţin”. Apoi, acel „puţin” se va transforma în mai mult. Nu, nu voi fi acolo pentru a-ţi asculta scuzele, spuse ea, fără răutate. Le-am auzit prea des, cu mult timp în urmă. Şi mi-a fost de ajuns.

El se întoarse atât de rapid, încât ea se feri.

— Asta e, deci, ceea ce crezi? Pretinzi că nu mă pedepseşti pentru greşelile altora, dar de fapt o faci. Mă pedepseşti, Kelly, în locul tatălui tău. Eu am ştiut întotdeauna ce e important pentru mine, şi într-un timp foarte scurt tu te-ai dovedit a fi extrem de importantă. Mi-aş dori foarte mult să crezi asta.

— Aş vrea s-o pot crede, şopti ea privindu-l în ochi.

— Atunci demonstrează-mi, venind cu mine la Sidney!

Kelly nu răspunse. Se lăsă în jos şi începu să strângă lucrurile.

— Deci, înţeleg că ăsta ţi-e răspunsul, murmură Ben, înainte de a se apleca să o ajute.

Ar fi trebuit să fie furioasă de ceea ce el îi ceruse, de faptul că îi pretindea prea mult. Atunci de ce oare continua să se gândească la ceva ce, practic, era deja un subiect închis?

Nu vorbiră prea mult pe drum, în timp ce se întorceau acasă. Amândoi erau adânciţi în propriile gânduri; Kelly se întreba dacă ar putea într-adevăr să părăsească insula, după ce îi oferise atâta linişte şi fericire. Ben tremura la gândul că ar putea s-o piardă în cele din urmă.

Nu-i spuse nimic în timp ce o conduse până în faţa uşii de la intrare, dar sărutul pe care i-l dădu spunea că el nu-şi pierduse încă speranţa.

Şi de aceea Kelly nu-şi putea găsi liniştea, deşi era ora două dimineaţa. Privea prin camerele ei întunecoase, atât de liniştitoare altă dată, care acum nu mai aveau niciun efect. Ben dăduse buzna în viaţa ei ca un uragan şi crease o asemenea nelinişte încât se îndoia că vreodată viaţa ar mai putea fi ceea ce fusese…

„Enumeră părţile pozitive ale plecării cu el, Kelly!

Oh, asta e ceva uşor. Mă voi întoarce într-un oraş mare, cu un ritm alert de viaţă, cu magazine unde găseşti tot ce vrei, o gamă variată de restaurante, mai mult decât două saloane de coafură. Voi avea din nou ocazia să mă îmbrac elegant, să port şi altceva în afară de pantaloni scurţi şi tricouri şapte zile pe săptămână. Mai e nevoie să continui?

Bine, şi dacă rămân aici… fără el.

Linişte, un mod de viaţă datorită căruia nu-ţi creşte tensiunea, şansa de a-mi îngriji sănătatea.

Da, dar vei renunţă ia nişte ore grozave de sex. indiferent ceai spune, iubito, tipul e un amant desăvârşit, care-ţi aprinde focul pe dinăuntru. Eşti sigură că vrei să renunţi la asta? Şi, în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, vei fi din nou singură!”

Într-o izbucnire de violenţă, Kelly apucă o scrumieră din ceramică şi o aruncă pe podea, privind cum se sparge într-o mulţime de bucăţi.

— Dacă tot nu mai aveam de gând să fumez vreodată, nu văd de ce te-aş mai fi păstrat, se adresă ea micilor bucăţele, înainte de a se apleca să le adune. Pentru o clipă, rămase aplecată în poziţia aceea incomodă, privind fix bucăţelele de ceramică şi gândindu-se la vremea când strânsese cioburile vieţii ei distruse. Reuşise să-şi facă o viaţă nouă, pentru ea însăşi, nu-i aşa? Nu există nicio lege care să spună că trebuie neapărat să rămână aici!

— Poate a venit timpul să mă mut, şopti ea.

Capitolul zece

— Nu mi-e uşor să fac compromisuri.

Kelly era ultima persoană pe care Ben se aştepta să o vadă de partea cealaltă a uşii. Stătea acolo, arătând epuizată şi răvăşită, purtând aceeaşi rochie cu care fusese îmbrăcată la picnic. Obrajii îi erau brăzdaţi de urme de lacrimi şi avea faţa palidă. Nu mai era nimic din femeia sigură pe ea, pe care el o cunoştea atât de bine. Îşi băgă mâinile prin părul ei, adăugând încă puţină dezordine la cea deja existentă.

— Nimănui nu-i e uşor. Se dădu înapoi, făcându-i semn să intre. O privi cum păşeşte cu paşi mici, ezitanţi, şi-şi dădu seama că hotărârea ei era luată, dar nu era sigură dacă era cea bună.

Kelly merse până în dreptul mesei şi-şi trecu mâna uşor peste suprafaţa netedă.

— Ţi-am povestit despre mine mai mult decât am făcut-o oricui altcuiva în ultimii ani, murmură ea, trasând urme pe masă. Întotdeauna am crezut că dacă cineva îmi va cunoaşte punctele

— Slabe se va folosi de ele împotriva mea.

Ben se sprijini de uşa închisă.

— Nu ţi-e teamă că voi face exact asta?

— Nu, deloc. Nu este genul tău.

Ben simţi o uşurare ce-i inundă corpul auzindu-i răspunsul sincer. Faptul că apăruse la uşa lui în toiul nopţii îi dăduse speranţă; acum cuvintele ei îi dădură răspunsul, chiar dacă nu-l rostise încă cu voce tare.

— De aceea ai venit până aici, la trei dimineaţa? Să-mi spui că nu-ţi place să faci compromisuri şi că eu sunt, în fond, un tip drăguţ?

Când ea îşi ridică în cele din urmă capul, privirea îi era pierdută undeva, departe, în timp. Pe măsură ce mintea începea să i se limpezească, realiză că era trecut de miezul nopţii şi că Ben nu era în cea mai potrivită ţinută

pentru a face conversaţie cu cineva. Numai dacă, nu Cumva, cei mai bine îmbrăcaţi oameni de afaceri purtau acum pantaloni scurţi în dungi.

Buzele ei se contractară.

— Îmi place pijamaua ta. Arătă cu mâna spre el. El ridică din umeri…

— M-am gândit să arunc ceva pe mine ca să nu şochez vizitatorul neaşteptat. Dar cred că mi-am făcut griji degeaba.

— Sunt destul de rezistentă la şocuri.

— Ştiu.

Kelly îşi răsuci o şuviţă de păr în jurul degetelor.

— Dacă n-o să-mi placă şi voi dori să mă întorc aici, nu vei încerca să mă convingi să rămân?

Ben clătină din cap.

— Vei înţelege?

— Îmi voi da silinţa.

Kelly privi fix în plafon de parcă ar fi căutat toate răspunsurile acolo.

— Eşti al naibii de sincer, şopti ea. Ai fi putut să mă minţi, dar tu trebuie să spui întotdeauna adevărul, nu-i aşa?

— Ai şti dacă te-aş minţi!

— Da, aş şti, nu-i aşa? Ştia deja totul despre el, nu numai ceea ce-i spusese, dar şi ceea ce era în interiorul lui, pentru că putea citi în ei tot atât de uşor cum putea citi în ea însăşi. Nu vreau să mă mai întorc acasă la ora asta târzie.

Ben se chinuia să-şi păstreze expresia feţei impasibilă.

— Eşti binevenită să stai aici.

— Mi-ar plăcea.

El o luă înainte. Când îi întinse mâna, Kelly nu ezită şi se lăsă condusă prin holul mic până în dormitor. Aşternutul răvăşit şi cuvertura aruncată pe jos erau dovezi ale unui somn agitat. Kelly îşi desfăcu rochia şi o lăsă să alunece în jos, înainte de a se urca în pat. Ben se întinse lângă ea şi trase cearşaful peste amândoi, apoi o luă în

braţe şi-i aşeză capul în scobitura umărului. Deşi tot ce ar fi dorit era să facă dragoste cu ea din nou, ştia că ea acum trebuia să se odihnească. În afară de asta, în ceea ce-l privea, aveau toată viaţa înainte. Tot ce avea de făcut era s-o convingă şi pe ea de acest lucru.

— Mi-ai întors viaţa cu susul în jos, îngână ea, cuprinsă de oboseală.

El o sărută pe o sprânceană.

— E valabil în ambele sensuri.

Kelly îşi petrecu un braţ în jurul mijlocului lui şi se aşeză într-o poziţie mai comodă.

— E atât de bine, murmură ea cu ochii închişi.

El îşi adânci faţa în părul ei mătăsos, ordonând corpului lui să se stăpânească.

— E foarte bine.

— În clipa când simţurile lui Kelly începură să se trezească, ea ştiu că nu se afla în patul ei. Nu era nevoie să audă zgomotul făcut de apa de la duş sau să simtă aşternuturile mătăsoase, ca să-şi dea seama de asta. Deschise un ochi, apoi şi pe celălalt.

— E incredibil, şopti, privind în jur.

— ’neaţa. Văd că te-ai trezit. Ben o sărută, ieşind afară din baie. Avea petrecut un prosop peste şolduri, în timp ce cu altul îşi usca părul.

Kelly îşi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

— Cum poţi să adormi aici?

Ben privi în jur ia răţuştele strălucitoare ce decorau peretele de un roşu aprins din faţa patului.

— Ei, recunosc că nu e uşor, dar în felul ăsta sunt sigur că nu mă voi îmbăta niciodată, pentru că dacă m-aş scula dimineaţa mahmur şi aş vedea peretele ăsta, aş înnebuni cu siguranţă. Aşternuturile astea purpurii sunt un pic cam mult, nu-i aşa? Merse spre masa de la fereastră. Vrei puţină cafea?

— Da, mulţumesc.

Tonul lui formal o făcea să se simtă puţin stingherită.

Ben luă cafetiera argintie şi turnă lichidul maroniu într-o ceaşcă chinezească. Nu se obosi să tragă draperiile,

lăsând camera într-un întuneric plăcut.

— Slavă Domnului că ceaşca nu e decorată cu răţuşte şi nu e de culoare purpurie. Zâmbi, în timp ce-i aducea ceaşca.

Kelly zâmbi, întinzându-se după ceaşcă, dar Ben o ţinu la distanţă, astfel ca ea să nu poată ajunge.

— Sărutul întâi, şi apoi cafeaua, şopti el, aplecându-şi capul.

— Şi respiraţia de dimineaţă?

— N-avea grijă, m-am spălat deja pe dinţi.

Gura lui o acoperi pe a ei în timp ce limba pătrundea tot mai adânc. Fără să se oprească, Ben aşeză ceaşca cu cafea pe noptieră şi se întinse alături de Kelly în pat. Ea îl apucă de umeri, trăgându-l mai aproape.

— Bun, şopti ea, cred că ideea ta e mult mai bună decât cafeaua.

Ben îşi plimbă degetul pe sfârcurile lui Kelly şi apoi înlocui degetul cu gura.

— Şi eu care m-am târât din pat şi m-am dus să fac un duş ca să-mi înăbuş instinctele primare. Îşi plimbă limba în jurul sfârcului rozaliu. Ar fi trebuit să-mi urmez instinctele. Mâna lui coborî în jos, pe abdomen.

Kelly gemu uşor. Cunoştea deja multitudinea de senzaţii pe care i le dădeau degetele lui uşor aspre, dar atât de excitante. Putea jura însă că acum era altfel.

— Să terminăm cu asta. Desfăcu nodul prosopului şi-l făcu să alunece. E mult mai bine aşa. Mângâie cu degetele linia imaginară a mijlocului, apoi mai jos, erecţia puternică care răspundea atingerii ei.

Ben îşi ţinu răsuflarea la mângâierile ei.

— Da, şuieră el, rotindu-şi şoldurile într-o direcţie ce anticipa ceea ce avea să urmeze, iubeşte-mă din nou, Kelly.

— Nicio problemă.

Kelly simţi că sângele îi ia foc în timp ce el începu să-i sărute fiecare centimetru de piele, admirându-i pistruii mici de pe umeri, şoptindu-i cât de mătăsoasă era pielea ei, mângâind-o până în pragul agoniei. îi atinse miezul fierbinte, pe care-l calmă cu limba sa, care întâi răcori şi

apoi încălzi, fără să ia în seamă strigătele şi gemetele ei.

— Curând, îi promise el, cu voce răguşită. Ea îşi apăsă gura deschisă de umărul lui.

— Eşti un diavol!

— Converteşte-mă, o invită el. Salvează-mă!

Râsul lui Kelly i se opri în gât.

— Dar pe mine cine mă salvează?

Ben îşi ridică şoldurile, planând deasupra intrării în ceea ce el personal considera paradis.

— Cred că nu vom avea încotro decât să ne salvăm unul pe altul. Ar fi vrut să poată savura căldura ce-l învăluia, dar îi fu imposibil. Nu când corpul ei îl atrase atât de irezistibil.

Kelly îşi petrecu braţele şi picioarele în jurul lui, refuzând să-i dea drumul şi nelăsându-l s-o facă încet şi uşor. Fiecare mişcare îi unea şi muşchi adânc, până când nu mai puteau spune unde începe unul şi unde se termină celălalt.

Ben respiră adânc, simţind o mare nevoie de aer, în timp ce se rostogolea pe cealaltă parte, cuibărind-o pe Kelly la pieptul lui. îi masă ceafa cu vârful degetelor, mângâindu-i. părul umed.

— Hei! Kelly îşi frecă obrazul de pieptul lui.

El închise ochii, în efortul de a prelungi minunea pe care abia o împărţiseră.

— Cum de te poţi gândi să vorbeşti după ceea ce abia am terminat?

— Nu pot, murmură ea, plimbându-şi palma pe abdomenul lui.

Numai că mi-ai promis că-mi dai o cafea după sărut.

— Cafea? Vrei cafea? mormăi el, lăsându-se în jos şi jucându-se cu degetele pe burta ei. Kelly izbucni în râs şi încercă să scape din mâinile lui.

— Oh, doamna se gâdilă! Te gâdili peste tot?

— Nu, ţipă ea. Încetează, Ben!

— Nu, până nu aflu unde te gâdili.

Atacă o altă zonă sensibilă, neluând în seamă loviturile şi ţipetele ei. În momentul când Ben descoperi

zonele în care Kelly nu se gâdila, cafeaua se răcise de mult şi trecuse de ora prânzului.

— Arăt caraghios, bombăni Kelly, privind în jos la pantalonii scurţi care-i erau largi şi la tricoul pe care-l purta.

— Arăţi atrăgătoare, o corectă Ben, întărind cele spuse cu un sărut pe vârful nasului.

— Mai bine mi-aş fi pus rochia mea şifonată, decât hainele tale. Îşi depărtă tricoul de piept. Cred că n-ar trebui să-mi fac atâtea griji. Ar fi fost mult mai rău dacă ieşeam de aici îmbrăcată în rochie de seară.

— Poartă-te de parcă ai fi îmbrăcată cu cele mai scumpe creaţii de pe insulă, îi şopti Ben la ureche.

Se opriră în holul hotelului, privind de departe dacă începuse zugrăvitul magazinului şi apoi ieşiră afară.

— Mi-ar plăcea să te conduc acasă cu maşina, îi spuse el, ţinând-o strâns în braţe.

Ea scutură din cap.

— Pot foarte bine să merg cu bicicleta mea. Pe lângă asta, trebuie să rămâi aici la interviurile pentru viitorul director al magazinului. Iar eu trebuie să mă întorc la munca mea.

Ben ar fi vrut să se asigure încă o dată că ea îi promisese că vor pleca împreună la Sidney, dar ştiu că asta ar fi făcut-o să creadă că el se îndoia de ea.

— Cinăm împreună? Ea se strâmbă.

— E seara pe care o petrec la Rusty Nail. Dar eşti binevenit – dacă promiţi să nu dai iar de bucluc? îl împinse în piept cu degetul pentru a-şi accentua avertismentul.

El îi apucă mâna şi-i ridică degetul arătător la buze…

— Mă voi strădui, cu condiţia să-mi dăruieşti unul din zâmbetele tale speciale.

Ea zâmbi fericită.

— Se pare că o fac destul de des în ultimul timp.

— De data asta, el se aplecă şi o sărută direct pe buze, fără să-i pese de cei din jur.

— Mai bine să te las să pleci, înainte să te duc înapoi în hotel, spuse el cu voce aspră. Şi după cum vezi, nici nu

ţi-am dat micul-dejun.

— Ba da. Însă s-a răcit cât timp eram amândoi sub duş. În ceea ce priveşte dusul înapoi, nu cred că ar fi o idee bună, de vreme ce femeia de serviciu tocmai intra în apartamentul tău când noi aşteptam liftul. Dar vino la Rusty Nail şi o să-ţi ofer ceva de băut.

— Voi fi acolo, fii fără grijă – dac-ar fi şi numai ca să te apăr de clienţii beţi.

Kelly îşi dădu ochii peste cap.

— Crede-mă, Del face asta foarte bine. Se întoarse şi se îndreptă spre o bicicletă aşezată lângă un copac.

Ben nu se putu abţine să nu o privească îndepărtându-se până nu se mai zări. Gânduri legate de familia lui îi trecură prin cap. îl sunaseră des în ultimul timp, întrebându-l când se întoarce acasă.

— Îţi fac o surpriză, mamă. Aduc o doamnă cu mine, şopti el, apoi se întoarse şi intră în hotel.

Kelly ajunse la Rusty Nail mai devreme ca de obicei şi găsi numai câţiva clienţi. Localul nu se umplea până spre seară. Del era la bar şi vorbea cu unul din pescari. Când îşi văzu şefa, schiţă un salut şi îşi continuă conversaţia.

Kelly luă din spatele barului registrele, îşi turnă o cola dietetică şi se îndreptă spre masa ei.

— Ai venit un pic mai devreme, nu-i aşa, şefa? spuse Del, aşezându-se pe scaunul de lângă ea.

— Am vrut să-ţi vorbesc înainte de a se umple prea tare, îi spuse ea.

— Mda, e ceva despre care vreau şi eu să-ţi vorbesc, în unele

— Seri localul se umple atât de tare încât mi-ar mai trebui un ajutor la bar. Ray mi-a spus că fratele lui a căutat de lucru prin staţiune, dar cu felul lui de a arăta mulţi l-au refuzat.

— Îmi pot imagina, spuse Kelly sec. Ce avea? O cobră tatuată pe braţul drept, o femeie goală pe braţul stâng, nasul care arăta clar că fusese de prea multe ori zdrobit şi dinţii din faţă lipsă.

Del ridică din umeri.

— Nu-mi pasă! Ceea ce ştiu eu e că e cinstit şi. se poate descurca când lucrurile se încing.

— Aş spune că tu hotărăşti. El privi surprins.

— Dar tu eşti şeful. Tu trebuie să hotărăşti.

— Da, ai dreptate, şeful trebuie să hotărască. Kelly căută în geantă şi scoase o bucată de hârtie împăturită, pe care i-o dădu. Dacă eşti de acord cu ce scrie aici, atunci eşti cel mai potrivit să hotărăşti în privinţa fratelui lui Ray.

Del despături foaia şi începu să citească cuvintele tipărite.

Privi buimăcit, pe măsură ce înţelegea conţinutul.

— Vrei să-mi vinzi mie localul?

— Numai dacă îl vrei, replică ea. Când ai început să lucrezi pentru mine mi-ai spus că vei lucra până vei strânge suficienţi bani pentru a-ţi cumpăra barul tău. Dorinţa tocmai ţi s-a îndeplinit.

Del clătină din cap, încercând să priceapă ce se întâmplă.

— Nu am suficienţi bani ca să plătesc cât valorează, recunoscu el. Şi amândoi ştim că n-aş avea cum să obţin un împrumut pentru suma care îmi mai trebuie.

— De aceea îţi sugerez să-mi plăteşti din profit, spuse ea, arătând un anumit paragraf. Afacerile au mers din ce în ce mai bine în ultimele luni, aşa că nu va fi o problemă.

— Dar de ce vrei să vinzi barul? întotdeauna ai pretins că ai dat

— Lovitura cu el. Puse hârtia pe masă. Nu, nu pot accepta.

— Am hotărât să fac unele schimbări în viaţa mea, Del, spuse ea liniştit. Una din ele este să renunţ la Rusty Nail, pentru că nu cred că voi mai sta mult timp pe aici.

Faţa cărnoasă a lui Del se impacientă.

— Ce s-a întâmplat? Eşti cumva bolnavă?

Kelly îşi muşcă buza, pentru a nu izbucni în râs.

Dacă ar şti el că odată ea chiar crezuse că era foarte bolnavă.

— Nu, dar voi pleca de pe insulă. Ridică hârtia şi i-o

întinse. Dacă eşti de acord cu termenii de aici, putem să o tipărim oficial şi s-o legalizăm.

— De ce vrei să pleci? întrebă Del, neluând în seamă vorbele ei. Ai spus că nu mai vrei să te întorci niciodată în America. Că locul ăsta ţi-a redat din nou viaţa.

— Aşa este, recunoscu ea. Dar m-am gândit mult în ultimul timp şi mi-am dat seama că e timpul să plec.

— E vorba de australianul ăla, nu-i aşa? El e motivul pentru care vrei să pleci. Pleci împreună cu el?

Kelly nu se supără de întrebarea lui directă. Ştia că el e preocupat doar de binele ei.

— Da.

— Te măriţi cu el?

— N-am ajuns încă atât de departe. În afară de asta, ştii ce simt faţă de căsătorie, în general.

Faţa lui Del se încruntă.

— În seara aia când ne-am povestit unul altuia despre vieţile noastre… Tu, despre căsătoria cu actorul ăla, eu despre anii dinăuntru şi din afara închisorii… Am fost mirat că nu m-ai concediat după acea noapte.

— N-aveam niciun motiv. Eşti un barman bun, nu bei în timpul serviciului şi nu te legi de clienţii de sex feminin. Deci, te

— Interesează?

— Aş fi prost să nu mă intereseze. Îi întinse mâna. Ne-am înţeles.

În timp ce Kelly îi strângea mâna, simţi că legăturile ei cu insula încep să se rupă. Una câte una.

— Deci Del va fi unul din noii întreprinzători de pe insulă. Cu faţa radiind de fericire, Ben, întins în chaise-longue, luă paharul cu vin pe care i-l dădu Kelly.

— Va reuşi. Ştiu asta. îl înghionti cu genunchiul în şold. Dă-te mai încolo. Când el îi făcu pe plac, ea se întinse alături de el, îi luă paharul şi sorbi puţin vin.

— Nu puteai să-ţi iei paharul tău?

— Nu – să împarţi e mult mai intim. Îşi înmuie degetul arătător în pahar şi apoi îl trecu peste buza lui inferioară pentru ca în cele din urmă să se aplece şi să

lingă vinul cu delicateţe.

— Faptul că vinzi barul înseamnă că nu intenţionezi să te mai întorci. N-am vrut să te facă să rupi toate legăturile cu Treasure Cove. Nu vreau să mă acuzi pe mine pentru plecarea ta.

— Ştiu asta, spuse ea simplu. Am simţit că e timpul să fac nişte schimbări în viaţa mea, de aceea plec de pe insulă. Timpul petrecut aici m-a ajutat să mă vindec, iar acum încep un nou capitol din viaţa mea. Poftim, ia-l înapoi!

Îi întinse paharul şi începu să-i descheie pe rând fiecare nasture al cămăşii, descoperindu-i pieptul. Îşi lipi buzele de pielea acoperită cu păr aspru şi-i căută sfârcul care se întări la muşcăturile ei blânde.

— Kelly! El încercă să pună paharul jos, înainte de a se vărsa.

— Relaxează-te, simte-te bine şi bea-ţi vinul, şopti ea, apucând fermoarul şi începând să-l coboare.

Curând, lui Ben nu-i mai păsa dacă-şi băuse vinul, dacă îl vărsase, sau doar pur şi simplu, dispăruse în aer.

Capitolul unsprezece

— Sunt foarte impresionată, îl complimentă Kelly pe Ben, în timp ce păşea în interiorul noului magazin. Spaţiul, gol era acum ocupat de rafturi ce se înşirau de-a lungul pereţilor; din loc în loc erau plasate diverse accesorii care completau noua linie vestimentară, tentând clienţii să cumpere unul sau chiar mai multe. Nu pot să cred că e acelaşi loc!

— Uimitor cât de mult poate face tapetul de pe pereţi şi câteva reclame! spuse Ben, mulţumit de încântarea ei evidentă.

— Nu, e mult mai mult de atât, şi tu ştii asta. Kelly îşi arcui o sprânceană, privind la creaţiile ei etalate într-un loc vizibil din încăpere.

El îşi ridică mâinile în sus, în semn de nevinovăţie.

— Munca ta se bucură de succes.

Kelly privi în jur la vârtejurile de un albastru deschis de pe pereţi, care te făceau să te simţi în mijlocul unei lagune. Totul era făcut în culori dulci şi liniştitoare, îndrăzneţe în acelaşi timp.

— Nu-i de mirare că ai atâta succes cu magazinele tale. Te atrag înăuntru, iar în final te conving să cumperi ceva.

— Uitasem cât de multă muncă – care uneori poate fi amuzantă presupune deschiderea unui nou magazin. La primele trei magazine eu am fost cel care m-am ocupat de tot: de la găsirea şi închirierea spaţiilor, până la supravegherea decoraţiunilor interioare. Pe măsură ce compania a luat proporţii, am început să

— Împart atribuţiile altora, mie rămânându-mi numai probleme administrative. Merse spre nişte casete din sticlă, pline cu bijuterii.

— Atunci ar trebui să te ocupi din nou de tot ia noul boutique pe care-l vei deschide, îi sugeră ea.

El clătină din cap.

— Nu, ăsta cred că e ultimul. Prefer să mă concentrez asupra menţinerii magazinelor deja existente în pas cu moda.

Ea-şi umezi buzele, dând vina în gând pe uscăciunea creată de aerul condiţionat.

— Atunci, n-a mai rămas decât marea inaugurare de mâine.

— Adevărat.

— Când vrei să pleci la Sidney?

— Trebuie să fiu la birou la începutul săptămânii viitoare. O privi din colţul camerei, încercând să-i ghicească starea de spirit. Trei zile! Kelly se gândi cât de multe mai avea de făcut în aceste trei zile. Se întrebă deodată dacă făcea ceea ce trebuia să facă. Apoi privi spre Ben şi văzu trăsăturile acelea colţuroase, dar atât de minunate, ochii adânci de culoarea smaraldului care întotdeauna păreau că trimit scântei, zâmbetul care îi

înmuia oasele.

— Mă întreb cum mă voi descurca într-un oraş mare din nou. Numai când îi văzu corpul relaxându-se, ea realiză cât fusese de tensionat, temându-se de ce era mai rău. Nu uita, e numai o încercare de probă, îl avertiză ea.

— Poţi veni la mine la birou să mă vezi cum le spun altora ce au de făcut. Mă pricep de minune să împart sarcini.

— În ultimele trei săptămâni te-am urmărit cum ţi-ai consumat toată energia pentru ca magazinul să fie gata la timp, îi aminti ea. În unele nopţi erai atât de epuizat, încât nici nu puteai dormi. Într-o zi ai petrecut trei ore la telefon pentru că transportul

— Întârziase. Mi se pare că ai revenit la vechile obiceiuri.

Maxilarele lui se contractară.

— Astea erau probleme pe care numai eu le puteam rezolva, şi tu ştii asta.

Kelly veni în faţa lui şi-i puse mâna pe obraz.

— Cred că va trebui să-ţi ofer un motiv serios ca să te fac să-ţi părăseşti seara biroul, nu-i aşa? spuse ea, inspirând parfumul uşor pe care-l degaja pielea lui.

Ben o luă în braţe.

— Nu cred că asta îţi va crea vreo problemă, din moment ce voi veni acasă, la tine.

Prima ei reacţie ia marea metropolă a fost cea de aversiune faţă de zgomotul ce-i asalta urechile neobişnuite cu aşa multă agitaţie: motoare ambalate, claxoane care sunau ca nişte trompete, toată lumea din jur care vorbea-neîncetat. Şi mai erau şi toate clădirile ce păreau că se prăbuşesc peste ea. Nu s-a simţit niciodată mai uşurată ca în clipa când a păşit în raiul atât de liniştitor al casei lui Ben.

— Ce părere ai? o întrebă el, după ce plăti şoferul de taxi care cărase bagajele în holul de la intrare.

— N-am ştiut până acum cât de ruptă am fost de restul lumii, şopti ea, mergând de-a lungul livingului până la ferestrele înalte ce dădeau spre golf.

— Te simţi un pic suprasolicitată? Ben veni în spatele ei şi-i cuprinse mijlocul cu braţele, rezemând-o de el.

Ea închise ochii, savurând apropierea de el.

— Ceva în genul ăsta. Nu pot să cred că înainte nu observam nimic din toate astea. Zgomotul, poluarea datorată maşinilor, tot ce ţine de un oraş mare. Pieptul ei se ridică şi coborî într-o respiraţie adâncă. Mă cam vait, nu-i aşa?

— Nu. Ben chicoti. După ce ne-am sculat atât

— De devreme, pentru a prinde zborul de legătură, iar de atunci suntem tot pe drum – ca să nu mai vorbesc de schimbarea de fus orar – nu e de mirare că te simţi total întoarsă pe dos.

— Asta e, sunt doar obosită, mormăi ea, apăsându-i mâinile fără pic de putere.

— De ce nu te duci să faci o baie fierbinte şi să te odihneşti, înainte de a vedea şi restul casei?

— Aaah! Deja mă simt mai bine.

— Toate dormitoarele au şi băi. Îşi culcă capul pe pieptul lui.

— Care dormitor are patul cel mai confortabil?

— Dormitorul stăpânului, bineînţeles.

— E vreuna din camerele pe care le-ai menţionat?

— Am vrut să fii tu cea care face alegerea, spuse el liniştit.

— Tot ce sper e că aici eşti mai ordonat decât erai la mine acasă.

— Nu sunt chiar atât de rău!

Ea se răsuci în cercul format de braţele lui.

— Oh, nu? Atunci de ce găseam prosoape ude prin toată baia şi ciorapi murdari agăţaţi de abajur?

— Nu-mi agăţ niciodată ciorapii murdari de abajur, se apără el, pe un ton ofensat.

— Numai pentru că, de fapt, rareori porţi ciorapi. Ea zâmbi.

Mulţumesc. Acum mă simt mai mult eu însămi.

— Hai să-ţi arăt dormitorul şi te vei putea relaxa în cadă în timp ce eu voi aduce nişte vin. O eliberă şi se

aplecă spre bagajele ei. Eşti sigură că ţi-ai adus destule? Nu-mi place să te ştiu alergând după haine.

Kelly râse când îi văzu mutra, în timp ce îi trecea în revistă bagajele.

— Am de gând să fac multe cumpărături, după ce voi inspecta

— Totul înainte cu Elaine, îl informă ea.

— Atunci, cred că e un lucru bun faptul că telefonul are un fir foarte lung, aşa că vei putea vorbi din baie dacă vei vrea. O conduse printr-un hol în camera ce se afla la capătul acestuia. Uşile duble se deschiseră într-o cameră de dimensiuni egale cu ale apartamentului lui de la hotel.

— Impresionant, Wyatt. Kelly dădu ocol camerei, trase cu ochiul la dulapuri, aruncă o privire în baie şi deschise uşile de sticlă ce dădeau spre terasă. Păşi pe terasă, apoi se întoarse cu mâinile sprijinite de balustradă.

— Bine, acum lasă-mă să mă odihnesc şi să despachetez, în timp ce tu vei suna la birou.

— N-aveam de gând să sun la birou, din moment ce mâine dimineaţă voi fi acolo.

— Şi dacă au nevoie de tine astăzi?

— Nu au. Se descurcă toţi atât de bine încât uneori glumesc spunându-le că eu sunt pe post de statuie acolo.

Ea scutură din cap, făcând pe atotştiutoarea.

— Nu încerca să mă duci. Ai lipsit, probabil, mai mult decât ai făcut-o vreodată. E normal să vrei să vezi dacă e totul în ordine. Îşi făcu vânt dinspre balustradă şi intră în cameră. Du-te! Voi înţelege!

Ben îi lăsă bagajele jos.

— Foloseşte dulapul din stânga, fu tot ce-i mai zise înainte de a pleca.

Kelly ştia că el era furios pe ea, dar a trebuit să-i spună asta. Ben nu spusese un cuvânt despre birou, dar ea – şi imagina că el ar fi vrut să sune să vadă ce se întâmplă.

— Bărbaţii sunt atât de derutanţi, se gândi ea, trăgând fermoarul de la o geantă de voiaj ca să scoată un halat şi nişte săruri de baie. Baia întâi, apoi un telefon lui Elaine să-i spună unde e.

— Înainte ca ea să se îngrijoreze că n-o găseşte acasă. Ce surpriză îi va face lui Elaine când îi va spune că a plecat, în cele din urmă, de pe insulă.

— Dacă era după mine n-aş fi ieşit din baie pentru următoarele două zile, anunţă Kelly după mai mult de o oră, intrând în camera intimă unde Ben se odihnea pe o canapea, ascultând muzică.

— Cred c-ar fi fost un pic cam mult. Vrei să bei ceva?

— Orice ai rece şi fără alcool. Se aşeză pe un scaun din apropiere, strângându-şi halatul în jurul picioarelor. Camera asta e mai aproape de genul tău.

El păru mulţumit de aprecierea ei.

— Nu i-am permis decoratorului să facă nimic aici. Am vrut să am o cameră în care să mă pot retrage. Restul casei e pentru vizitatori. îi întinse un pahar cu cola dietetică.

— Cel puţin nu te-ai ales cu lumini stroboscopice. El zâmbi la gluma ei.

— Te-a înviorat baia?

— Mă simt mai mult ca mine însămi. O suspiciune îi încolţi în minte. De ce?

— Mama a sunat şi a spus că ne aşteaptă la cină. Ochii ei se rotunjiră de mirare.

— În seara asta?

— Mi-e teamă că da. Nu-ţi fie teamă, nu muşcă. S-a gândit doar că o seară în familie te va ajuta să-i cunoşti pe toţi, înaintea petrecerii.

— Ce petrecere?

— Cea pe care o dă în cinstea noastră.

— Ben! Tonul ei îl avertiză că va fi pedepsit.

— Nu obişnuiesc să mă întorc cu femei din călătoriile mele de afaceri. Vrea numai să te cunoască. Nu-ţi fie teamă, marna nu e

— În genul văduvelor bogate care organizează tot felul de recepţii mondene. Are sângele la fel de roşu ca şi al tău şi-i place la nebunie să gătească pentru petrecerile cu lume multă. Îţi va spune probabil că eşti prea slabă şi va insista să iei a doua porţie de desert.

Kelly îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi-l trase spre ea în scaun.

— A doua porţie de desert, ha? Adică ceea ce fac eu pentru tine.

— Kelly, mă simt ca şi cum te-aş cunoaşte deja. Munca ta e atât de frumoasă! Sarah Wyatt o îmbrăţişă cu aceeaşi căldură cu care îşi îmbrăţişase fiul. Draga mea, eşti atât de subţire! chicoti ea. Ştiu că e foarte modern, dar niciodată n-am considerat că e şi sănătos. O luă pe Kelly de braţ şi o conduse în casă.

Avea ochii verzi că ai lui Ben şi un păr castaniu presărat din loc în loc cu fire albe. Tatăl lui Ben o întâmpină cu zâmbetul care ei îi era acum atât de familiar şi, privindu-l, Kelly şi-l imagină pe Ben peste treizeci de ani.

Se relaxă imediat, în timp ce Sarah o bombardă cu întrebări referitoare la munca ei şi la Los Angeles, în timp ce aranja masa pentru cină.

— Am fost împreună cu nepoţii noştri acolo acum un an, lăsându-i pe părinţii lor să se ocupe şi de ei înşişi trei săptămâni. Povesti despre zborul de optsprezece ore ca despre ceva foarte obişnuit. Am dus copiii peste tot: de la Disneyland la Universal Studios, şi apoi la Sea World. A fost mai mult decât de ajuns pentru mine, încheie ea, servind-o pe Kelly cu o bucată mare de carne de vită însoţită de găluşte.

— Uneori poate să fie un pic cam obositor, aprobă Kelly, puţin copleşită de volubila femeie.

Sarah nu se opri din vorbit pe toată durata cinei, povestind episoade ale copilăriei lui Ben – despre care el se plânse că erau stânjenitoare – şi punându-i întrebări lui Kelly despre ea însăşi.

— Îmi pare bine că ai terminat cu Michael, spuse ea deodată.

— Mamă! Ben părea gata să explodeze.

— Dar mă bucur, îi spuse ea fiului său, apoi se întoarse spre Kelly, care parcă picase în Ţara Minunilor. Am văzut câteva seriale cu ei. Eu personal nu cred că e în

stare să joace. Tot ce poate să facă e să-şi dea jos cămăşile şi să zâmbească femeilor. Arăta ca o mobilă în timp ce era în pat cu una Lotta.

Kelly îşi lăsă buza în jos, dar fu prea târziu, izbucni într-o cascadă de râs.

— Are dreptate, spuse ea printre hohotele de râs. Îşi puse mâna pe braţul lui Ben, în timp ce acesta îşi mustra mama. Ăsta-i stilul lui Michael de a juca. Din, câte am auzit, suferă de o boală desfigurată.

Ochii femeii mai în vârstă se rotunjiră la ideea de a afla un secret.

— Adevărat?

Kelly aprobă din cap.

— Telespectatorii au vrut să afle mai multe amănunte dar el nu le-a furnizat. Sunt convinsă că ziariştii îi vor face nişte funeralii superbe.

Sarah îşi privi fiul.

— Ben, rareori ţi-ai adus prietenele acasă ca să ni le prezinţi, dar pe Kelly sunt fericită că am cunoscut-o. Privi de la unul la altul, fără să-şi ascundă subînţelesurile din privire.

— Destul, Sarah, interveni Josh. O faci să se simtă prost pe biata fată, iar Ben să-şi dorească să fi stat acasă în seara asta.

— Nu pot să cred că astea au fost singurele cuvinte pe care le-a spus tatăl tău toată seara, îi spuse Kelly lui Ben mai târziu, în timp ce se întorceau acasă.

— Tata nu vorbeşte prea mult, probabil pentru că vorbeşte mama, dar atunci când spune el ceva, ea tace şi ascultă. Vocea lui era plină de afecţiune. Sunt nemaipomeniţi!

— Da, am văzut asta. Kelly încerca în zadar să-şi ascundă un căscat.

Mâna lui îi căuta prin întuneric ceafa şi începu să-i maseze muşchii obosiţi.

— Ai avut o zi grea.

Ea dădu din cap, dar şi pentru asta i se păru prea mare efortul.

— Sunt convinsă că în lumea asta nebună, am trecut deja de ora mea de culcare.

El îi trase capul şi-l puse pe umărul lui.

— Atunci închide ochii.

Abia închise ochii şi căzu într-un somn atât de adânc încât nici nu realiză când Ben o luă în braţe şi o duse în casă, nici când el o dezbrăcă şi-i puse unul din tricourile lui înainte de a o aşeza în pat. Abia când o strânse în braţe, un murmur îi scăpă de pe buze.

— Noapte bună, dragostea mea, spuse el sărutând-o pe o sprânceană.

— Mmmm. Ea zâmbi şi se strânse mai aproape de el.

— Acum că te am aici, n-am să-ţi mai dau drumul să pleci! îi promise el blând, ţinând-o strâns în braţe.

— Eşti atent la ce-ţi spun? Ben privi în sus.

— Sigur că sunt, Barb, îi spuse el femeii care stătea de cealaltă parte a biroului.

— Atunci repetă ce ţi-am spus.

El deschise gura, apoi o închise la loc.

— Nu-mi plac secretarele care fac pe deşteptele.

— Asistent personal, îl corectă ea. Care merită o mărire a salariului pentru că lucrează cu un şef care e prezent numai fizic.

— Ceea ce înseamnă că eu trebuie să primesc toate bobârnacele.

— Bine, ai obţinut o mărire.

Barb înconjură biroul şi-i puse palma pe frunte.

— Vreau să verific dacă nu ai febră. Pentru că văd că nu ai, mă duc să bat la maşină hârtiile pentru mărirea mea.

Ben privi în sus, exact în clipa când Barb dispărea pe uşă.

— Mărire? Ce mărire? Barb îşi făcu apariţia.

— Şefule, te-ai întors de o săptămână, dar n-ai avut o zi în care să munceşti ca lumea. Vreau să-ţi aduc la cunoştinţă că faptul că tu eşti îndrăgostit îi înnebuneşte pe toţi ceilalţi din jur. Iar azi e mai rău ca oricând. Şi-i abia nouă dimineaţa!

El zâmbi.

— Chiar atât de rău a?

— Foarte rău. Rezolvă-ţi odată problemele cu doamna ta, pentru ca lucrurile să revină la normal din nou pe aici, O.K? îi comandă ea. Acum mă duc să-mi bat la maşină mărirea salariului.

— Nu am spus că ai obţinut aşa ceva!

— Ba ai spus.

— Nu merit niciun pic de respect, mormăi el, privind fix hârtiile din faţa lui, dar fără să vadă ceva. Oftând, încercă să se concentreze asupra muncii lui, ceea ce era dificil când nu-şi putea goni imaginea lui Kelly, goală, din patul lui, în acea dimineaţă.

— De ce ai merita – eşti doar şeful! Barb părăsi biroul în clipa în care auzi telefonul sunând. O auzi vorbind veselă în receptor. Randy vrea să ştie dacă eşti aici pentru domnişoara Andrews, spuse, ea, referindu-se la bodyguard-ul clădirii.

— Foarte amuzant, mârâi el, ridicându-se.

— Bună, Barb, se auzi vocea lui Kelly, înainte ca el s-o poată

— Vedea. Cum e azi?

— Ne înnebuneşte pe toţi, aşa că, te rog, ia-l de aici. Ben sări din scaun şi veni în celălalt birou.

— Am auzit asta! Privi acuzator spre ambele femei.

— Dacă poţi pleca, te invit la prânz, propuse Kelly.

— Am plecat deja. Ben o luă de braţ şi o conduse spre holul plin de ascensoare.

Barb răspunse la telefon „apoi acoperi receptorul cu mâna, şi-l strigă pe Ben.

— E domnul German, în legătură cu transportul de costume de baie.

— Ryan se ocupă de asta. Spune-i că-i faci legătura cu birou! lui Ryan, spuse Ben, înainte da a păşi în lift.

— N-ai glumit când ai spus că îţi place să împarţi responsabilităţile. Kelly abordă subiectul abia când erau aşezaţi la masă, în restaurant.

— Trebuia să vorbeşti la telefon. Sunt în stare să înţeleg că unele lucruri în afaceri nu pot aştepta.

Ben scutură din cap.

— Nu mă ocup eu de asta. Problema e că Rob Herman crede că, fiind unul din cei mai importanţi furnizori ai noştri, ar merita tratament preferenţial. Am oameni care se ocupă de diferitele sectoare ale afacerii. Şi sunt mult mai mulţumiţi când nu mă amestec în treburile lor. Îşi lăsă capul într-o parte. De ce nu-mi spui ce dor ţi-a fost de mine astăzi?

Kelly se concentră asupra salatei de spanac din faţă.

— Am fost prea ocupată să cheltui o grămadă de bani şi să vizitez oraşul. Unul din subiectele asupra cărora se contraziseseră fusese acela că ea dorise să nu fie însoţită de el în vizitarea oraşului. Preferase s-o facă singură, sau cu mama lui, pe care o considera deja o bună prietenă. Răsuci furculiţa printre

— Frunzele verzi. Rafturile au fost deja livrate şi vor fi montate astăzi.

— Cum arată camera acum?

— Exact aşa cum ai sperat: atelierul pe care şi l-ar dori orice artist.

El se gândi la inelul cu diamant pe care îl alesese cu atâta grijă pentru ea, pe care dorea să i-l dea de mai multe zile, dar aştepta momentul potrivit. Hotărî că nu mai avea mult de aşteptat.

— Îţi place suficient de mult ca să te facă să rămâi?

Ea puse cu grijă furculiţa jos, apoi îşi umezi buzele înainte să răspundă.

— Trăieşti într-un oraş frumos, ai nişte prieteni minunaţi, o afacerea care deşi creşte de la o zi la alta nu pare să te epuizeze, şi-mi este greu să-mi amintesc de vremea când nu făceai parte din viaţa mea, spuse ea cu voce blândă.

— Şi mă iubeşti!

Ea zâmbi şi clătină din cap.

— Aroganţa ta e uimitoare.

— Nu în ceea ce te priveşte pe tine, spuse el cu teamă, ca un bărbat ce se temea să nu piardă ceva ce-i devenise foarte important. M-am gândit să mâncăm

diseară în oraş, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Sună minunat.

Kelly se îmbrăcă devreme pentru a fi gata când Ben va ajunge acasă. În timp ce aştepta, se plimba prin camera mare pe care Ben i-o aranjase pentru a fi atelierul ei. Trei dintre pereţi aveau ferestre înalte de la podea până la tavan, un uriaş luminator, o masă de lucru foarte mare, o staţie stereo de-a lungul celui de-al patrulea perete... Atinse fiecare obiect, apoi se îndreptă spre una din ferestre şi se cufundă în gânduri, neauzindu-l pe Ben care o striga.

— Îţi place să stai pe întuneric? întrebă el, aprinzând lumina.

Ea se întoarse în clipa când camera se lumină. Privirea uimită de pe faţa lui Ben îi confirmă că alegerea rochiei fusese cea mai potrivită.

— Arăţi fantastic, spuse cu respiraţia întretăiată, mergând spre ea. O apucă de mâini şi i le depărtă de corp. Aproape că mi-e frică să te ating.

— Atinsul e partea cea mai bună.

El tuşi, încercând să-şi dreagă vocea.

— Mai bine mă duc să-mi schimb hainele, înainte să mă răzgândesc în privinţa ieşitului în seara asta.

Mai târziu, Ben nu-şi putea aminti dacă a făcut sau nu duş sau când s-a îmbrăcat. Tot ce-şi amintea era acea imagine strălucitoare a lui Kelly.

Când au intrat în restaurant, capetele tuturor bărbaţilor s-au întors pentru a o privi. Şi cine-i putea acuza? se gândi Ben. Kelly era de departe cea mai frumoasă femeie de acolo.

— Se pare că ai avut succes cu cumpărăturile tale, comentă el, odată aşezaţi.

— Da, aşa se pare.

Rochia lui Kelly era din lurex auriu şi se mula perfect pe formele ei frumoase. Peste ea, avea un blazer din dantelă aurie. Toată această combinaţie era completată de ciorapi strălucitori şi sandale cu tocuri înalte. O parte din păr era prinsă la spate cu un pieptăn auriu. Parfumul pe

care îl folosise era mai puternic şi mai sofisticat decât cel obişnuit şi era menit să-l înnebunească pe Ben.

— Am simţit că trebuie să mă îmbrac mai special, murmură ea.

Emoţiile lui păreau să răzbată prin piele. A simţit într-adevăr acest lucru?

Ideea despre cum se va încheia această seară plutea parcă deasupra lor. Au mâncat, au toastat unul pentru altul şi apoi au dansat. Dar cina nu părea acum decât un preludiu.

— Viaţa aici e agitată, dar într-un fel diferită de cea din Los Angeles, îi spuse Kelly, în timp ce se plimbau înainte de a se întoarce acasă. Nostim, dar eram atât de înspăimântată că odată revenită într-un oraş mare voi simţi nevoia să mă reîntorc la felul meu vechi de a fi. Dar nu este deloc aşa. Îmi face plăcere să dorm târziu dimineaţa, n-am nici, cea mai mică dorinţă să mă apuc din nou de fumat sau să vizitez biroul vreunui om de afaceri falit. Mă plimb prin oraş şi mă întorc acasă cu noi idei pentru munca mea artistică. Când vin la tine la birou îmi dau seama că, deşi munceşti din greu, nu eşti epuizat. Reuşeşti să faci ceva de care eu n-am fost în stare – împleteşti munca cu distracţia. Îşi lăsă capul pe umărul lui.

Ben se opri şi o luă în braţe.

— Asta înseamnă ceea ce cred eu? Ea chicoti.

— Dacă îţi închipui că am de gând să renunţ la acest minunat atelier, după ce-am muncit amândoi atâta să-l aranjăm, te înşeli foarte mult, Ben, strigă ea. O să-mi rupi coastele!

— Da! ţipă el, ridicând-o în braţe şi începând s-o învârtească. Kelly, ai spus exact ceea ce voiam să aud! Se opri şi-şi coborî gura pe a ei.

Buzele lui Kelly se desfăcură la sărutul lui insistent.

Se prinseră unul de altul, cu mâinile unuia alergând pe corpul celuilalt.

— Nu se poate! spuse Ben în cele din urmă, luându-şi buzele de pe gura ei. Casa e în faţa noastră.

Kelly îşi scoase pantofii şi începu să alerge spre casă,

cu Ben în urma ei. Scoţându-şi unul altuia hainele, ajunseră în cele din urmă în dormitor.

Kelly privi spre Ben în timp ce se apleca deasupra ei.

— Te iubesc!

Nu încetă să-i spună asta în timp ce corpul lui pătrundea în al ei, tot mai adânc de fiecare dată.

Corpurile le erau acoperite de transpiraţie în clipa când amândoi terminară.

— Trebuie să te căsătoreşti cu mine. Ben nu avea de gând să-l accepte pe „nu” drept răspuns, izbucni deodată în râs. Am avut de gând să-ţi spun asta în timpul cinei şi să-ţi dau inelul. E în buzunarul de la pantaloni.

— Cred că pantalonii tăi sunt în living-room. Se răsuci şi-şi puse genunchiul peste picioarele lui. Şi da, arogant nesuferit ce eşti, mă voi căsători cu tine, dar numai pentru un motiv. Se ridică şi-i acoperi faţa cu sărutări.

El îi aruncă un zâmbet seducător.

— Asta e uşor de ghicit. Pentru că mă iubeşti.

— Nu, pentru că ai nevoie de cineva suficient de puternic care să-ţi şteargă aroganţa de pe faţă din când în când, îl anunţă ea, plimbându-şi palma pe pieptul lui ud, şi apoi mai jos, într-un fel care-i dădu de înţeles să se pregătească pentru a doua repriză. Ştia că asta nu va fi dificil, pentru că era suficient să o privească, să inspire acel parfum atât de feminin, pentru a se simţi excitat din nou.

Ben râse.

— Atunci, cred că viaţa noastră în doi nu va fi plictisitoare. Se ridică şi începu să-i muşte lobul urechii. Poate mă vei scuti o vreme de munca ta. Ştii, un rabat pentru membrii familiei.

Ochii lui Kelly străluceau.

— În niciun caz, colega. În timp ce continua să-l mângâie şi să-l sărute pe faţă, ea murmură: Mă tem că avem totuşi o problemă.

— În momentul acela lui Ben prea puţin îi păsa de ceva.

— Nu văd nicio problemă.

— Oh, nu, nu legat de noi, îi spuse ea în ureche. E vorba de cele două procese intentate împotriva mea…
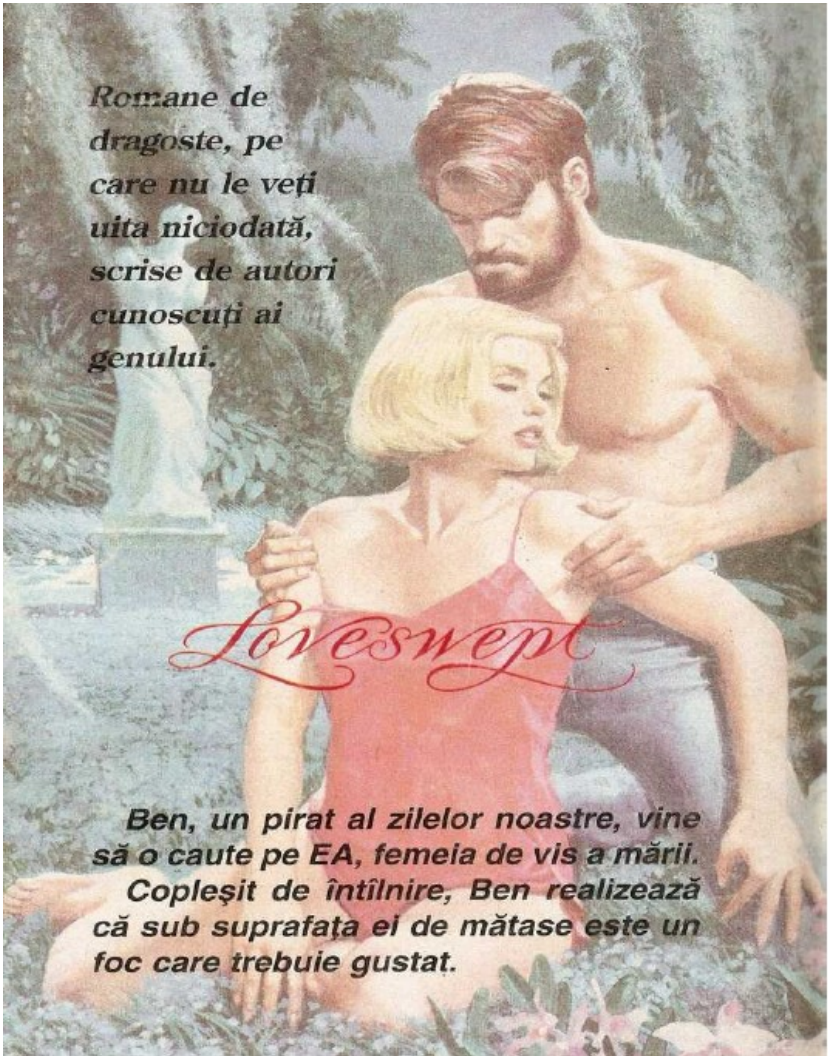
SFÂRŞIT